

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 19

Dilluns, 22 de juliol de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 18, primera reunió

Í N D E X

Projectes de llei

d'aliments entre parents, de modificació de la Llei 39/1991, del 30 de desembre,
de la tutela i institucions tutelars, i de la potestat dels pares

Projecte de llei

del registre de contractes de lloguer de finques urbanes i del dipòsit de les fiances

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Declaració institucional de condemna dels atemptats terroristes del dia 20 de juliol

El president, en nom de la cambra, fa pública la declaració de condemna dels atemptats de Cambrils i de Salou.

1036

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt quart es debati després del segon. S'aprova per assentiment.

1036

1. Dictàmens de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre els Projectes de llei d'aliments entre parents (Tram. 200-00006/05), de modificació de la Llei 39/1991, del 30 de setembre, de la tutela i institucions tutelars (Tram. 200-00007/05), i de la potestat dels pares (Tram. 200-00012/05) (Punts primer, segon i quart de l'ordre del dia.)

Presentació dels projectes: consellera de Justícia.

1036

ARTICLE 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

El Sr. Ridao i Martín n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 7. Alhora, fa el torn a favor de les esmenes núms. 2 i 10.

1038

ARTICLE 2

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. Socialista (núm. 3)

Torn a favor: Sra. De Madre Ortega, juntament amb les esmenes núms. 12 i 22. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 8 i 17.

1041

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 4)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 5, 11, 15 i 23. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 13 i 14.

1041

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 5)

Defensada abans (esmena núm. 4).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. Popular (núm. 6)

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés, juntament amb les esmenes núms. 9, 16 i 24.

1043

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. Socialista (núm. 8)

Retirada abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 4

— Esmena del G. P. Popular (núm. 9)

Defensada abans (esmena núm. 6).

ARTICLE 5

APARTAT 1

Lletra a

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10)

Retirada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 11)

Defensada abans (esmena núm. 4).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 12)

Defensada abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 6

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 13)

Retirada abans (esmena núm. 4).

ARTICLE 8

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 14)

Retirada abans (esmena núm. 4).

ARTICLE 10

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 15)

Defensada abans (esmena núm. 4).

— Esmena del G. P. Popular (núm. 16)

Defensada abans (esmena núm. 6).

ARTICLE 12

— Esmena del G. Socialista (núm. 17)

Retirada abans (esmena núm. 3).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmenes del G. Socialista (núms. 18, 19 i 20)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech, juntament amb les esmenes núms. 21 i 25. 1044

DISPOSICIÓ FINAL

— Esmena del G. Socialista (núm. 21)

Defensada abans (esmena núm. 18).

PREÀMBUL

PARÀGRAF PRIMER

— Esmena del G. Socialista (núm. 22)

Defensada abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 23)

Defensada abans (esmena núm. 4).

PARÀGRAF TERCER

— Esmena del G. P. Popular (núm. 24)

Defensada abans (esmena núm. 6).

ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS

— Esmena del G. Socialista (núm. 25)

Defensada abans (esmena núm. 18).

Torn en contra conjunt: Sr. Badia i Chancho (CiU), que proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 9. 1045

El secretari tercer llegeix l'esmena transaccional. 1047

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 15. 1047

Votació de les esmenes núms. 2, 3, 4, 5, 10, 11, 12, 22 i 23: rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció. 1047

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat. 1047

Votació de les esmenes núms. 18, 19, 20, 21 i 25: rebutjades per 50 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció. 1047

— Text del Dictamen

Votació dels articles 2.1, 2.2 i 5.1.a: aprovats per 71 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions. 1048

Votació de la resta: aprovat per unanimitat. 1048

Votació del títol: aprovat per unanimitat. 1048

El president anuncia el debat del punt segon. 1048

ARTICLE 1

— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich, juntament amb les esmenes núms. 11 a 24. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 1048

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmenes del G. Socialista (núms. 2 a 10)

Torn a favor: Sra. Barenys i Martorell, que n'anuncia la retirada juntament amb l'esmena núm. 26. 1051

— Esmenes del G. P. Popular (núms. 11 a 24)

Defensades abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 3

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 25)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 1051

PREÀMBUL

— Esmena del G. Socialista (núm. 26)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Torn en contra conjunt: Sra. Vendrell i Gener (CiU). 1052

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 1053

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 26. 1055

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions. 1055

El secretari primer llegeix unes esmenes tècniques. 1055

— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per unanimitat.	1055
<i>El president anuncia el debat del punt quart.</i>	1055
ARTICLE 8	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich, juntament amb les esmenes núms. 2 i 4. Tot seguit, n'anuncia la retirada.	1055
ARTICLE 12	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 2)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 1).</i>	
ARTICLE 28	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	1057
<i>Torn en contra:</i> Sra. Vendrell i Gener (CiU).	1058
PREÀMBUL	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 4)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 1).</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	1059
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Guitart i Domènech.	1060
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	1061
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé en relació amb l'esmena núm. 3.</i>	1061
<i>Votació de l'esmena núm. 3:</i> rebutjada per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	1061
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'article 28.b:</i> aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.	1061
<i>Votació de la resta:</i> aprovat per unanimitat.	1061
 2. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei del registre de contractes de lloguer de finques urbanes i del dipòsit de les fiances (Tram. 200-00013/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1062
ARTICLE 1	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núms. 4, 5, 6, 9, 10, 12, 17, 19, 23 i 25.	1064
ARTICLE 2	
— Esmena del G. Socialista (núm. 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliart i Pons, juntament amb les esmenes núms. 11, 18 i 22.	1065
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 4)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 1).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Camps i Rovira (CiU), que proposa diverses esmenes transaccionals.	1066
ARTICLE 3	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 5)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
ARTICLE 6	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
ARTICLE 7	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Vilardaga González, juntament amb les esmenes núms. 13, 14, 15, 16 i 26.	1068
<i>Torn en contra:</i> Sr. Camps i Rovira (CiU).	1070
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núms 20, 21 i 24.	1071
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 9 i 10)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 1).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 11)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 3).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 12)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
ARTICLE 9	

APARTAT 1

LLETRA A

— Esmena del G. P. Popular (núm. 13)

Debatuda abans (esmena núm. 7)

LLETRA B

— Esmena del G. P. Popular (núm. 14)

Debatuda abans (esmena núm. 7)

APARTAT 2

— Esmena del G. P. Popular (núm. 15)

Debatuda abans (esmena núm. 7)

APARTAT 3

— Esmena del G. P. Popular (núm. 16)

Debatuda abans (esmena núm. 7)

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 17)

Debatuda abans (esmena núm. 1)

APARTAT 4

— Esmena del G. Socialista (núm. 18)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 10

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 19)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20)

Defensada abans (esmena núm. 8).

DISPOSICIONS ADDICIONALS

PRIMERA

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21)

Defensada abans (esmena núm. 8).

— Esmena del G. Socialista (núm. 22)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 23)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

SEGONA

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 24)

Defensada abans (esmena núm. 8).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 25)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

— Esmena del G. P. Popular (núm. 26)

*Debatuda abans (esmena núm. 7).**El Sr. Vilardaga González (P) intervé per contradiccions.*

1073

El Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon.

1073

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.

1073

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) es posiciona respecte a les esmenes transaccionals.

1074

El Sr. Oliart i Pons (S) es posiciona respecte a les esmenes transaccionals.

1074

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per 104 a favor, 12 en contra i cap abstenció.

1075

Votació de les esmenes núms. 24 i 25: aprovades per 104 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

1075

Votació de les esmenes núms. 7, 13, 14, 15, 16 i 26: rebutjades per 12 vots a favor, 104 en contra i cap abstenció.

1075

— Text del Dictamen

Votació: aprovat per 104 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

1076

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i set minuts.

3. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (Tram. 200-00007/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El Sr. Escudé i Pladellors (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.

1076

ARTICLE 1

— Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2)

Decaigudes.

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)

Decaiguda.

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 4)

Debatuda després (esmena núm. 82).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 5)

Debatuda després (esmena núm. 30).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6)

Debatuda després (esmena núm. 36).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 7)

Debatuda després (esmena núm. 45).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 8)

Debatuda després (esmena núm. 316).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 9)

Debatuda després (esmena núm. 26).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 10)

Retirada.

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 11)

Debatuda després (esmena núm. 109).

ARTICLE 3

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 12)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núms. 14, 19, 23, 24, 105, 128, 130, 131, 132, 135, 162, 163, 176, 228, 230, 231. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 15.

1076

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1079

ARTICLE 4

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 13)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb les esmenes núms. 16, 17, 18, 21 i 127.

1080

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1081

APARTAT 2

LLETRA A

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 14)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

LLETRA D

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 15)

Retirada abans (esmena núm. 12).

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 16)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

APARTAT 4

— Esmena del G. Socialista (núm. 17)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 18)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 19)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca, juntament amb les esmenes núms. 22, 143, 168, 189 i 236.

1082

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1084

— Esmena del G. Socialista (núm. 21)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

ARTICLE 6

PARÀGRAF PRIMER

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 23) <i>Debatuda abans (esmena núm. 12).</i>	
APARTAT 2	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 24) <i>Debatuda abans (esmena núm. 12).</i>	
APARTAT 3	
— Esmena del G. Socialista (núm. 25) <i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb les esmenes núms. 211, 212, 213, 218, 220, 221 i 223.	1084
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1085
— Text del Dictamen	
< <i>Votació dels articles 2 i 5:</i> aprovats per 66 vots a favor, 10 en contra i 37 abstencions.	1086
<i>Votació de les esmenes núms. 12 a 21:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 56 en contra i 12 abstencions.	1086
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 3 i 4:</i> aprovats per 68 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.	1086
APARTAT 5	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 26) <i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 9, 27, 38, 144 i 149.	1087
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1088
— Esmena del G. Socialista (núm. 26) <i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó, juntament amb les esmenes núms. 31, 33, 178, 179, 181, 184 i 258.	1089
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1091
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26) <i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà, juntament amb les esmenes núms. 156, 178, 181, 183, 184, 187 i 352. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 161, 182 i 186.	1093
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1094
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 27) <i>Debatuda abans (esmena núm. 26).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 28) <i>Torn a favor:</i> Sr. Corbacho Chaves, juntament amb les esmenes núms. 66, 68, 283, 286 i 287. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 450 i 452.	1095
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1097
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 29) <i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran, juntament amb les esmenes núms. 64, 215, 310 i 315.	1098
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1100
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30) <i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia, juntament amb les esmenes núms. 102, 108, 246, 251, 252, 347, 349, 350 i 351.	1102
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1104
— Esmena del G. Socialista (núm. 30) <i>Torn a favor:</i> Sr. Carbonell i Abelló, juntament amb les esmenes núms. 56, 58 i 252.	1106
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1107
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 30) <i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot, juntament amb les esmenes núms. 5, 32, 34, 35, 47, 59, 252 i 314.	1107
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1109
— Esmena del G. Socialista (núm. 31) <i>Debatuda abans (esmena núm. 26).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 32) <i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 33) <i>Debatuda abans (esmena núm. 26).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 34 i 35) <i>Debatudes abans (esmena núm. 30).</i>	

La sessió se suspèn a les nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei d'aliments entre parents. Tram. 200-00006/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 39/1991, del 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars. Tram. 200-00007/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Projecte de llei del registre de contractes de lloguer de finques urbanes i del dipòsit de les fiances. Tram. 200-00013/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

4. Projecte de llei de la potestat dels pares. Tram. 200-00012/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

5. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996. Tram. 200-00016/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional. Tram. 302-00036/05. Portaveu, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs naturals. Tram. 302-00037/05. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració en relació amb el Pla interdepartamental d'immigració. Tram. 302-00038/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta de finançament del Departament de Benestar Social relativa als convenis de col·laboració amb els ens locals. Tram. 302-00039/05. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Declaració institucional de condemna dels atemptats terroristes del dia 20 de juliol

Senyors diputats, senyores diputades, amb motiu dels atemptats d'aquest cap de setmana a Reus, Cambrils i Salou, sentim el deure, un cop més, de deixar constància, en primer lloc, de la solidaritat amb les víctimes; en segon lloc, del rebuig serà a la provocació terrorista d'ETA; i finalment expressar la voluntat del Parlament i, amb ell, de tot el poble de Catalunya de seguir treballant per celebrar i enfortir la unitat d'acció de tots els demòcrates davant el terrorisme, reiterant el ple suport al pacte d'Ajuria Enea. Aquesta declaració institucional ha sigut aprovada pels portaveus de tots els grups parlamentaris.

Alteració de l'ordre del dia

En començar la sessió i de conformitat amb el que disposa l'article 50, 62.2 i concordants del Reglament, i a petició del president de la Generalitat, s'ha convocat aquesta sessió extraordinària que s'iniciarà amb el debat del Dictamen del Projecte de llei d'aliments entre parents. Però, abans de començar, aquesta presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'assentiment de la cambra a una alteració de l'ordre del dia, en el sentit que el punt quart es debati abans del tercer i aquest passi a ser el punt quart. S'aprova per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)* S'aprova. Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projectes de llei d'aliments entre parents, de modificació de la Llei 39/1991, del 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars, i de la potestat dels pares

Iniciarem els nostres treballs amb el Projecte de llei d'aliments entre parents. El debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei d'aliments entre parents i d'esmenes. D'acord amb l'article 101 del Reglament es comença el debat.

Vol prendre la paraula la senyora consellera de Justícia? *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyora consellera. Intervindrà per a aquest Projecte de llei o ampliarà la seva intervenció als tres projectes de llei? *(Pausa.)* Molt bé, d'acord. Aleshores té temps per un màxim de quaranta-cinc minuts.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar tot seguit els projectes de llei d'aliments entre parents, de

modificació de la Llei 39/1991, de la tutela i les institucions tutelars, i el Projecte de llei de la potestat del pare i de la mare.

El Govern, d'acord amb l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat de Catalunya competències exclusives en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català, va iniciar l'any 1980 una obra legislativa de gran abast que es ve desenvolupant en tres etapes: la primera, l'adequació de la Compilació del dret civil de Catalunya als principis constitucionals i a les reformes del Codi civil espanyol; la segona, l'adequació del nostre dret civil a la realitat social catalana d'avui, mitjançant la presentació i aprovació de lleis especials; la tercera, l'elaboració de tres codis que recullin i aglutinin els tres nuclis més importants i bàsics del dret civil català: el Codi de successions per causa de mort, el Codi de família i el Codi de dret patrimonial. Aquests tres codis precedits per un títol preliminar vindrien a constituir el futur codi civil de Catalunya.

El balanç legislatiu ha estat el següent: fins l'any 1984 van ser aprovades la Llei d'adequació a la Constitució i el Decret legislatiu que aprovava el text refós de la Compilació del dret civil de Catalunya. Des de 1984 fins avui han estat aprovades tretze lleis de desenvolupament i reforma en matèria de successions, dret patrimonial i família. Pel que fa al dret de successions, el Codi de successions per causa de mort es va aprovar en virtut de la Llei 40/1991, del 30 de desembre, i conté una normativa autònoma, completa i global del dret successori català. En matèria de dret patrimonial han estat promulgades la Llei de censos, la de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge, la Llei de garanties possessòries sobre cosa moble i la Llei de venda a carta de gràcia. Totes aquestes lleis, unides amb la de contractes d'integració i a les disposicions de la Compilació que no han de modificar-se i a les possibles iniciatives legislatives noves que s'estudiaran oportunament, constituïran el nucli del futur codi de dret patrimonial que elaborarem un cop estigui aprovat el codi de família.

En l'àmbit de la família han estat aprovades per aquest Parlament la Llei de filiacions, la de mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció –modificada parcialment–, la Llei de la tutela i institucions tutelars i la de relacions patrimonials entre cònjuges. Amb l'aprovació dels projectes de llei d'aliments entre parents, de modificació de la Llei 39/1991, de la tutela i les institucions tutelars, i el de la potestat del pare i de la mare, que avui tinc l'honor de presentar, tindrem el contingut bàsic del que hauria de ser el futur codi de família, que penso que aviat es podrà presentar davant d'aquest Parlament.

El primer projecte que es presenta és el Projecte de llei d'aliments entre parents. Aquest projecte respon a la necessitat de dotar l'ordenament jurídic català d'una regulació autònoma i completa del deure d'aliments entre cònjuges i entre parents. El contingut normatiu del Projecte, pel que fa als conceptes inclosos en el dret d'aliments i les persones obligades a donar-los, és, en essència, similar al que el Codi civil estableix, com també és semblant a la legislació dels països del nostre

entorn cultural com són Alemanya, Anglaterra, França, Itàlia i Portugal. La regulació que s'estableix tracta d'harmonitzar els principis de llibertat civil i de solidaritat familiar que són propis i consubstancials a la nostra cultura i de general acceptació; i es proposa la modernització i clarificació de la normativa fins ara aplicable a Catalunya per mitjà de la introducció de determinades millores i innovacions. En qualsevol ordenament civil la regulació legal del deure d'aliments entre cònjuges i entre parents pot donar la mesura de la concepció ètica de la comunitat sobre la transcendència jurídica de la solidaritat familiar. Ens diu quin és el mínim per viure al qual tenim dret, i que a la vegada estem obligats a prestar com a membres d'una mateixa família. El dret d'aliments no tenia fins a aquest Projecte una regulació sistemàtica, ja que el trobem referenciat dins d'institucions diverses de la nostra Compilació; l'any de plor, la revocació de donacions fetes en capítols matrimonials, el dot, la tenuta, el tantundem. També trobem referències en les lleis especials de filiacions, tutela i institucions tutelars i en el Codi de successions.

Les persones que estan obligades a prestar els aliments en cas de necessitat són els cònjuges, els ascendents, els descendents i els germans entre si. L'obligació d'aliments s'ha de complir amb diners i per mensualitats, també aollint l'alimentat a casa seva. La persona física o jurídica que presti aliments pot repetir sobre la persona obligada i reclamar les pensions de l'any en curs i l'any anterior. Aquesta és una innovació important, ja que quan l'entitat pública o qualsevol altra persona no obligada presti aliments, si l'obligat no ho fes, podrà repetir d'aquest últim les pensions satisfetes que corresponguin a l'any en curs i a l'any anterior amb interessos, de tal manera que es garanteix que si els obligats es desenten de la seva obligació es pugui reclamar. Amb aquesta innovació es pretén, sobretot, evitar que els familiars de les persones grans se'n desentenguin i pensin que ja els atendran altres; però s'estableix un límit raonable per evitar que es produeixin per acumulació reclamacions excessivament gravoses o desproporcionades a les possibilitats dels obligats.

El segon projecte de llei que presentem és el de la modificació de la Llei 39/1991, de la tutela i institucions tutelars. La normativa que sobre tutela hi ha vigent a Catalunya es fonamenta en el principi de prevalença de la voluntat dels pares en la designació del tutor com a concreció del principi més ampli de llibertat civil que conforma la tradició del model de tutela familiar que és vigent en la nostra societat. La reforma que es promou amb aquest Projecte de llei és una modificació puntual de la Llei 39/1991, de la tutela i institucions tutelars, inspirada en el respecte a l'autonomia de la voluntat de les persones; en concret, s'introdueix en el nostre ordenament la institució de la autotutela, que consisteix en el fet que una persona amb plena capacitat d'obrar pugui, en previsió del cas que sigui declarada incapaç, designar la persona o persones que vulgui que el tuteï, com també excloure les que consideri i designar, si escau, substituït o substituïts. Aquesta iniciativa legislativa, que s'insereix en el Pla integral de la gent gran, ja que entre aquest sector de la població hi pot haver més interès a fer ús de la possibilitat d'autodesignar-se tu-

tor, entén que preveu una innovació que comportarà un gran avantatge pràctic. Perquè la institució de l'autotutela arribi a desenvolupar totalment la seva efectivitat, es crea un registre d'autotuteles amb la finalitat de poder complir amb el principi de publicitat que en aquest supòsit té una gran importància, ja que no es pot deixar a la memòria de la persona ja incapaç en el moment de produir efectes o en mans de les persones properes que alguna vegada poden haver estat excloses de la tutela, el fet de donar a conèixer al jutge la «designa» feta per la persona interessada. Aquest registre tindrà caràcter obligatori, i el notari que autoritzi l'escriptura de «designa» haurà d'adreçar un ofici amb les dades identificatives del designant i lloc i data de l'autorització, en el qual faci constar que s'ha procedit a la «designa», però sense fer constar les persones designades. El funcionament i l'organització del registre esmentat es regularan reglamentàriament.

Hem de tenir en compte que les regles que la vigent Llei de tutela i institucions tutelars aplica als nomenaments de protutor i curador són les mateixes que per al nomenament de tutor, i que, per tant, les modificacions que es fan en aquest Projecte respecte a la designació de tutor també s'aplicaran a les designacions de protutor i curador fetes per un mateix. No obstant això, aquests nomenaments no seran vinculants per al jutge si s'esdevenen noves circumstàncies que qüestionin la idoneïtat de la decisió presa anteriorment. Així mateix, vull remarcar que, com ja he dit abans, aquest Projecte de llei pretén introduir una modificació molt puntual de la Llei 39/1991, per la qual cosa entenc, pel que fa a les esmenes que volien ampliar l'abast de les modificacions de les institucions tutelars, que fóra més adient que es debatessin en el marc de la tramitació del futur Codi de família.

Finalment, es presenta el Projecte de llei de regulació de la potestat del pare i de la mare. Aquest Projecte ve a omplir un buit legal que hi havia a l'ordenament jurídic català en relació amb la potestat del pare i la mare. El títol quart de la Llei 39/1991, de 30 de setembre, de la tutela i institucions tutelars, regulava fins ara únicament la pàtria potestat prorrogada o rehabilitada; el present Projecte de llei el deroga i regula d'una manera completa i estructurada la potestat del pare i la mare i introdueix diverses innovacions en relació amb la regulació que el Codi civil fa de les relacions paternofilials.

Un primer element innovador és la denominació de la institució: deixem enrere el concepte de pàtria potestat per considerar-lo desfasat. En sentit literal, s'hauria d'entendre com a potestat pertanyent només al pare, coincidint amb l'origen històric de la institució, però impropï en l'actualitat, en què la potestat és compartida. En canvi, l'expressió utilitzada, «potestat del pare i la mare», respon a aquest principi de la potestat compartida i fa referència a la facultat funció - deure, de la qual els dos en són titulars. Es preveuen uns principis generals, entre els quals cal destacar que la potestat constitueix una funció inexcusable que s'exerceix en el marc de l'interès de la família i en benefici del fill. S'estableix una clara diferència entre titularitat i exercici de la potestat. Es manté l'exercici conjunt de la

potestat, però s'admet l'exercici per un sol dels pares en relació amb determinats actes, d'acord amb l'ús social o les circumstàncies familiars, o per a aquells que siguin de necessitat urgent; en cas de desacord ocasional dels pares –i aquesta és una altra innovació important–, la intervenció judicial pot ser substituïda per l'acord entre els dos parents més pròxims al fill. Es regula d'una manera àmplia i detallada el contingut de la potestat i s'estableixen una sèrie de deures i de drets que la configuren. Com a causa d'extinció, es manté la institució de l'emancipació; no obstant això, tot i estant el fill emancipat i podent actuar en relació amb la seva persona i els seus béns com si fos major d'edat, necessita que es complementi la seva capacitat en determinats casos. Finalment, es regula també la possibilitat de la pròrroga i rehabilitació de la potestat: la declaració judicial d'incapacitat del fill menor no emancipat comportarà la pròrroga de la potestat; la declaració judicial d'incapacitat del fill major d'edat o emancipat, si no correspon la constitució de la tutela, comportarà la rehabilitació de la potestat.

Fins aquí els grans trets dels projectes de llei que avui es presenten. Malgrat que encara queden esmenes per a defensar en aquest Ple, vull agrair l'esforç que han fet els ponents dels diferents projectes per tal d'arribar al màxim consens possible i, al mateix temps, els demano el vot favorable als dictàmens emesos per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, amb el convenciment que la seva aportació, per les millores que han introduït consensuadament als respectius projectes, constituirà una fita important dins del procés de desenvolupament i modernització del nostre dret civil.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Iniciem ara el debat de la primera de les lleis, el Projecte de llei d'aliments entre parents, amb les esmenes reservades per a defensar en el Ple. Abans haig de preguntar, de tota manera, si per part de la Comissió hi ha algun diputat que vulgui fer la presentació del Dictamen. *(Pausa.)* No essent així, començarem el debat amb la discussió de les esmenes reservades per a defensar davant del Ple. La primera de les esmenes, a l'article 1, és una esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a defensar l'esmena i, si ho creu convenient, agrupar-ne d'altres, el diputat d'Esquerra Republicana ja ens en farà menció.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si em permet, voldria aprofitar aquesta intervenció, en tot cas, per defensar les esmenes números 2... Perdó, volia significar que voldria retirar les esmenes números 2 i 9.

El president

Retirar?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, retirar 2 i 9 i defensar acumuladament les esmenes 4 i 13, al mateix temps que fer el posicionament del nostre Grup en relació amb el Projecte de llei, si se'm permet, senyor president.

El president

M'ho vol repetir, si us plau? 2 i 9?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, retirar la 2 i la 9, i defensar de manera acumulativa la 4 i la 13.

El president

La 15 no...?

El Sr. Ridao i Martín

És que no tinc la numeració... (*Remor de veus.*) Sí, sí.

El president

És la numeració antiga...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, clar, perdó, és la número 1..., la número 1 i la número 7 són les que retiro, senyor president.

El president

La 7?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, l'1 i la 7. I defensaria acumulativament la número 2 i la número 10... (*Remor de veus.*)

El president

Em permet un moment?, perquè... De quina numeració? (*Remor de veus i pausa.*) Endavant.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Inaugurem amb el debat d'aquest Projecte de llei d'aliments entre parents una sessió que tindrà per objecte la discussió –i, eventualment, també la seva aprovació– de tres importants projectes de llei, que han de ser, com ha dit la senyora consellera, inclosos entre aquelles lleis que nosaltres anomenem «lleis especials», destinades a integrar-se en el futur Codi de família que el Departament de Justícia té previst aportar pròximament a aquesta cambra, segurament el pròxim mes de setembre, motiu que, d'altra banda, ha accelerat, amb un evident esforç per part dels ponents de tots els grups parlamentaris, la tramitació d'aquests diversos projectes i la seva presentació al Ple, penso que fins i tot molt abans del que hauria semblat plausible. Tanmateix, aquesta inusitada pressa –pressa en termes legislatius o de tramitació parlamentària– penso que ha repercutit favorablement, positivament, en un major esforç d'integració i de consens, que també ha volgut significar l'honorable consellera, i que aquest

diputat, en nom del seu Grup Parlamentari, des d'ara ja vol agrair en aquesta intervenció que ha de ser també l'introït o el preàmbul del que seran les intervencions més singularitzades o particularitzades per a cadascun dels projectes de llei.

Volia deixar clar, però, com ja he fet en altres ocasions, si se'm permet, que el nostre Grup valora positivament, molt favorablement, l'orientació legislativa del Departament de Justícia en relació amb el desplegament del nostre dret civil, amb les possibilitats que avui ens permet l'Estatut d'autonomia a partir de l'enunciat que fa referència al desenvolupament, la conservació i la modificació del dret propi; també a partir del que són o han estat les orientacions sorgides del simposi de dret civil de Catalunya, i, si se'm permet, també la més recent orientació permissiva del Tribunal Constitucional, la quals cosa ens ha permès, en definitiva, d'aconseguir vertebrar un cos jurídic propi prou important, que amb la tècnica de les lleis especials i de la seva posterior recopilació, al nostre entendre, ha de permetre a Catalunya recuperar –si és que no hi hagués un eventual canvi jurisprudencial per part del Tribunal Constitucional– la possibilitat d'autoafirmar-se també a partir d'un dret civil propi.

Aquest Projecte de llei, el d'aliments entre parents, com els altres dos que tindrem l'oportunitat de debatre aquest matí, al llarg d'aquesta sessió, s'emmarquen en el desenvolupament i la modificació i també la modernització del dret civil de Catalunya mitjançant la introducció de determinades millores i innovacions i, per tant, va encaminat, al nostre entendre, a formar part, òbviament, del que haurà de ser el futur Codi de família, que haurà de constituir –com la mateixa paraula «codi» alludeix– una veritable normativa autònoma, completa, global i suficient del dret civil de família català, a partir, en primer lloc, de la incorporació del que són les institucions pròpies de l'economia familiar, que integren la ja aprovada Llei de relacions patrimonials entre cònjuges, que fa especial menció i incidència en aspectes o àmbits com el règim econòmic matrimonial, els capítols matrimonials, les donacions entre cònjuges, però juntament també amb aspectes, institucions, matèries com ara la regulació de les mesures de protecció dels menors, de l'adopció, les filiacions, i les més recents regulacions avui a debat, com ara els aliments entre parents, la potestat dels pares i la tutela i les institucions tutelars.

Aquesta complexitat del futur Codi, que constituirà, al nostre entendre, sens dubte, un dels elements importants, més importants, també, si se'm permet, operats, farà que tinguem o disposem d'una obra legislativa tan ingent que, a més a més, farà fins i tot l'aplicació suplementària del Codi civil en dret de família català innecessària, car, en definitiva, molts dels seus instituts es regeixen, en molts casos, per principis rectors o orientadors molt oposats.

Deixin-me dir que els criteris que han inspirat i que inspiren i que inspiraran en el futur el nostre Grup Parlamentari en l'elaboració del nou Codi de família responen a la voluntat que es produeixi, òbviament, l'actualització dels preceptes de l'actual Compilació per tal d'acollir supòsits de fet i realitats socials noves, a més

de recopilar les lleis sectorials que ja avui existeixen. I és en aquest sentit que el nostre Grup Parlamentari ha volgut mantenir i reservar per a defensar en aquest Ple les dues esmenes que acabo de reservar, en el sentit que s'incorporin en l'àmbit subjectiu, en l'espectre de les persones que estan cridades a ser beneficiaris i també a prestar aliments, totes aquelles parelles de fet, membres de parelles de fet, ja siguin heterossexuals o homossexuals. Aquesta reivindicació, que vostès ja saben que és recurrent i sistemàtica en aquesta cambra en tots els nostres discursos i que vostès coneixen perfectament, entenem que en l'actualitat cobra especial i particular vigència, ara, en discutir aquest Projecte de llei d'aliments entre parents, en què la voluntat, em sembla –i en aquest sentit ho lamento...–, del Departament ha estat la d'excloure, hi insisteixo, entre els parents els membres de parelles de fet amb anàloga relació d'afectivitat i amb independència de la seva orientació sexual, voluntat aquesta, òbviament, amb la qual no podem estar en absolut d'acord i que, sens dubte, motivarà nous debats en aquesta cambra.

Nosaltres entenem –i ja ho hem dit en més d'una ocasió– que en el lliure i legítim exercici de la seva autonomia personal, tot home i tota dona tenen dret a constituir, mitjançant una unió afectiva, de convivència, una comunitat de vida que, completada o no amb fills, doni lloc a la creació d'una família, que la seva protecció em penso que ha de ser assegurada des dels poders públics, i des d'aquí que nosaltres entenem un concepte de família molt més ampli, molt més extensiu, molt més modern i que al nostre entendre es fa mereixedor de tot tipus de drets i, per tant, del seu eventual reconeixement legal.

Fets aquests excursos sobre el que ha de ser el Codi de família i el que constitueix per mi una introducció, un preàmbul del que seran les lleis que tindrem oportunitat de debatre durant aquesta sessió, i que ens ha semblat necessari per centrar el debat, voldria fer algunes consideracions, si se'm permet, sobre el Projecte de llei d'aliments entre parents, més singularment.

El dret d'aliments constitueix, com és sabut, una institució que té els seus orígens en la necessitat nascuda del principi de solidaritat familiar, tan arrelat a la nostra cultura i a la nostra societat, també, de donar resposta a una situació de pobresa o de pràctica indigència, en no disposar dels mínims que han de procurar la subsistència d'una persona. En el nostre dret, com ha recordat també l'honorable consellera, aquesta és i era una institució, a diferència del dret o del règim comú, que no rebia un tractament sistemàtic quant a la seva regulació, i que només apareixia fragmentàriament en alguns instituts legals, com el dot o l'any de plor, i regulat també en algunes lleis com la de tutela, la filiació i en el mateix Codi de successions.

Certament, certament, el contingut de la regulació que avui se'ns proposa, inicialment per part del Departament, però també al llarg dels treballs feixucs de la ponència, fa que alguns dels conceptes que integren el nucli del dret d'aliments i també l'àmbit subjectiu o de les persones obligades per la llei, sigui substancialment semblant a la regulació que estableix el Codi civil espanyol, i molt similar també als conceptes que moder-

nament s'estableixen en les legislacions dels països del nostre entorn cultural i geogràfic més pròxim.

Tanmateix, i aquesta és –penso– la gran innovació, si se'm permet l'expressió, que integra aquest Projecte, i que ha estat proposada del Departament de Benestar Social –al qual jo també voldria, en aquest moment, doncs, reconèixer la seva tasca–, i que té el seu origen en el Pla integral de la gent gran, del qual nosaltres –d'aquest aspecte– ens mostrem més particularment satisfets..., consisteix a establir amb claredat el dret de les entitats públiques, i també de les privades, de poder repetir contra els obligats a prestar aliments i que no ho fan, i que sorgeix, malauradament, d'una realitat i d'un fet que es planteja diàriament. Per tant, aquest és un mètode, un procediment, que recorda fins i tot la formulació que va proposar el nostre Grup Parlamentari per tal de donar resposta a aquest mateix problema en els supòsits o en els àmbits d'impagament de pensions en supòsits de ruptura matrimonial o del nucli familiar.

Finalment, també voldríem destacar com un dels aspectes o una de les novetats introduïdes pel present Projecte de llei la possibilitat, també, d'establir, ja en determinar la quantia dels aliments, les bases per a la seva actualització periòdica.

D'aquí que nosaltres ens mostrem favorablement disposats a votar aquest Projecte de llei, i també amb el desig, òbviament, que se'ns acceptin les esmenes que hem reservat per a aquest Ple. I tanmateix, fins i tot en el cas possible que no fossin acceptades, nosaltres recomanem el vot favorable per a aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena d'addició a l'article segon i aquelles que vulgui agrupar, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Concretament, agruparíem les esmenes número 3...

El president

Un moment... Endavant.

El Sr. Guitart i Domènech

...12 i 22, i per presentar-les ho faria la senyora Manuela De Madre. Tot anunciant abans la retirada de l'esmena número 8 i número 17, perquè considerem que, en els treballs de ponència i comissió, probablement han quedat suficientment aclarits els temes i aproximades les posicions perquè puguem retirar-les amb molta facilitat en aquest plenari.

El president

La 17, diu també, retirada?

El Sr. Guitart i Domènech

La 8 i la 17, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies.

El president

La diputada senyora Manuela De Madre té la paraula.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Una vegada més, no podem deixar l'oportunitat, no podem deixar d'exercir, tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa - Els Verds, el senyor Roc Fuentes, que també té presentades esmenes, i que ja semblen una parella de fet en aquest Parlament defensant, des dels nostres respectius grups, la realitat també d'una part també de la ciutadania del nostre país.

Ha dit la senyora consellera, en la presentació de la defensa d'aquestes dues lleis, que es tracta d'adaptar la realitat jurídica, la realitat legislativa, a la realitat social del nostre país. I és en aquestes paraules en què, amb tot el respecte, doncs, li voldria, d'alguna manera, dir que pogués repensar, o pogués pensar, sobre aquesta part de Catalunya, dels ciutadans homes i dones que han fet de la seva convivència heterosexual o homosexual, doncs, la seva realitat familiar i la seva realitat de convivència, tenint en compte allò que la seva pròpia llibertat com a persona, doncs, fonamenta, d'alguna manera, també, la possibilitat d'exercir la seva sexualitat amb una convivència que ens ha de ser, als representants del poble de Catalunya, ens ha de merèixer tot el respecte i alhora ens hauria d'obligar a reconèixer legislativament aquesta part dels nostres ciutadans.

Estem, a més a més, amb una llei que es tractaria de reconèixer-ho d'una manera molt suau. Penseu que estem reconeixent una sèrie d'obligacions..., en aquest cas, diríem, és el dret a poder exercir l'obligació de poder donar aliments a les persones amb qui convius o la persona amb qui convius, que no ha de ser necessàriament el marit o la muller, tal com ho tenim, doncs, reconegut socialment i jurídicament, i ni tan sols els germans, que és el que es fa el reconeixement en aquesta Llei.

És a dir, una vegada més, el que voldríem fer palès i el que voldríem manifestar és que hi han molts homes i moltes dones a Catalunya, al nostre país, que tenen aquesta manera de viure. Uns i unes perquè han decidit fer-ho d'una manera absolutament normal i perquè no volen contraure matrimoni, però hi han altres persones, altres parelles, que tenen la seva orientació sexual d'una manera diferent, per dir-ho d'alguna forma, els homosexuals, que és que encara que volguessin contraure matrimoni no poden, no poden perquè no és reconegut encara en la nostra legislació aquesta possibilitat, i els estem amagant o els estem impeding que puguin, fins i tot a finals del segle, i tot i l'avenç de la democràcia i l'avenç en la consecució de la llibertat..., la possibilitat d'exercir la seva llibertat d'expressió sentimental davant de la societat i davant de les lleis.

És per això que, una vegada més, voldria fer palès que no és una anècdota, que és una realitat, que la gent s'estima, i que estem, amb aquesta Llei, creant una obligació. I és per això que, en nom del Grup Socialista, tornem a demanar, torno a demanar el vot favorable a la consideració d'aquestes esmenes, perquè del que es tracta és d'anar avançant i d'anar reconeixent el que és una realitat al nostre país. De la mateixa manera que expresso la nostra voluntat i el nostre desig que en la futura Llei del codi de família es pugui entendre la família d'una manera una mica diferenciada i puguem una vegada més des de Catalunya, que ha estat capdavantera, que hem estat capdavantera en legislació i en moltes altres coses al llarg de la nostra important història, ser capdavantera en el reconeixement de les parelles de fet i en el reconeixement de l'estimació que tenim les persones d'una mateixa orientació sexual.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena número 4 i aquelles que vulgui agrupar, en nom del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo començaré retirant dues esmenes; l'esmena 13 i l'esmena 14, perquè també considerem que en el text que finalment –almenys fins ara– s'ha consensuat queden ja recollides, almenys en els seus aspectes fonamentals.

Nosaltres pensem que és important que a Catalunya ens dotem d'un codi civil, o d'un codi de família –del títol també en parlarem en el seu moment, i no és que nosaltres tinguem una especial fixació en els títols de les lleis, però sí que potser pot ser més adequat buscar-ne un altre; en qualsevol cas, aquesta no és la qüestió–, nosaltres pensem que les previsions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el punt segon de l'article novè, en relació amb la nostra capacitat exclusiva per conservar, per modificar i per desenvolupar el dret civil català, ens imposen aquesta necessitat. A més, nosaltres, aquest apartat, com tots els apartats que fan referència a l'autonomia de Catalunya i a l'autogovern, els volem interpretar en sentit estricte, i en sentit estricte pensem que és el que jurídicament se'n diu en sentit extensiu, complet; per tant, en tots els àmbits del dret civil propi i acollint-nos sobretot a aquestes possibilitats de modificar, i sobretot de desenvolupar el nostre dret.

He de dir, per tant, que nosaltres celebrem i estem d'acord que hagin entrat aquests projectes del llei al Parlament, com també estem disposats a treballar per la refosa del futur Codi de família de Catalunya. He de dir també que pensem que s'ha fet una tasca de consens important, que s'ha treballat amb celeritat... Jo he de dir, sincerament, que crec que s'ha treballat amb massa celeritat. Amb massa celeritat perquè estem tocant unes matèries molt importants, que tenen sempre per definició voluntat de pervivència, voluntat de durada, que afecten els aspectes fonamentals de les persones,

les relacions primeres, les relacions més directes, més íntimes, familiars, afectives, els drets i deures que se'n deriven, i, per tant, és una legislació que comporta necessàriament –tota la legislació ho comporta, però aquesta més– una especial cura i dedicació en la seva elaboració. Per tant, l'excessiva pressa possiblement no hagi estat un bon element per aconseguir això que tots volem.

He de dir també que estem convençuts –i aquest és l'aspecte que fa que pensem que, malgrat tot, malgrat tot, és positiu el que hem fet fins ara– que, naturalment, en la discussió, el debat i l'aprovació del futur Codi de família tindrem ocasió, tindrem ocasió de millorar aquells aspectes d'aquestes lleis que, sens dubte, ara se'ns poden, possiblement, a tots plegats, haver escapat.

Dit això, jo vull assenyalar que nosaltres tenim un concepte de família que entenem –naturalment, és la nostra posició– que és el que correspon a la realitat social actual, que és el que correspon al que marca la Constitució. Per tant, unes relacions personals sense cap tipus de discriminació de cap ordre, sigui d'ordre sexual o sigui de qualsevol altre. Per tant, nosaltres entenem que tota la legislació catalana s'ha d'adequar a aquesta nova realitat i, per tant, ha d'incloure necessàriament aquestes relacions afectives, de parella –hi insisteixo– del mateix sexe, de parella de diferent sexe.

I jo sé que aquesta no és una posició compartida pel Grup de la majoria; sí que és una posició compartida, com s'ha fet palès, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup Socialista, tal com molt bé deia la senyora Mauela De Madre, però no és compartida pel Grup de la majoria. I aquesta, aquesta posició, la del Grup de la majoria, la dels grups que tenim una posició diferent, és una posició legítima. Però el que em sembla ja molt més equivocat és que puguem incórrer en contradiccions tan flagrants com les que s'estan produint en aquestes tres lleis que avui debatrem.

Perquè en aquesta primera llei, en la Llei d'aliments entre parents, no reconeixem la parella de fet ni que sigui heterosexual, però, curiosament, l'article 12 de la Llei de tutela sí que reconeix la parella de fet, sense fer cap distinció, sense fer cap distinció de si són del mateix sexe o de sexe diferent. I la Llei de potestat del pare i de la mare, que serà la tercera que debatrem aquest matí, reconeix i recull, en un supòsit concret, precisament de la pèrdua de la pàtria potestat per l'adopció en el cas de parella de fet amb persona d'altre sexe.

Per tant, ens trobem amb tres lleis i amb tres tractaments diferents. En aquesta es nega, radicalment, tota parella de fet. En una altra llei es reconeix, fins i tot, la parella de fet del mateix sexe, perquè no es fa distinció, i allà on la llei no distingeix, nosaltres no podem distingir. I en la tercera llei, resulta que la parella de fet heterosexual, sí, però l'homosexual, no. Això –ho dic molt sincerament– encara em sembla més greu; és a dir, insisteixo que els seus punts de vista i els nostres punts de vista no són coincidents. Nosaltres pensem que els nostres són els més adequats a una interpretació completa de la Constitució i de l'Estatut i de la realitat social; però aquesta és la nostra opinió. Ara, el que em

sembla que ja no hauria de ser opinable és que en tres lleis donem tres tractaments diferents a aquestes realitats.

Les nostres esmenes, per tant, a aquest Projecte de llei han anat en aquesta direcció, han anat en la direcció que es reconegui aquesta realitat social de les parelles de fet, prescindint de la seva orientació sexual; per tant, quan existeixi aquesta relació d'afectivitat.

Nosaltres varem defensar una llei de reconeixement de totes les parelles de fet i, per tant, de les seves conseqüències jurídiques, dels drets i els deures. Se'ns va dir en aquell moment que era millor l'ordenació parcial, en cada circumstància i en cada moment. Ja veiem a què ens porta l'ordenació parcial. Ens porta a contradiccions gravíssimes entre lleis que anem a aprovar en el mateix Ple. Per tant, continuem pensant que aquell és el millor camí, el d'una llei que englobi totes aquestes qüestions, però, en qualsevol cas, el que no hauríem de fer, el que no podríem fer, és lleis tan contradictòries com ho són, en aquest aspecte, aquestes tres. I si volen, després, quan passem cadascuna d'aquestes lleis, ho podem veure més clarament. En tot cas, jo només, per als que no ho coneixen, els diré que la Llei de tutela, l'article 12 parla del membre de la parella que hagi conviscut amb el pare o la mare del menor o incapacitat i amb aquest durant un període mínim de cinc anys de manera estable i permanent, sense fer cap mena de distinció sexual, reconeixent la parella de fet que, ara, en la Llei d'aliments, nosaltres neguem.

Per tant, com deia, les nostres esmenes van perquè es reconegui aquesta realitat. I les esmenes que hem fet a les altres lleis, amb independència d'alguna a què després em referiré, també van en aquesta mateixa direcció. Òbviament, no n'hem presentat cap a la Llei de tutela, perquè no hi és, perquè està ben recollit, perquè està ben reconegut i, per tant, no és necessària aquesta esmena.

Nosaltres hem fet també una altra esmena. Hem presentat una altra esmena, a part naturalment de les altres que han estat admeses, de les altres que s'han consensuat, i he de dir –i he de dir, perquè és de justícia– que s'ha fet una tasca important en aquesta ponència i en les altres ponències, per part de tots els ponents, per intentar recollir al màxim les aportacions de tothom. I han quedat aquelles qüestions, òbviament, en què hi ha confrontació política, ideològica, de fons, com és aquesta. Però hi ha una altra esmena, l'esmena que nosaltres hem presentat a l'article 10, precisament, que fa referència a la facultat de repetir, que nosaltres pensem que és una millora important que introdueix la Llei. És a dir, és una esmena presentada des de l'acord amb la figura. Però pensem que la redacció no és l'adequada. I no és l'adequada perquè la facultat de repetir que s'assenyala que tenen els poders públics, nosaltres entenem que no és una facultat, que és una obligació. Si els poders públics poden repetir, poden fer pagar al realment obligat, no poden renunciar-hi. Els poders públics, precisament, per definició, han d'ajustar-se sempre al principi de legalitat, i el diner públic no pot ser utilitzat d'una manera gracieble quan la Llei imposa la possibilitat de repetir, que hi ha un tercer obligat. Per tant, l'obligació pública seria, en aquest cas, subsidiària,

exercida en primer terme, però amb caràcter subsidia-ri. Per tant, aquesta esmena que nosaltres hem presentat, pensem que garanteix molt millor el paper, sobre-tot de les administracions públiques i, per tant, aques-ta esmena, nosaltres també la mantindrem.

Dit això, he d'assenyalar que nosaltres, en el cas sens dubte improbable, però que no es pot descartar, que no prosperin les nostres esmenes, votarem favorablement el contingut de la Llei, naturalment amb excepció dels apartats concrets –concretíssims, jo diria– on estan emmarcades les nostres esmenes, en els quals, en aquest cas, nosaltres ens abstindrem. I ens abstindrem perquè estem d'acord amb el que diu la llei; el que pas-sa és que és insuficient. Per tant, com que no tenim desacord en el que es diu, sinó que el que pensem és que s'han d'incloure aspectes que no hi són, no votari-em favorablement i ens abstindriem en aquests apartats.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Senyor diputat, em pot precisar: l'esmena número 4, d'addició, la manté?

El Sr. Fuentes i Navarro

A excepció de la 13 i la 14, les esmenes que mantinc, senyor president, són la 4, la 5, l'11, la 15 i la 23, que és a l'exposició de motius.

El president

La 23 també, no?

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, perquè, naturalment, és l'explicació en relació amb les parelles de fet.

El president

La 15, oi? Sí. D'acord. Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies.

El president

A continuació, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Sirera, per defensar les esmenes que consideri oportú defensar i retirar aquelles que consideri oportú retirar.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Si m'ho permet, defensaré de manera conjunta les esmenes números 6, 9, 16 i 24, i aprofitaré per fer explicació del sentit del nostre vot.

El president

6, 9, 16 i 24. Endavant.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei d'aliments entre parents que avui estem debatent en aquest Parlament i que tindrà, vagi per endavant, el suport del Grup Popular, ve a cobrir un buit legal pel que fa a la seva sistemàtica i al seu tractament dispers dins la nostra legislació civil. Per al nostre Grup, és molt important que aquesta Llei for-mi part del futur codi de família, ja que aquest codi és considerat per nosaltres un dels eixos fonamentals al voltant del qual gira la construcció social del nostre país, la construcció social de la nostra societat.

Els valors i els principis que inspiren aquesta Llei pos-sen de manifest que aquest Parlament està a l'avant-guarda de la defensa de la justícia social. Creiem since-rament que tots els grups de la cambra ens hem de fe-llicitar per haver arribat a aconseguir una clarificació de la normativa fins ara vigent a Catalunya, mitjançant les valuoses aportacions de tots aquells que representem el poble de Catalunya. El fet que el dret d'aliments esti-gués referenciat en diferents lleis de la nostra Compi-lació, sense tenir un instrument que aglutinés totes aquestes referències disperses al dret i al deure de do-nar i rebre aliments, fan d'aquesta Llei una eina eficaç per donar resposta a un problema greu que aquesta cambra no podia defugir.

Ser capaços de combinar en una llei, tal com queda reflectit en el seu preàmbul, els principis de llibertat civil i de solidaritat, no és una tasca fàcil. Tampoc cre-iem que sigui fàcil realitzar aportacions com les que hem realitzat, per tal que aquesta Llei suposi un pas endavant pel que fa a la seva regulació en el Codi civil. El fet, per exemple, de no excloure un grau de parents i passar a l'altre, si el primer grau obligat no disposa de suficients mitjans per atendre l'alimentat, podent repartir aquesta obligació entre els pertanyents a diferents graus o establir, també, de forma clara el dret de les entitats públiques o privades de repetir contra els obligats a prestar aliments, les pensions no satisfetes, són algunes de les innovacions d'aquesta Llei i que el nos-tre Grup, amb les seves esmenes presentades, ha volgut acabar de perfilar.

Podríem dir, donat que l'esperit d'aquesta Llei coinci-deix plenament amb els valors que inspiren el nostre pensament polític, que les nostres han estat aportacions que anaven adreçades a precisar i aclarir el contingut dels articles de la llei. Endinsant-nos en les aportacions que el nostre Grup ha realitzat en els treballs de la Po-nència, podem fer referència, per exemple, al fet d'in-cloure dins el concepte d'aliments les despeses funerà-ries, per tal que les necessitats, en cas de premoriència de l'alimentat, arribin fins i tot a cobrir les despeses que genera el darrer acte amb transcendència jurídica.

Un altre aspecte que el nostre Grup ha volgut incorpo-rar a aquest Projecte és la consideració, dins l'articulat de la llei, del fet que pot haver-hi més d'una persona obligada, la qual cosa, malgrat estar recollida en l'ex-posició de motius, no quedava reflectida en els dife-rents articles que incidien sobre aquesta novetat legis-lativa. Igualment, amb les nostres esmenes acceptades per la Ponència, hem volgut deixar ben clar que el cri-

teri de la proporcionalitat, que necessàriament ha de presidir la prestació de l'obligació en el moment que es redueix la quantia dels aliments d'un dels obligats, havia de quedar ben definida.

Un altre punt d'indefinició, que hem tractat de reconduir, ha estat el referent a l'establiment de les bases d'actualització de la quantia dels aliments, donat que aquesta qüestió, essencial des del nostre punt de vista, havia d'estar perfectament delimitada per les parts, ja fos de mutu acord o amb la participació del jutge, de forma que no es pogués donar peu a cap tipus d'arbitrarietat o buit legal.

Tenint en compte també que en l'exposició de motius es fa referència al dret de les entitats públiques o privades i de qualsevol altra persona que presti aliments, si els obligats no ho fan, de repetir contra aquests darrers les pensions no satisfetes, ens va sobtar que en l'articulat de la llei només es parlés d'aquest dret a favor de les entitats públiques. Per això vam incorporar les entitats privades dins d'aquest dret de repetició.

Nosaltres estem convençuts que el treball desenvolupat per tots els grups d'aquesta cambra, inclòs, per descomptat, el nostre Grup, tenint en compte que la gran majoria de les nostres esmenes han estat incorporades a aquest Projecte de llei, ha estat un treball seriós, rigorós i eficaç que, sense cap tipus de dubte, ha contribuït a aconseguir la llei que tots volíem.

Pel que fa a les esmenes que havien quedat vives, anuncio que el Grup Popular les retira. Dues d'elles, senyor president, concretament la 6 i la 16, perquè el seu contingut ja queda reflectit en altres punts d'aquest Projecte. Quant a l'esmena número 9, ha estat transaccionada amb el Grup de la majoria.

Pel que fa a l'esmena número 24, des del nostre punt de vista, sembla poc coherent que en una llei aprovada, o que aprovarà el Parlament de Catalunya d'aquí a uns instants, aparegui una referència explícita a un pla que pot ser modificat en el seu contingut, en els seus objectius o en el seu nom, com és el cas del Pla integral de la gent gran. Som conscients, però, que una de les innovacions d'aquesta Llei ve inspirada per aquest Pla integral i, malgrat que creiem que es tracta d'una referència del tot innecessària, retirarem també aquesta esmena, per tal de reconèixer, encara que sigui de passada, la importància inspiradora d'aquest Pla.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Pausa.)* Pel Grup Socialista i per defensar l'esmena número 18, i és d'esperar que següents, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, efectivament el nostre Grup, senyor president, defensarà l'esmena que vostè ha indicat i totes les altres del Grup socialista. I, a la vegada, amb una molt breu consideració, faré el

que se'n diu l'explicació de vot i, per tant, serà aquesta l'última i darrera intervenció del nostre Grup en el posicionament d'aquest Projecte de llei que estem a punt de sotmetre a votació.

Efectivament, com ens explicava la senyora consellera en començar, aquesta és una iniciativa saludable, la de compilar la legislació catalana sobre la institució d'aliments, fins ara molt fragmentària a Catalunya —és un pas endavant. Pas endavant que nosaltres considerem insuficient; probablement aquesta insuficiència la solucionarem el setembre amb la presentació del Codi de família, perquè, com molt bé expressava el senyor Roc Fuentes en la seva intervenció, la unitat dels temes jurídics que afecten la família és molt important, i la seva fragmentació en tres lleis fa que es pugui caure en alguns casos —i, de fet, succeeix— en alguna contradicció que caldria evitar. Per tant, nosaltres esperem, de la presentació d'aquest Codi de família el mes de setembre, poder, en aquesta compilació general, debatre amb més profunditat i amb més coherència tots els extrems que afecten el dret de família.

Nosaltres ens vam mirar aquest Projecte de llei amb simpatia, com dic, i vam tractar de presentar-hi esmenes: unes, de caràcter tècnic; altres, no. Ens semblava que era una còpia potser massa mimètica del que era el Codi civil, i nosaltres vam presentar unes esmenes en el sentit d'incorporar aspectes ja recollits en la legislació catalana, com els que són..., en la legislació d'infants i de menors.

I, bàsicament, dos temes; un dels quals, clarament, és obvi —s'ha explicat ja—, hi ha una diferència conceptual, i no ens hi podem posar d'acord: el que fa referència a les parelles de fet i que per part del meu Grup tan bé ha defensat la senyora Manuela De Madre; per tant, no incidiré en aquest punt. Però hi ha una altra qüestió que sí que plantejem, que no queda resolta i que no creiem que sigui una diferència ideològica. Aquesta regulació de la Llei d'aliments, o aquesta Llei de regulació dels aliments entre parents, pretén justament solucionar problemes i dificultats reals de cada dia —si una cosa té la legislació civil és que és aquest reglament de cada dia que ens fa viure d'una determinada manera— en relació amb la família. Hi ha un supòsit no contemplat: què passa en casos de separació o divorci quan un dels membres, l'obligat, no paga la pensió al fill que en té necessitat i, per allargament, al cònjuge afectat per aquesta condició? Aquesta és una situació, malauradament, molt estesa a casa nostra. Vostès saben que ja des del 79 el Consell d'Europa va recomanar als governs que regulessin aquesta qüestió que afectava milers i milers de ciutadanes i ciutadans de tot el món, d'Europa. No s'ha fet; en alguns països sí que s'ha fet; en el nostre, no. Però, més enllà d'això, el mateix Síndic de Greuges, aquest any, quan ens presentava el seu Informe, ens recordava l'allau de peticions de persones que vénen al Síndic, que acudeixen a la institució del Síndic a queixar-se d'aquesta situació gairebé d'indigència, fruit d'una manca del compliment d'una obligació, l'obligació de prestar uns aliments deguts, fruit d'una separació o d'un divorci.

I com podem resoldre això? Nosaltres pensem que en una llei d'aliments, com a mínim, se n'ha de parlar; no

sé si resoldre en la seva totalitat, però com a mínim se n'ha de parlar, i amb l'orientació, jo crec, correcta que feia el Síndic de Greuges en aquest Parlament. Deia: «Quan regulem això, ho fem en una doble direcció, en la direcció de protegir sectors que ho necessiten, que no tenen el suficient poder per a valer-se per si mateixos, però en una altra. Quan nosaltres comptem amb la regulació d'un fons públic d'aquesta naturalesa, comptem amb tot el poder administratiu del Govern per tal de poder rescabalar aquests fons quan aquests no són pagats naturalment per la persona que li toca.» És diferent la persona que ha de fer front judicialment a una qüestió; la seva força és molt menor que quan ho fa un govern.

Però és que, a part d'això, resulta que el primer i més immediat tema que s'ha de cobrir és que la persona afectada pugui cobrar. El Codi penal de l'any 89 va intentar avançar en aquesta direcció i va decretar, va legislar que la persona obligada que no complís amb aquest deure d'aliments podria incórrer en causa d'arrest major i multa, però va oblidar una cosa molt important: que, a part de l'arrest major i la multa, l'afectat hagués de pagar; i es trobava la persona —normalment, en aquest cas, senyora— que tenia nens al seu càrrec amb una sentència que deia: «arrest major i multa per a aquest senyor que havia de pagar i no ha pagat», però en canvi la sentència no deia que, a més a més, havia de pagar, i per tant s'havia d'acontentar amb l'arrest major, però la persona no cobrava, la qual cosa no deixa de ser una mica sarcàstica.

Amb la reforma darrera del Codi penal això es va millorar i, òbviament, es va solucionar el tema dient: «A part de l'arrest major i multa, l'afectat que incompleix, a més a més, ha de pagar.» Però tots sabem, malauradament —i el Síndic de Greuges se'n fa ressò en el seu Informe—, que aquesta és una situació, clarament, molt generalment incomplerta a casa nostra. I nosaltres no podem passar per sobre, en la tramitació d'un projecte de llei d'aliments, no podem passar per sobre d'aquesta situació sense tractar de resoldre-la.

Nosaltres hem provocat una sèrie d'esmenes, de les quals molt breument els faré una mica d'explicació, destinades a la creació d'un fons de compensació d'aliments, fons públic, a càrrec del Departament de Benestar Social, que regula qui té dret a accedir a aquests fons, quins requisits per a accedir a aquests fons, quins contenciosos es poden fer i, sobretot, com evitar que persones amb alt poder adquisitiu, amb la picaresca habitual, puguin eludir el pagament d'unes pensions a les quals estan obligades i com el Govern ha de repetir —de la persona que havia de prestar aliments— aquelles obligacions que no va contreure en el seu moment.

Bé, són totes aquestes unes esmenes que probablement vostès em poden dir: «Home, estaria bé que reguléssim en el Codi de família aquesta idea, però potser no és normal», podrien dir-me —i de fet així s'ha dit en comissió i en ponència—, «que la regulació d'un fons d'aquesta naturalesa, que és una regulació administrativa, formi part d'una llei de Codi civil.» Potser tenen raó —potser tenen raó. Nosaltres, en qualsevol cas, no faríem qüestió de la forma: fem qüestió del fons, i el fons és una realitat social clarament estesa que cal cor-

regir, que podem corregir. Nosaltres hem tractat amb el ponent de la majoria i amb els altres grups de cercar una transacció que ens permetés arribar en aquest Ple, retirar les esmenes en virtut d'una transacció, d'un acord, perquè en el fons estem segurs que tothom, tots els que estem aquí volem que aquest fet es resolgui; n'estem absolutament convençuts, però potser no hem trobat la fórmula.

Jo els oferiria la millor transacció possible, em sembla; ja que no hem sigut capaços de trobar una transacció escrita per resoldre un problema que ens preocupa a tots, jo proposaria la millor transacció: si el Govern de la Generalitat, en aquest cas, a través de l'honorable consellera de la Generalitat, de Justícia, ens diu que això es regularà en el Codi de família, que el Govern se'n fa ressò i que tindrà solució legal, jurídica, aquest problema, aquesta per nosaltres és la millor transacció, i retirariem les esmenes que fan referència a aquesta qüestió. En benefici de què? En benefici de la unitat i del consens, com més ampli millor, que han de presidir les lleis de dret civil de casa nostra. És el nostre interès, no el de singularitzar-nos en votacions, sinó el d'arribar a consens profunds, sobretot quan aquests consens afecten aspectes socials dels més dèbils de la societat, i a vegades dels més desprotegits.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres mantenim els blocs d'esmenes referits a la parella de fet, que bé ha explicat la senyora Manuela De Madre, i mantenim aquest bloc d'esmenes referides, totes elles, a regular aquesta qüestió que —vull insistir una vegada més— afecta d'una manera molt extensiva amplis sectors de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya, sense que cap de nosaltres hagi trobat el desllorigador per a aquest tema. I el moment de fer-ho és ara, en el moment de regular el Projecte de llei d'aliments entre parents.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Badia.

El Sr. Badia i Chanco

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Primer faré referència a l'esmena transaccional, que és l'esmena número 9, presentada pel Grup Popular, on substituiríem el final del paràgraf, on diu «realitzada fefaentment», per «degudament provada»; d'algun manera, estaríem reconeixent l'aportació del Grup Popular.

Pel que respecta a l'esmena número 15, d'Iniciativa per Catalunya, hi hauria de fer un torn en contra, en tant que l'acció de repetició esmentada també resta condicionada a la prèvia existència d'una sentència condemnatòria d'aliments o d'un document formalitzador de l'obligació d'aliments assumida per l'obligat que concreti la quantia de la pensió acordada i la seva actualització. En conseqüència, l'única interpretació possible és la de l'article, atès el caràcter personalíssim del dret d'aliments, i a més, tindre en compte que, pel que afecta aquest article, ja va recollir la Ponència les propostes

formulades pel Grup Socialista i pel Grup del Partit Popular.

Pel que es refereix a les altres esmenes del Partit Popular, en concret l'esmena 6, tampoc podem acceptar-la, en tant que entenem que el concepte «discapacitat»... (Algú diu: «Està retirada».) Està retirada? Perfecte.

Bé, doncs, en el fons del tema, en el tema de les parelles de fet, manifestar que aquesta és una qüestió debatuda repetidament en aquest Parlament i que, evidentment, vull manifestar-los que des del Grup de la majoria aquest és un tema que ens obligarà en el futur a una àmplia reflexió, i aquí hi ha el compromís, en nom del Grup, que aquest tema serà reflexionat seriosament abans o durant la presentació del que ha de compondre les lleis que formen el nou Codi de família.

Dit això, fer unes matisacions de les diferents intervencions d'un tema tan debatut com aquest, d'un tema que ha merescut ser discutit en aquest Parlament repetidament i que des del Grup de la majoria veiem que té dues vessants importants: una, una qüestió econòmica de les seves conseqüències, qüestió que jo crec que, d'alguna manera, obligatòriament el nou Codi de família haurà de regular, i una altra, el reconeixement d'aquesta en si, el reconeixement la llibertat personal de cadascú.

Entenc que el concepte de llibertat ha d'estar perfectament per damunt de qualsevol plantejament, i tota dona i tot home tenen llibertat d'establir la parella que desitgin sense un reconeixement o sense una submissió a la legalitat civil. Aquí voldria fer manifestació de l'article 32 de la Constitució, on parla clarament que és un dret de l'home o dona casar-se; en cap cas parla que és una obligació, i podria algú interpretar que la seva proposta, dit amb el màxim respecte i dit només amb la discrepància política, que la seva proposta podria ser un succedani del matrimoni o un sinònim, o un altre tipus de matrimoni. Des d'aquest plantejament entenc que aquest anunci de debat que haurem de tindre, de reflexió, aquest serà un tema molt a tindre molt compte.

Respecte a la qüestió econòmica, jo crec que és evident i inevitable que les conseqüències en cas de ruptura s'han de regular, d'aquestes parelles, però amb el màxim respecte a la llibertat d'aquestes. Aquí hi ha el compromís, repetidament manifestat, com deia abans, per l'honorable consellera, de regular aquestes qüestions; jo crec que està perfectament delimitat i que el debat a mantindre en el seu moment haurà de regular temes com la col·lisió de drets, els drets econòmics inherents a la relació o el condicionament a parelles de fet precedents.

En definitiva, no acceptaríem avui el seu posicionament, les seves esmenes, però anuncio el que he dit abans: que aquest serà un tema que estudiarem amb la màxima seriositat dintre del debat de les diferents lleis que han de compondre el Codi de família.

Pel que fa a les esmenes del Grup Socialista que fan referència a la creació del fons de compensació d'aliments, també anuncio el nostre posicionament en contra, però l'acord de la motivació de la proposta, perquè entenem que hi ha una sèrie de qüestions que hem de

tindre en compte. És a dir, la filosofia del plantejament del Grup Socialista ens sembla bé; una altra cosa és com s'articula aquest posicionament del Grup Socialista. I aquí entenc que hem de fer referència a una sèrie de punts que em semblen de vital importància.

El primer seria aquesta preocupació general que existeix a tots els grups de la cambra; estic segur que, encara que fos una iniciativa del Grup Socialista, aquest és un tema que assumim tots. Jo crec que la concepció del problema és una qüestió real; els fòrums internacionals que l'illustre diputat que m'ha precedit ha manifestat són una evidència clara; l'Institut Català de la Dona, en determinats posicionaments, s'ha manifestat perfectament en la mateixa línia, i les iniciatives parlamentàries que en aquest moment s'estan portant al Congrés dels Diputats, d'alguna manera, demostren que aquest és un tema que en el futur haurà d'estar regulat.

Una altra qüestió important amb el que és el fons de compensació d'aliments és el tema de la competència, si és de l'Estat o és de la Generalitat, i, evidentment, aquí entrariem en el que és la discussió de la capacitat normativa respecte de la capacitat pressupostària. I és evident que aquí estem davant una clara impossibilitat d'assumir competències sense el suport econòmic d'aquestes.

I quan parlo d'això hem de fer referència a un tercer punt, que són les quantificacions pressupostàries. Crec que la seva iniciativa —com deia abans— és perfectament acceptada; una altra qüestió és que, evidentment, hagi de córrer o hagi de transcórrer una sèrie de plantejaments, que què ens suposa endegar, acceptar aquestes obligacions que, d'alguna manera, manifesten amb el seu plantejament; qüestions segurament incalculables i inconcretables en aquest moment i que hauran de ser objecte d'un estudi per saber l'avanç del cost econòmic que això representa.

Finalment, és evident que aquest no és un tema que hagi passat, d'alguna manera..., o hagi sofert un oblit per part del Govern de la Generalitat i el Grup que li dona suport, perquè hi ha hagut alternatives concretes per intentar resoldre aquestes situacions de què l'illustre diputat feia menció. I jo aquí voldria manifestar que el tema del PIRMI fa front a situacions d'aquestes greus i, en definitiva, d'alguna manera intenta solucionar, encara que sigui provisionalment, aquest tema. En definitiva, estem d'acord, com deia abans, amb la filosofia de la seva proposta, però des de la responsabilitat del Govern no podem assumir competències sense suport econòmic.

I permeti'm, senyor president..., ja faria també el posicionament de la Llei. Entenc que el deure d'aliments entre parents..., és una llei que forma part important del procés de desenvolupament i modernització del dret civil català encaminat a formar el futur Codi de família, una regulació que proposa harmonitzar el principi de llibertat civil i de solidaritat familiar; que ho fem modernitzant, clarificant i innovant, i que presenta novetats que, d'alguna manera, ja s'han dit però que no per ser repetitives són menys importants, com són: establir la quantia dels aliments, les bases d'actualització periòdica, la precisió dels drets de les entitats públiques

i persones que prestin aliments, si els obligats no ho fan, de repetir contra aquests, i l'especial incidència al Pla integral de la gent gran, proposta del Departament de Benestar Social de la Generalitat.

Respecte a novetats concretes respecte al Codi civil, jo entenc que són tres de fonamentals: una, el rescabament aquest que permet a l'Administració; una altra qüestió, la no-exclusió d'un grau de parents i passar a l'altre, i finalment, la possibilitat que l'alimentat pugui negar-se a viure amb l'obligat a donar-li aliments, sempre que hi concorri causa raonable. En definitiva, estem amb una llei necessària i innovadora, una llei que regula una situació de necessitat que crec que tots hi estem d'acord. En definitiva, jo voldria agrair, com a representant del Grup Parlamentari que dona suport a la majoria, a tots els ponents –el senyor Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; el senyor Joan Ridaó, d'Esquerra Republicana; el senyor Sirera, del Partit Popular; el senyor Guitart, del Partit Socialista–, al personal de la Conselleria de Justícia, als lletrats del Parlament i de la Comissió, a l'honorable conseller de Benestar Social la seva aportació, i la felicitació i agraïment a l'honorable consellera de Justícia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Ara anirem a procedir, en primer lloc, a la votació de les esmenes. La primera de les esmenes que votarem serà una esmena transaccional, de la qual donarà lectura el secretari tercer de la Mesa, diputat senyor Codina.

El secretari tercer

«Esmena transaccional entre el text del Dictamen i l'esmena número 9, del Grup Popular, en relació amb l'article número 4. On es proposava: "realitzada fefaentment", ha de dir: "degudament aprovada".»

El president

Provada?

El secretari tercer

«Degudament provada», senyor president.

El president

Algun comentari a aquesta esmena? (*Pausa.*) El senyor Roc té la paraula. No? No.

Comencem les votacions. Retirada l'esmena número 1, respecte a parelles de fet hi ha dues esmenes vives, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Fuentes i Navarro

President, perdó. Respecte a aquesta esmena, no, però sí que volia anunciar la retirada de la nostra esmena número 15...

El president

Un moment...

El Sr. Fuentes i Navarro

...a desgrat que considerem que el redactat és millorable, però, en tot cas, ho podem debatre en el futur Codi de família.

Moltes gràcies.

El president

Alguna retirada més d'esmenes, després de la intervenció del ponent de la majoria? (*Pausa.*) No.

Doncs, procedim a votar, en primer lloc, les dues esmenes sobre parelles de fet, que són l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'esmena número 10, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) Es poden votar plegades aquestes dues?

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, si em permet, les esmenes que afecten parelles de fet són la número 2, 3, 4, 5, 12, 10 –perdó–, 11, 22 i 23. Essent pràcticament coincidents, i si cap grup no s'hi oposa, podríem suggerir la possibilitat de votar-les conjuntament.

El president

Hi ha acord per part dels grups de votar-les conjuntament? (*Pausa.*)

Doncs, anem a votar les esmenes números 2, 3, 4, 5, 10, 11, 12, 21 i 23.

Vots a favor d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Aquest conjunt d'esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Anem a votar l'esmena transaccional a l'article número 4 que ha sigut abans llegida pel diputat senyor Codina.

Vots a favor de l'esmena transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per la unanimitat dels diputats i diputades presents a la cambra.

Anem a votar l'esmena número 16, del Grup Popular.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Està retirada; retirada de l'esmena.

Anem a votar, doncs, les esmenes al fons de compensació d'aliments, que són les esmenes 18, 19, 20, 21 i 25.

Vots a favor de les esmenes que acabo d'enumerar? Vots a favor, que es posin dempeus.

Els vots en contra, que es posin dempeus.

Aquest conjunt d'esmenes han estat refusades per 50 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

1048

(*Veus de fons.*) Queden per votar la 22 i la 25, sí. Votarem ara les esmenes 22 i 25.

Vots a favor de les esmenes 22 i 25? Són d'exposició de motius. (*El senyor Guitart i Domènech demana per parlar.*) Senyor Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, és que la 22 ja està votada. L'hem votada en el conjunt d'aquelles esmenes relatives a la parella de fet, i així ho he anotat...

El president

No l'havia dit.

El Sr. Guitart i Domènech

Doncs, jo crec que l'he llegit a l'hora de fer la relació. I quan vostè ha dit: «Votem totes les esmenes relatives al fons», també inclou la 25, que és relativa a l'exposició de motius.

El president

Podem considerar-les votades i refusades la 22 i la 25?

El Sr. Guitart i Domènech

Si vostès ho consideren, sí, si els sembla.

El president

D'acord. Anem a votar el text del Dictamen... Perdó, abans s'ha de votar el títol del Projecte... No, perdó. Hi ha peticions de votació separada en el text del Dictamen; per tant, el senyor Roc Fuentes em dirà quina votació separada vol o demana el seu Grup.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Sí, per filar al màxim, nosaltres demanaríem la votació separada dels punts primer i segon de l'article 2 i del punt 1.a de l'article 5, que és allà on tenim les esmenes, i no l'exposició de motius, que ja la resta la podríem votar conjuntament.

El president

Quin punt de l'article 5?

El Sr. Fuentes i Navarro

L'article 5.1.a, que és allà on hi ha l'esmena de les parelles de fet.

Gràcies.

El president

Més votacions separades? Més votacions separades? (*Pausa.*) No n'hi ha més?

Doncs, anem a votar, en primer lloc, d'acord amb la petició que acaba de fer el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la votació separada dels punts 1 i 2 de l'article 2 i el punt 1.a de l'article 5.

Vots a favor d'aquests punts de l'article 2 i de l'article 5?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 1 i 2 de l'article 2 i el punt 1.a de l'article 5 han sigut aprovats per 71 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

Anem a votar la resta del Dictamen.

Vots a favor del conjunt de la resta del Dictamen?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del Dictamen ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en aquest moment en la cambra.

Al títol del Projecte no hi ha esmenes presentades; podem passar, per tant, a la seva votació.

Vots a favor del títol del Projecte?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol de la Llei ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Si algun grup parlamentari ho desitja, pot fer explicació de vot. (*Pausa.*) Em penso que tots els grups l'han fet...

Per tant, passaríem, acabat aquest primer punt de l'ordre del dia, passaríem al segon punt de l'ordre del dia: el Projecte de llei de modificació de la Llei de la tutela i institucions tutelars. La Llei ha sigut ja presentada per la senyora consellera, honorable senyora Núria Gispert. Algun diputat de la Comissió vol presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Si no és així, començaríem el debat amb la discussió de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

En primer lloc, a l'article primer hi ha una esmena d'addició, del Grup Popular. Té la paraula, per defensar-la, la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Si m'ho permet, senyor president, defensaré conjuntament totes les esmenes del Grup Popular, que són l'1, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23 i 24.

El president

Endavant.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reforma de la Llei 39/1991, de la tutela i institucions tutelars, dona resposta a la necessitat que es planteja quan una persona plenament capaç preveu que quedarà incapacitada pel fet d'haver-se-li diagnosticat la pèrdua de facultats mentals, sigui per una demència degenerativa primària, Alzheimer, demència senil o alguna malaltia crònica que sap que li impedirà, en un futur, governar-se per si mateixa. Es tracta que en aquests casos el futur incapaç pugui regular la seva pròpia tutela sense haver d'acudir necessàriament a la

tutela dativa judicial; és el que, ja l'any 1994, un especialista en tuteles, Joaquín de la Cuesta, va denominar «autotutela». Qui millor que el mateix incapaç, quan encara és capaç, per ordenar la seva situació personal i patrimonial futura? Tots els grups hem estat d'acord amb la resposta i hem coincidit que la reforma era imprescindible, per la qual cosa ha estat àmpliament consensuada.

Però, mentre el camp de la reforma en el Projecte es limita a regular l'àmbit esmentat, el que seria només l'autotutela, el gruix més important d'esmenes presentades pel Grup Popular la ultrapassen, i hem tingut com a fons d'inspiració la mateixa exposició de motius de la Llei de tutela, que ha estat també invocada per la senyora consellera en el moment de presentar el Projecte, on es recull clarament que aquesta a Catalunya es fonamenta en el principi bàsic de prevalença de la voluntat dels pares en la designació, que no és més que la concreció del principi de llibertat civil que ha conformat tradicionalment el nostre dret. Aprofundint en aquest principi de llibertat civil, hem aconseguit en el Projecte obrir pas a la possibilitat de recuperar els consells de família, amb la incorporació d'una esmena del nostre Grup, de manera que qualsevol persona, en previsió del cas de ser declarada incapaç, no només pot nomenar tutors, protutors, curadors, designar substituïts, sinó que també pot nomenar qualsevol altre organisme tutelar establert en la llei. És a dir, hem aconseguit obrir la porta a una posterior regulació dels consells de família.

Com tots vostès coneixen, el consell de família té el seu origen en l'Assemblea de Parents de l'antic *droit coutumier*, que el legislador de 1889, fent seva la iniciativa de García Goyena va introduir al Codi civil. Ja aleshores els va semblar, als legisladors, molt més convenient, i ens sembla també a hores d'ara al Grup Popular, confiar la direcció general de la tutela a persones que es troben unides al tutelat per llaços de família i d'afecte, millor que no pas deixar-la en mans de funcionaris de l'Administració de l'Estat, allunyats de la preocupació vital i dels problemes íntims del tutelat i de la seva realitat familiar. El cert, però, és que, tal com es va configurar aquesta institució, i recull clarament Luis Díaz Picazo a la seva obra *Família i dret*, els consells de família no funcionaven. Eren molt pocs, estadísticament, els que s'arribaven a constituir d'una manera regular, i menys encara els que funcionaven d'una manera estable i constant, i això degut que la seva composició era massa nombrosa i rígida i obligava a recórrer a persones amb un parentiu llunyà amb el tutelat, per a les quals el consell, en el fons, era només una font de molèsties i de preocupacions.

No obstant això, les crítiques per la falta d'operativitat dels consells de família són fàcilment superables, i això perquè a aquesta cambra tots els grups parlamentaris tenim clar que ni totes les tuteles ofereixen les mateixes característiques ni presenten les mateixes dificultats. No és el mateix la tutela d'un incapacitat exercida pel seu cònjuge que la tutela d'un menor exercida per un parent. Tampoc no és el mateix la tutela d'un menor incapacitat que ha heretat una gran fortuna que la d'aquell que ha rebut uns béns escassos o potser cap. Per això la solució que apuntava ja Díaz Picazo, mal-

grat que ha estat ell mateix l'artífex de la seva desaparició en la reforma del Codi civil de l'any 1983, és la de donar caràcter facultatiu a la constitució i organització d'aquestes institucions tutelars superiors, que és el que plantegen les nostres esmenes, amb les quals pretenem aprofundir en l'esperit de llibertat civil que presideix la Llei pel que fa a l'establiment d'organisme tutelar, que d'aquesta manera podrà ser unilateral o pluripersonal, col·legiat o no, amb diferents càrrecs i amb diferents comeses i facultats, evitant, això sí, tant com sigui possible, el recurs al jutge per a certs actes, especialment de disposició, perquè la limitació que suposen és absolutament incompatible amb el tràfic jurídic mercantil actual i, per tant, pot esdevenir –i de fet la pràctica ens demostra que així succeeix– perniciosa, tota vegada que virtualment paralitza la mobilitat del patrimoni del tutelat.

Les nostres esmenes preveuen també una possibilitat bilateral de deferiment de la tutela en escriptura pública distinta del deferiment unilateral de la tutela preventiva ordenada pel mateix futur incapaç, i mitjançant la qual, conjuntament, el pare i la mare que no hagin estat privats de la pàtria potestat abans de l'obertura de la successió puguin establir càrrecs tutelars i substituït i –tornem a insistir– un consell de família, si així ho decideixen, i les normes d'administració i disposició dels béns del tutelat de manera conjunta, tot i que entre ambdós s'hagués trencat el vincle matrimonial o mai no hagués existit, i naturalment revocar també només amb l'acord d'ambdós. L'avantatge d'admetre aquesta forma és que pel fet de ser bilateral únicament pot ser modificada o revocada per una altra escriptura amb l'acord de tots dos progenitors, amb la qual cosa s'impedeix que un sol d'ells, per voluntat individual i sense coneixement de l'altre, pugui donar destí i regulació diferent als béns, com passaria amb el testament, en ser essencialment revocable i establir l'actual redacció de l'article 5 del Projecte que preval la voluntat del darrer progenitor que va exercir la pàtria potestat.

Dintre d'aquest mateix bloc de defensa del que serien els consells de família, entrant ja a l'article 7 de la Llei, aquest possibilita als pares la creació d'òrgans de control i de vigilància de la tutela, tant unipersonals com col·legiats, determinar l'àmbit de les competències i la forma d'exercir-les, limitant però les funcions conferides a aquests òrgans en considerar-les complementàries de les que corresponguin per llei al jutge, tot dient en l'incís final que en cap cas no les poden substituir. Considerem que, si en la tutela familiar s'estableixen normes de disposició dels béns distintes de l'autorització judicial, aquestes normes voluntàries han de poder en alguns casos prevaldre, que és el que recullen les nostres esmenes. I per què ho considerem? Doncs perquè en disposició testamentària els pares poden establir les normes d'administració i de disposició dels béns que creguin convenient instituint –insisteixo novament– un consell de família que sigui qui, en lloc del jutge, col·legiadament atorgui les autoritzacions per a actes de domini. I això no ha de ser limitat per cap jutge, donat que el testador té llibertat d'establir les disposicions que vulgui en funció del principi d'autonomia de la voluntat testamentària. És cert que la llegítima no pot estar subjecta a cap tipus de gravamen, però aquesta

no pot ser una objecció, perquè establir una forma d'administració dels béns legítimaris no és gravar-los, i menys encara quan el legítimari necessàriament ha d'actuar a través d'una altra persona o organisme tutelar, perquè és menor o incapacitat, per la qual cosa no es contravenen les normes de la llegítima en incloure els béns legítimaris en les regles testamentàries d'administració i de disposició de la tutela.

En un altre ordre de coses —i deixant ja aquest bloc monotemàtic que fins ara he tractat, relatiu als consells de família—, la modificació que proposem a l'article 12 de la Llei es basa en la conveniència de permetre que la delació de la tutela pel jutge estigui subjecta al menys possible a un ordre preestablert, de tal manera que pugui moure's amb major llibertat entre un ventall més ampli de persones, decidint, això sí, en funció de les circumstàncies que concorrin en cada cas. Precisament en aquesta realitat pràctica es basa el manteniment per part del Grup Popular de la prioritat del cònjuge i la supressió de qualsevol altra prioritat entre la resta de cridats. I això no vol dir que no ens sembli correcte, sinó que, a l'inrevés, ens sembla molt convenient la possibilitat de cridar la parella de fet del pare o de la mare, perquè amb freqüència aquesta persona ha tingut més contacte i ha conviscut amb l'incapacitat o menor més temps i amb llaços afectius més forts que qualsevol altra persona. Però col·locar-la en segona crida excloent els altres parents ens sembla excessiu, perquè l'elecció de la parella de fet del pare o de la mare, tot i que hagi conviscut amb ell o ella cinc anys, no és per definició més adequada que l'elecció d'altres parents de l'incapaç. I, això, pensant no només en l'interès —naturalment prioritari— d'aquest, sinó també en l'interès de l'elegit, un cop desaparegut el vincle, purament fàctic, que el lligava al pare o a la mare del futur tutelat.

Per una altra banda, considerem correcta la referència que fa el Projecte a la possibilitat que els pares nomenin més d'un tutor, però introduint —com s'ha fet en el text del Dictamen, gràcies a una esmena del Grup Popular— que aquests es puguin nomenar amb exercici no només conjunt, sinó també successiu; és a dir, que hi hagi mobilitat en el càrrec, amb la qual cosa el tutor pot cessar i recobrar l'exercici, sempre per causa justificada. Per tant, com a conseqüència d'aquesta modificació, i per donar coherència a la Llei, s'hauria de suprimir la penalització continguda a l'article 22, que priva sempre el tutor que s'excusa de tot el que el testador li hagi deixat per raó del seu nomenament, quan, en haver reconegut la possibilitat d'exercici successiu, la penalització hauria de quedar reduïda a l'excusa definitiva i sense justa causa, tal com preveuen les esmenes del Grup Popular.

Pel que fa a la nostra esmena a l'article 43 de la Llei, respon al fet que, amb la seva redacció actual, el matrimoni del tutelat com a forma d'extinció de la tutela es pot suposar que ho és tant d'un menor com d'un incapacitat, perquè la Llei no ho diu, quan realment, si es tracta del matrimoni d'un menor, aquest no és causa d'extinció de la tutela, que el que és causa és d'emancipació, i només com a conseqüència de l'emancipació s'extingeix la tutela, i l'emancipació es troba ja con-

templada en un altre apartat de l'article com a supòsit d'extinció.

Una altra cosa és si parlem de matrimoni d'un menor d'edat incapacitat. I respecte a aquest, tot i que considero que psíquicament pot ser beneficiós per al seu equilibri emocional, jurídicament planteja problemes gravíssims. L'article 45 del Codi civil és taxatiu: «No hi ha matrimoni sense consentiment matrimonial», i l'article 73 estableix la nul·litat de ple dret del matrimoni celebrat sense consentiment; es tracta, doncs, d'un consentiment específic, sembla que fins i tot diferent del consentiment general per contractar. Si l'article 46 del Codi civil prohibeix el matrimoni als que no tenen capacitat, no és per fer-los la guitza, sinó perquè la Llei considera que no tenen maduresa suficient per prestar consentiment en una matèria tan important. Com tampoc un incapacitat no pot prestar consentiment, ni general per contractar ni especial per contraure matrimoni, a no ser que el jutge, quan declari la incapacitat, la graduï i decideixi si pot o no contraure. La realitat és, però, que, mentre la doctrina és unànime en considerar que la incapacitació es susceptible de graduacions, la pràctica judicial no ho recull sempre. I això no ho dic jo, que valdria molt poc, sinó que ho va dir el fiscal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a la taula rodona organitzada pel Departament de Benestar Social el 19 de gener de 1995. Deia el fiscal: «En la pràctica, s'observa una tendència generalitzada a considerar la incapacitat com un bloc monolític; això suposa oblidar la infinitat de matisos i zones intermèdies que existeixen entre la capacitat plena i la plena incapacitat.» Crec, doncs, que és una qüestió que s'hauria d'abordar per donar una adequada redacció a l'article 43 de la Llei del 91.

No vull estendre'm més, senyor president, en consideració a les llargues sessions pressupostàries que tenim en portes, i per tant, no entraré en altres qüestions que es contenen en les nostres esmenes, tot i considerar-les també importants. Però no puc acabar sense fer esment al que considerem una errada existent en l'article 38 de la Llei, segons el qual no és necessari el nomenament de defensor judicial si entre els tutors amb facultats atribuïdes conjuntament hi ha incompatibilitat o oposició d'interessos, diu l'article, «amb algun dels tutors» i, per tant, correspon a l'altre la representació legal. I dic que hi deu haver alguna errada perquè és completament irrellevant que entre un tutor i un altre hi hagi incompatibilitat d'interessos, perquè quan actua no ho fa en nom i interès propi, sinó que ho fa en els del tutelat. Per això entenem que la frase, és a dir la redacció de l'article, hauria de contemplar la contraposició d'interessos «amb el tutelat», i d'aquesta manera sí que tindria sentit l'article 38.

Ja acabo, senyor president, agraint a l'honorable senyora consellera de Justícia que hagués fet esment al compromís adquirit d'introduir les esmenes defensades —no només per aquest Grup, sinó per altres grups— en el que serà la regulació del proper Codi de família. Amb la confiança que ens mereix la paraula donada per una consellera del Govern de Catalunya, el Grup Popular anuncia la retirada de totes les seves esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les seves esmenes, té la paraula, pel Grup Socialista, la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Jo també, com ha fet la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, atenent el compromís de l'honorable consellera d'introduir amb un més ampli abast de les institucions tutelars en el futur Codi de família les esmenes específiques que havíem introduït i que queden pendents per debatre en aquesta sessió, anuncié també, senyor president, que les retirem en la seva totalitat. Però m'ha de permetre, d'alguna manera, deixar palès el motiu pel qual les varem proposar, anunciant ja que també em posiciono en aquest torn.

Hem de dir que, per al Grup Socialista, tot el període de treball previ a la formulació d'esmenes va ésser d'un considerable interès, perquè varem poder conèixer des de la vessant pràctica les opinions i les dificultats d'institucions tutelars, d'associacions per a la defensa de la gent gran i de professionals, pel que fa referència a les situacions de la tutela i de la curatela que ens van impulsar a esmenar el text, tant en el sentit de concretar algunes de les condicions de l'autotutela, com havíem fet, com el d'ampliar totes aquelles qüestions referides a la incapacitació de la gent gran.

Voldria recordar que l'informe –com ja s'ha dit també– del primer Pla de la gent gran, aprovat pel Govern de la Generalitat, va proposar una sèrie de conclusions que tenien per objectiu desplegar drets específics que en el nostre ordenament jurídic de moment no s'han desenvolupat, matèries relatives al dret penal, al dret del treball, al dret a la seguretat social i les seves prestacions, al dret als serveis socials i també del dret civil.

Pel que fa al dret civil, el Pla proposa una revisió sobre el manteniment o l'actualització del dret d'aliments –n'acabem d'aprovar la seva Llei–, proposa establir el marc normatiu per fer possible la figura del'acolliment familiar –qüestió que està pendent de debatre i d'aprovar–, i la creació de la figura de l'autotutela, junt amb la figura de la incapacitació. En aquest text que ara aprovarem, es recull una d'aquestes demandes, una d'aquestes propostes, referida a l'autotutela, que estableix, com també ja ho ha dit l'honorable consellera, que qualsevol persona, en previsió del cas d'ésser declarada incapaç, pugui exercir el nomenament d'un tutor, o més d'un, així com el protutor i els curadors, designar substituïts de tots ells i ordenar que una persona o més d'una siguin excloses d'aquests càrrecs, nomenar qualsevol organisme tutelar, etcètera, etcètera –en la Llei s'explicita adequadament.

Vàrem creure –i aquest va ésser el mòbil de les nostres esmenes– que el fet de regular l'autotutela ens ajudava..., i modificar la Llei 39/91, del 30 de desembre, ens afavoria també revisar les situacions d'incapacitació, perquè, quan s'aprovà l'esmentada Llei, l'any 1991, es

va fer més èmfasi en la tutela i en la incapacitació dels menors que no pas en la incapacitació de la gent gran. I no és estrany –em sembla a mi– que l'any 91 ens passés una mica per alt aquesta qüestió, perquè d'aleshores ençà la situació social i demogràfica ha canviat, va canviant constantment, l'esperança de vida augmenta progressivament, i l'envelliment i les situacions d'incapacitat són cada vegada majors –m'he de tornar a referir al Pla de la gent gran, senyor conseller de Benestar Social, que analitza molt bé aquesta situació i en fa una àmplia reflexió.

Amb aquesta proposta d'esmenes volia donar resposta a un concepte més ampli d'incapacitació, fent referència a les diferents patologies cròniques que poden impedir que hom pugui governar-se per si mateix, així com oferir les garanties adequades per a la tutela, la curatela i la guarda de fet de la gent gran. Aquestes modificacions, senyora consellera –vostè ho ha reconegut– són necessàries –sabem que vostè hi està d'acord, perquè n'hem parlat– sobretot per a aquelles persones grans que no tenen família, o bé que no tenen relacions amb la família, o bé que no tenen béns, que tenen pensions mínimes..., en fi, hi ha una multitud de circumstàncies que poden produir aquesta situació problemàtica. I, a més a més, a aquests sectors de població, creiem que aquesta Llei els aporta poc, perquè els costarà molt saber, informar-se de la possibilitat de l'autotutela, i s'haurà de fer una campanya d'informació àmplia perquè això pugui arribar a tots els racons de la nostra terra.

Nosaltres esperem que la refosa d'aquestes lleis que avui..., que aprovarem al seu dia, mitjançant el Codi de família, pugui introduir totes aquestes qüestions referides a la incapacitació de la gent gran, sobretot perquè, com deia al començament, ens ho han demanat les entitats, associacions i fundacions que treballen en els temes de la tutela, de la curatela i de la guarda de fet. Per tant, com deia al començament, retirem totes les esmenes que havíem presentat; estem d'acord o acceptem les esmenes tècniques que se'ns han presentat en el començament de la sessió, i anunciem el nostre vot favorable a aquest Projecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, l'esmena al preàmbul també està retirada, l'esmena 26?

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, senyor president, totes les esmenes del Grup Socialista.

El president

Gràcies. Per defensar la seva esmena, número 25, té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats; i, si m'ho permet el senyor president, faria també ja el posicionament...

El president

D'acord.

El Sr. Fuentes i Navarro

...del nostre Grup en relació amb aquesta Llei.

La Llei de modificació de la Llei de la tutela i institucions tutelars és una llei curta, és una llei només de tres articles, que pretén substancialment crear la figura de l'autotutela, és a dir, la capacitat, la facultat de les persones que tenen capacitat d'obrar, però, en previsió que puguin ser incapacitades, designar per al futur tutors, protutors o curadors, amb els seus substituïts, i això mitjançant escriptura pública. Aquest és l'aspecte essencial de la Llei. N'hi ha un altre, també, que és la modificació, pel que fa referència al nomenament de la tutela pels menors, pels fills menors d'edat, o pels majors incapacitats.

I nosaltres la veritat és que en rebre aquest Projecte de llei hem dubtat, hem dubtat entre fer una revisió a fons dels —em sembla que són— noranta-set articles de la Llei de la tutela i institucions tutelars i, naturalment, intentar, mitjançant esmenes, adequar-la totalment a les noves necessitats, i, per tant, a les noves realitats que s'han anat creant i aquelles mancances i insuficiències o qüestions a modificar que l'experiència ens pot haver demostrat, o bé si realment —i sobretot tenint en compte la perspectiva del debat i l'aprovació futura del Codi de família— era més adient, sobretot amb la pressa amb què tots plegats hem hagut de desenvolupar la nostra tasca legislativa, era més adient, com deia, limitar-nos als aspectes essencials del que és la Llei que se'n ha presentat, el Projecte, i, per tant, intentar modificar-la, i deixar per al futur del debat del Codi de família tota la revisió a fons de la Llei de tutela i institucions tutelars.

Nosaltres hem optat per la via d'intentar introduir aquells elements que ens han semblat essencials en el Projecte de llei que ha entrat en el Parlament i, d'aquests elements que ens han semblat essencials —acceptant..., no solament acceptant, sinó valorant com a molt positiva aquesta figura que es crea de l'autotutela, de la capacitat de nomenar per al futur aquests tutors—, ens semblava molt important, per una part, estendre també aquesta possibilitat de nomenament per escriptura pública als altres casos de nomenament de tutela, és a dir, pel cas dels pares en relació amb els seus fills menors d'edat o els fills més grans incapacitats, o estendre també als fills majors d'edat incapacitats el fet que pugui ser un tutor o més d'un.

Alhora, a nosaltres ens ha semblat molt important..., i aquesta és l'esmena que avui defensem, perquè les altres esmenes, totes les nostres esmenes, i essencialment les dels altres grups que anaven a modificar, a millorar el Projecte de llei que ha entrat en el Parlament, hem de dir que han estat acceptades, hem de dir que hi ha hagut una tasca de consens molt important per part de tots els grups, però —és de justícia reconèixer-ho— d'una manera especial també per part de la Conselleria, per part de la ponent del Grup de la majoria; les altres esmenes s'han introduït, i a nosaltres ens resta aquesta que té una especial importància, que és una esmena que

fa referència a aquell fet possible, a aquella realitat que es pot donar, d'aquella persona que queda incapacitada, que és gran i que, realment, no hi ha qui la tuteli. Jo sé que existeixen entitats encarregades d'aquesta funció; jo sé que hi ha convenis i acords amb el Govern de la Generalitat. Però nosaltres volem que quedi explicitat en la Llei que, en última instància, hi ha una voluntat per part dels poders públics perquè cap —cap— situació quedi desatesa. És molt possible que aquestes puguin ser situacions —sortosament, en tot cas— residuals, que es donin d'una manera molt excepcional, però nosaltres pensem que en cap cas s'han de donar, perquè una persona pot nomenar el tutor pel cas que quedi en el futur incapacitada però, en el moment que quedi incapacitada, aquella persona, pel que sigui, no hi és, o no hi ha els substituïts, o no ha pogut nomenar aquest tutor, i queda, insistim, incapacitada, sense tutela; i si una entitat sense ànim de lucre, una entitat privada, no l'atén, qui l'ha d'atendre? Nosaltres entenem que, en tot cas, aquesta és una funció que ha de quedar garantida, que han de ser els poders públics qui ho han d'atendre, i per això volíem que aquesta obligació constés en la Llei. Aquesta és la nostra esmena.

Possiblement el text de l'esmena, de creació d'una institució perquè s'encarregui d'això, potser no és el més adequat. L'essencial no és tant l'instrument: l'essencial és aquesta voluntat, aquest sentit, aquesta obligació dels poders públics, i això és el que voldríem que quedés expressat i reflectit.

Naturalment, en qualsevol cas, nosaltres votarem favorablement aquesta Llei. Pensem que cal fer moltes modificacions a la Llei de la tutela i de les institucions tutelars, però que s'hauran de fer al seu moment. El Projecte que se'n ha presentat, tal com queda, si s'admet la nostra esmena o, naturalment, s'introdueix algun element que reculli l'essència del que nosaltres plantejgem, nosaltres votarem favorablement aquesta Llei, tot agraïnt..., en tots els projectes de llei que han entrat en el Parlament en relació amb el dret civil ho hem fet i ho hem de fer, però crec que en aquest d'una manera especial, hem d'agrair el gran esforç que han fet la senyora Nadal, la senyora Barenys, el senyor Ridao, la senyora Vendrell i els serveis de la cambra per a poder, tots plegats, aconseguir que en aquest Ple poguéssim portar tot aquest bloc de lleis de família que després s'hauran d'integrar en el futur Codi de família.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Roc. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. Per fer el posicionament en contra —que no serà tan en contra— de l'esmena que ha defensat el senyor Roc Fuentes, i aprofitaré per fer el posicionament del Grup.

En aquesta esmena que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, jo el que voldria manifestar-li —i ja

ho hem parlat reiteradament en els treballs de ponència— és que consisteix en una esmena que nosaltres, com a grup parlamentari, no hi trobem una discrepància de fons, sinó que nosaltres —com ja també ha assenyalat abans el senyor Roc Fuentes— potser discreparíem en la manera com està plantejada i en la creació d'aquest organisme o institució que ens proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres entenem que en aquest camp s'ha de tenir molt present tota la tasca, a què ha fet referència també la senyora Barenys, que estan efectuant les institucions tutelars, que són aquelles persones jurídiques sense ànim de lucre que es fan càrrec de la tutela de totes aquelles persones que puguin arribar a estar incapacitades; aquestes estan fent una tasca molt positiva, i nosaltres no voldríem, amb l'acceptació d'aquesta esmena, poder interferir en aquest camp. Per tant, nosaltres el que li proposaríem, ja que hem parlat que coincidim en el fons de la qüestió i que és voluntat tant del Grup de la majoria com del Govern de la Generalitat que, evidentment, cap persona pugui quedar exclosa de poder gaudir d'una protecció i poder exercitar tots els seus drets en el moment que pugui ser declarada incapaç, el que proposaríem al senyor ponent d'Iniciativa per Catalunya és la presentació d'una proposició no de llei, que podríem fer conjuntament i que jo aprofito alhora per convidar els altres grups, que en tenen còpia, d'un possible esborrany d'aquesta proposició no de llei, que poguéssim concretar en l'elaboració d'un programa..., concretament, seria l'elaboració d'un programa per a la protecció i la garantia dels drets de les persones declarades incapacitades, per tal que tothom pugui gaudir plenament dels seus drets sense cap exclusió. Entenem que amb aquesta fórmula quedaria recollit plenament el sentit de l'esmena del senyor Roc Fuentes, i li demanaríem que la retirés i així poder aprovar el Projecte del Govern sense cap esmena i crec que per total unanimitat.

I ja finalment, només assenyalar, com a posicionament del Grup, que en aquest cas per a la ponent del Grup de la majoria és una satisfacció poder sortir a la tribuna quan ja pràcticament no em queda res a dir, perquè això vol dir que en les feines de ponència ho hem dit tot, hem treballat tothom jo crec que d'una manera molt positiva, s'han acceptat les esmenes que majoritàriament han proposat la resta de grups... I, a més, jo vull agrair l'actitud del Departament de Justícia, però així mateix molt especialment volia agrair a la senyora Rosa Barenys i a la senyora Dolors Nadal, del Grup Socialista i del Grup Popular..., que han fet, jo crec, un esforç de flexibilitat que ens ha ajudat a poder aprovar aquest Projecte de llei per total unanimitat; i també al Departament de Benestar Social, que en l'elaboració del Projecte i quan l'estàvem estudiant hem rebut ajudes importants i ens han ajudat a entendre què és el que aquí estàvem regulant.

Dient això de l'agraïment, molt breument, només incidir en un segon aspecte, que seria —al qual ja també s'ha fet referència— el de la publicitat. Jo crec que aquesta modificació de la Llei de tutela no per ser curta és menys important; al contrari, crec que és una llei que possibilitarà que moltes persones que avui en dia ja manifesten la seva necessitat de poder..., la seva preocupació que de cara a l'envelliment de la població, de

cara que avui en dia s'allarga molt la vida de les persones i que tots podem veure'ns d'aquí a uns anys en la possibilitat de patir alguna malaltia que ens pugui privar de la capacitat d'obrar, de la capacitat jurídica, que seria el que seria la mort jurídica de les persones, i, per tant, és molt important..., doncs, poguéssim optar per aquesta figura jurídica que avui es crea, que és una innovació i que jo crec que —recollint el que ja han dit altres grups— mereix l'aprovació per unanimitat i que crec que és una molt bona iniciativa jurídica i legislativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'un projecte de llei que, com ja s'ha dit abans, pretén la modificació puntual de la Llei 39/1991, de la tutela i de les institucions tutelars, amb l'objecte —encomiable, al nostre entendre, i molt positiu— de fer possible que totes les persones amb capacitat d'obrar puguin designar tutor per a elles mateixes, en previsió del cas de ser incapacitades posteriorment en algun moment de la seva vida. És el que impròpiament alguna doctrina, i entenc també que impròpiament els mateixos ponents de la Llei, hem anomenat «l'autotutela»; i dic que em sembla que és una denominació impròpia perquè sembla obvi, almenys en el sentit gramatical estricte del terme, que ningú no pot constituir-se en tutor d'un mateix si no es té capacitat d'obrar. Per tant, jo entenc més pròpiament que hauríem de parlar d'una denominació impròpia, en tot cas, que serveix per a designar la possibilitat de nomenar tutor per a un mateix, possibilitat que fins ara, al nostre entendre, no rebia un adequat tractament legislatiu.

Per tant, es tracta, doncs, ni més ni menys, com vostès han vist, com ja s'ha dit abans, de consagrar legalment la possibilitat, l'avantatge important, una consecució molt important, al nostre entendre, que suposa el fet que una persona pugui, en definitiva, en previsió del cas de ser declarada, esdevenir incapaç en un futur més o menys incert, elegir la persona que vulgui que el tuteli i decidir qui en cap cas l'ha de tutelar i, fins i tot, de nomenar-ne eventuais substituïts, etcètera, etcètera.

Ens agradaria destacar, perquè és un aspecte que potser no ha merescut una especial incidència per part dels ponents que m'han precedit, m'agradaria destacar, en aquest punt, com un element que valorem molt favorablement, molt positivament, el sistema o el dispositiu que desplega el Projecte de llei per arbitrar un mecanisme, un dispositiu, per fer efectives les «autodesignes». Jo crec que aquest punt, que és molt important, fa especial menció a la creació d'un registre obligatori, a fi d'evitar constitucions de tutela judicial quan ja hi ha hagut «autodesigna» prèviament, i aquesta és una solució, aquest és un punt que soluciona amb particular satisfacció per a nosaltres l'actual Projecte de llei.

D'aquí que —encara que aquest registre sigui un servei de l'Administració, en la formulació que dóna aquest Projecte de llei, i que per tant no tingui desenvolupament legal, i menys en una norma de dret civil, destinada en última instància a integrar-se en el Codi de família, la qual cosa aconsellava potser que no fos desplegat legislativament en aquest àmbit, el registre—, es produeix la projecció d'aquesta norma, d'aquesta Llei, en un altre àmbit, com és el registral, on fins ara, vistes les dificultats de l'actual marc legal, i fins i tot constitucional i estatutari, no s'havia incidit suficientment.

Al nostre entendre, ens trobem davant d'una modificació molt necessària, que la seva virtualitat —hi insisteixo— és fora de tot dubte i que, a més a més, es mostra particularment respectuosa amb el que ha estat i amb el que és la tradició jurídica catalana, especialment amb el principi de llibertat civil que la inspirava i que inspira, ja, fins i tot, la Llei de l'any 1991. Aquest és un principi general que, tanmateix, tenia la seva concepció i el seu principi bàsic en la subsistència i també en la prevalença de la voluntat dels pares en la designació dels tutors, cosa que, al nostre entendre, ha conformat històricament el nucli del paradigma del que és la tutela familiar vigent en el nostre entorn, en la nostra societat, i també que restava vigent en el nostre ordenament jurídic civil.

Tanmateix, ja la Llei de l'any 1991, partint d'aquest principi ja esmentat, regulava de manera autònoma, completa i suficient la institució de la tutela, les institucions tutelars i les regles de protecció d'aquesta que ja figuraven en l'ordenament jurídic. D'aquí es desprèn —i vull destacar i significar aquest fet—, d'aquí es desprèn que un altre dels principis que orienten o que informen el funcionament d'aquesta institució jurídica a Catalunya, com és la protecció integral del qui ha de ser sotmès a la institució tutelar, és una cosa, és un fet que implica una atenció eficaç i integral a la globalitat de la persona. No és, per tant, en aquest sentit, cap secret que la reforma que es promou amb aquest Projecte de llei ha estat una iniciativa, també, del Departament de Benestar Social, una iniciativa que s'incorpora a l'ordenament jurídic a mode de desplegament del ja reiterat en aquesta sessió Pla integral de la gent gran. Un pla integral que, com és sabut, es destina i es dirigeix preferentment a un segment de la nostra població, a un segment de la nostra societat al qual, hi insisteixo, es dirigeix preferentment també la figura de l'autotutela i que, en definitiva, com és de comprendre fàcilment, és el que està més interessat a fer ús d'aquesta nova figura del dret civil, que es posa al seu abast com la pràctica, com la nostra realitat, ens demostra diàriament.

De tot això, d'aquesta pràctica, d'aquesta realitat que jo acabo d'il·lustrar, d'exposar, es dedueix —i ho faig amb paraules, utilitzant paraules d'un insigne, d'un gran jurista compilador, que va ser president de la Comissió Jurídica Assessora de Catalunya, el senyor Ramon Faus— que el nostre dret civil no vol l'estatificació de la vida ni l'anul·lació de l'espontaneïtat històrica, no vol que l'home sigui peça, només, estrictament, d'una màquina, l'existència i manteniment de la qual només depengui de la vitalitat circumdant, i que fins i tot un bon dia pot quedar esquelètica o morta, amb aquell

soroll de ferrallots, més cadavèrica fins i tot que la dels organismes vius. Nosaltres, al fil d'aquestes paraules d'aquest tan insigne jurista català, entenem també que el nostre dret civil ha sobreviscut, es va imposant i que fins i tot no recula, perquè té una eficàcia que no podem trobar en aquells que tracten de tancar el món infinit de la vida en els motlles d'uns quants llibres, d'uns quants manuals, d'unes quantes obres divulgatives jurídiques. El nostre dret civil està basat en la llibertat de testar, per exemple, però també en la llibertat de contractar, i també, molt fonamentalment, en el respecte a la dignitat de la persona humana, i per tant, també, en les necessitats absolutament legítimes dels nostres ciutadans, en el desig de posseir i de viure en un món amb sentit i amb figura humana, però també amb la llibertat, al nostre entendre, d'edificar una vida civil diferenciada i responsable.

I partim també —com ho fa el Departament de Justícia, que també és una *alma mater* indubtable d'aquest Projecte de llei— del fonament competencial de l'article 9.2 de l'Estatut, que disposa, com tots vostès saben perfectament, que la competència exclusiva de la Generalitat ho serà en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català. Un àmbit competencial que, en sintonia amb allò que té establert sistemàticament el Tribunal Constitucional, no es veu, no ha de veure's limitat, constret, pels continguts concrets i específics de la Compilació, sinó que abasta fàcilment la modificació del seu dret que faci possible el seu creixement orgànic i, per tant, reconèixer-se aquí la historicitat i també actual vigència, sinó també la vitalitat cap al futur d'aquest ordenament jurídic.

En aquest sentit, i amb referència explícita a aquest Projecte de llei, entenem que queda molt lluny en la història, queda molt lluny en el passat, el temps en què, en fer-se la Compilació de dret civil de Catalunya, els nostres juristes lluitaven per poder tornar a la tutela en la forma romana. I és una forma, una institució, una tradició que va estar vigent a Catalunya fins que el Tribunal Suprem ens va aplicar el sistema orgànic del tutor, el tutor i el consell de família, que mai, hi insisteixo, mai no havia regit a casa nostra, a pesar dels intents de la illustre diputada senyora Nadal de fer referència a aquesta situació com a pròpia del dret civil de Catalunya.

I acabo dient que aquella tutela orgànica consagrada pel legislador estatal, i que fins i tot va ser defensada aferrissadament pels juristes catalans, va ser fins i tot derogada en tot el territori de l'Estat a partir d'una llei de 24 d'octubre de l'any 1983, que va tornar al sistema català de les curateles i fins i tot va suprimir el protutor i el consell de família. I aquesta va ser, al nostre entendre, una reforma legislativa que evidenciava la modernitat del nostre dret civil, del dret civil de Catalunya, i aquesta ha estat i és una constant que avui té un exponent més en la reforma d'una llei per posar-la al dia i també contemplar els supòsits de la vida real i de la quotidianitat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, i valorant globalment molt favorablement aquest Projecte de llei, el nostre Grup, al mateix temps que agraeix l'esforç i la dedicació que hi han esmerçat tant la senyora Nadal

com la senyora Barenys, el senyor Roc Fuentes, la senyora Vendrell i els serveis de la cambra, votarà favorablement en tots els seus aspectes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Roc Fuentes, per fixar posicions sobre l'esmena que encara manté viva.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president. Si se'm permet l'expressió, per «matar-la», és a dir per retirar l'esmena, per retirar l'esmena, tota vegada que per part de la senyora Vendrell ja s'ha fet l'ofertament d'elaborar conjuntament una proposició no de llei. No crec que sigui ara el moment de debatre amb detall el text, però en qualsevol cas, a partir d'aquesta voluntat expressada, nosaltres retirem l'esmena.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) La senyora diputada Dolors Nadal em demana la paraula per al·lusions?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president.

El president

Un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. En la seva intervenció, el senyor Ridao ha fet esment que aquesta diputada ha intentat convèncer que el consell de família formava part de la nostra tradició. Em sembla que ha quedat molt clar a la meua intervenció que l'origen és el del *droit coutumier*, que va ser introduïda en el Codi civil, que no va funcionar i que, en qualsevol cas, podria ser un element de tutela familiar que encaixa amb el nostre principi de llibertat civil que sempre ha inspirat el nostre dret. Aquest ha estat el sentit de la meua intervenció, i li ho volia aclarir al senyor Ridao.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Els diferents diputats intervinents han alludit a unes esmenes tècniques. El secretari primer de la Mesa procedirà a llegir aquestes esmenes, per al coneixement del ple de la cambra.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president.

Esmena tècnica a l'article 3, en la seva part de disposició addicional tercera, apartat segon. «2. Per tal de poder inscriure les delacions» –i aquí ve l'esmena tècnica– «i als efectes de la designació de tutor, els notaris...», i aleshores segueix el text originari.

I la segona esmena tècnica era al Projecte de llei, en la part del..., bé, a tot el text del Projecte de llei, on parli de «pàtria potestat», caldrà substituir l'expressió «pàtria potestat» per «potestat».

El president

Els ponents d'aquesta Llei coneixien tots aquestes esmenes tècniques i hi havien manifestat la seva conformitat. Si no hi ha cap grup que en demani votació separada, votarem conjuntament les esmenes tècniques al text del Dictamen i al títol de la Llei. (*Pausa.*) Ningú demana votació separada? Doncs anem a fer-ho així.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb les esmenes tècniques al text del Dictamen i al títol de la Llei, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Llei ha sigut aprovada per unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en la cambra.

Passem a continuació al que ha passat a ser punt tercer de l'ordre del dia, Projecte de llei de potestat de pares. La Llei ja ha sigut presentada per la senyora consellera, en la seva intervenció inicial. Per part de la Comissió, tinc l'obligació de preguntar si algun diputat vol presentar el Dictamen... (*Pausa.*) No sent així, començarem el debat de les esmenes reservades, que són –si jo no m'equivoco– tres del Grup Popular i una d'Iniciativa - Els Verds.

Per defensar les esmenes del Grup Popular, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor president, defensaria les tres esmenes del Grup Popular conjuntament, i faria també l'explicació de vot.

El president

Moltes bé. Moltes gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

La regulació de la pàtria potestat a Catalunya, com tots vostès coneixen, estava configurada pel dret romà, fins que, després d'alguns titubejos, el Tribunal Suprem, en sentències dels anys 1879, 1882 i 1884, va considerar aplicable a casa nostra la Llei de matrimoni civil de 1870, específicament pel que feia a la pàtria potestat de les mares vídues.

El cert és que, des d'aleshores, des d'aquestes sentències, el dret comú s'ha vingut aplicant a casa nostra en aquesta matèria. Per tant, legislar sobre la pàtria potestat era, sens dubte, una de les assignatures pendent que tenia aquesta cambra, donat que la Compilació de dret civil de Catalunya de l'any 1960 tampoc no la va regular. El Projecte de llei de la potestat del pare i de la mare, que és com es denominarà a casa nostra la pàtria potestat, arriba al Ple àmpliament consensuat. Pel que fa concretament al Grup Popular, he de dir que, de les

noranta-una esmenes presentades pel nostre Grup, només n'hem reservat tres per a la seva defensa en el Ple—concretament, i novament, les relatives a la regulació del consell de família—, ja que la resta o bé han estat incorporades o bé han estat transaccionades en el text del Dictamen, la qual cosa mostra l'ampli consens que ha presidit la tramitació del Projecte, en la qual—ho afirmo perquè tinc la seguretat de no equivocar-me— a l'honorable consellera de Justícia com a tots els grups parlamentaris ens ha orientat exclusivament la voluntat d'avançar en el desenvolupament del nostre dret civil per aconseguir no només aprovar l'assignatura, sinó passar de curs, és a dir, que ben aviat puguem tenir el que serà el Codi de família de Catalunya.

Al meu entendre, el Projecte té dos eixos vertebradors, que ja es van recollir en el Codi civil, a la reforma de la pàtria potestat de l'any 1981: el primer eix és que la pàtria potestat s'exerceix sempre en benefici dels fills, es caracteritza pels deures de protecció i assistència i té una funció pedagògica i educativa; segon, la potestat és compartida pel pare i per la mare.

Pel que fa al primer eix, en les concepcions autoritàries i patriarcals dels articles 154 a 168 del Codi de 1889—no només en ell, sinó també a tots els codis civils que segueixen el model francès—, el titular de la pàtria potestat era legislador i jutge alhora, amb uns poders punitius que l'elevaven gairebé a la categoria de Déu. Dues pinzellades molt breus als articles 12 i 13 del Projecte em permetran mostrar el canvi produït en aquesta potestat-funció.

La referència que es fa a la possibilitat del pare i de la mare de corregir el fill en potestat podria considerar-se com la darrera esborrall de l'autoritari *ius puniendi* i, per tant, contradictori amb la nova concepció de la pàtria potestat. Però no és així, perquè a diferència de l'antic article 155, on es recollia la facultat de castigar, la facultat que recull el Projecte té caràcter pedagògic i no pas punitiu, donat que els pares estan facultats només per corregir, i corregir no vol dir altra cosa que modificar una direcció redreçant el camí. A més a més, la correcció té en la funció pedagògica la seva causa de justificació, havent de ser, en qualsevol cas, objectivament proporcionada, raonable i moderada. Val a dir, de tota manera, que si una veritable resta del *ius puniendi* queda en mans del pare i de la mare—que hi queda—no la trobaríem pas aquí, sinó que la trobaríem en seu de *potestas ex heredandi*. Per una altra banda, el deure de respecte mutu que el Dictamen recull ha vingut també a substituir en el dret modern l'obligació de tributar als pares respecte i reverència, que tenia connotacions clarament autoritàries i que, com he dit abans, arribaven a ser gairebé religioses.

Pel que fa al segon eix, el pare i la mare comparteixen la pàtria potestat i l'exerceixen conjuntament o un d'ells amb el consentiment de l'altre. Tal com es va dir repetidament en la reforma de l'any 1981 de la pàtria potestat conjunta, origina, salvant les distàncies, una situació semblant a la de dos socis al 50%, i passa que, quan no es posen d'acord, la societat no pot funcionar. La solució del problema, que és molt fàcil en el cas dels socis malavinguts—la dissolució de la societat—, no és possible en el cas que ens ocupa, i, per tant, només hi

ha tres possibles solucions, dues de les quals recull el Projecte, i la tercera, que és la plantejada per les esmenes del Grup Popular.

Primera: en cas de desacord ocasional, el jutge, a instàncies del pare o de la mare i després d'haver-los escoltat tots dos i el fill, atribueix sense ulterior recurs a un d'ells la facultat de decidir. Segona: per acord del pare i de la mare, formalitzat en document públic, la intervenció judicial pot ser substituïda per l'acord dels dos parents més pròxims que recull l'article 149 del Codi de successions, formalitzat també en document públic. En aquesta línia, el Grup Popular considera un gran avenç la prevalença de la voluntat de la decisió familiar, la qual cosa enllaça amb el principi de llibertat civil en què s'assenta el nostre dret, tan lloat en l'exposició de motius de la Llei de tutela de l'any 91 i defensat a bastament per mi mateixa en la meva intervenció anterior, per la qual cosa, repeteixo, no m'hi estendré més, i em limitaré a defensar les esmenes.

La crida als parents de l'article 149 del Codi de successions que fa l'article 7 considerem, considera el Grup Popular que és importantíssima, pel fet de desplaçar la intervenció judicial donant preferència a l'acord del pare i de la mare, però deixa fora la tercera solució que havia esmentat anteriorment, que és permetre decidir als progenitors quins i quants seran els parents, sense imposar preceptivament que siguin d'ambdues línies ni que només siguin dos; és a dir, obrir la porta..., i tornem a insistir en la possibilitat de nomenar un petit consell de família que exerceixi aquestes i altres funcions, que doni als progenitors la possibilitat que aquest nomenament sigui per temps indefinit, no puntual i casuístic, i que siguin ells mateixos qui estableixin la forma d'actuació del consell, que és el que es recull a les nostres esmenes.

Voldria fer, si m'ho permet, senyor president, una molt breu reflexió final sobre el conjunt de la Llei. La pàtria potestat es basa en la consideració social i ètica que, en principi, són els progenitors els més indicats per tenir cura dels fills, atendre'ls, oferir-los una educació i formació integral; això pel seu afecte cap a ells i pel millor coneixement de les seves característiques personals i entorn. No considerem lògic, doncs, introduir, encara que sigui de manera tàcita, la sospita que el pare o la mare desenvolupin arbitràriament aquesta funció, com es desprèn d'alguns articles del Projecte.

En posaré només un exemple. El Projecte obliga els pares a demostrar la justícia de les raons que els porten a limitar o impedir la relació dels seus fills amb estranys a la família; demostració que gairebé sempre serà difícil, pel fet de basar-se en circumstàncies conegudes pels pares, però que difícilment tindran proves adequades per fer-les valer davant un tribunal. Es podria arribar, doncs, que el pare o la mare només poguessin prohibir als seus fills la relació amb aquells dels seus amics que ja hagin estat condemnats en ferm per la comissió d'un delicte, i no amb aquells altres l'estil de vida o activitats dels quals, tot i ésser conegudes pels mateixos pares o fins i tot ésser notòries per a la comunitat en què desenvolupen la seva vida, no els haguessin portat encara davant els tribunals, o, sense arribar a tan extrema situació, amb aquells que, tot i no incórrer

en cap delictes, manifesten una conducta que els pares, i precisament en l'exercici de les responsabilitats que s'estableixen en la mateixa llei, que la llei els imposa, entenguin perniciosos per a l'educació que creuen adequada per als seus fills. Considero, com ha quedat clar, que seria molt més convenient que la llei partís d'aquesta confiança social i ètica en el bon fer dels pares, perquè, a més a més, per principi, per definició, la llei no empara mai l'exercici arbitrari d'un dret, i molt menys el compliment capriciós d'un deure.

Acabo ja, senyor president, però no vull deixar de fer esment del canvi de nom de la pàtria potestat; i no pateixin els ponents, que no tornaré a encetar el debat sobre la conveniència o no del canvi: era només manifestar la nostra satisfacció pel fet que s'hagi resolt la contradicció que es plantejava davant la possibilitat d'aprovar el mateix dia una regulació de la mateixa potestat-funció, mantenir la definició de pàtria potestat a la reforma de la Llei de la tutela i institucions tutelars i seguir-la, i aleshores aprovar la creació de la Llei de la potestat del pare i de la mare. Tot i l'esmentat, com que feina feta no té destorb, quan es trameti a la cambra el Codi de família de Catalunya tindrem ocasió d'harmonitzar aquestes lleis. I vull tornar a agrair a la senyora consellera l'esment que ha fet de considerar les esmenes del Grup Popular –dels altres grups també, però específicament pel que fa al meu Grup–, de considerar la introducció dels consells de família quan s'envii a la cambra, que espero que sigui ben aviat, el que serà el proper Codi de família de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Manté les esmenes, així?

La Sra. Nadal i Aymerich

Les retiro, senyor president. Em semblava que ho havia dit; potser m'ho he descuidat. Les retiro.

El president

D'acord. Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per a l'esmena número 4, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes... L'esmena número 3.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Jo faré la defensa de l'esmena, si m'ho permet, i també el posicionament en relació amb el conjunt de la Llei, tot i intentant no ser reiteratiu amb anteriors intervencions meves i també d'altres ponents de les lleis que ja hem debatut.

Bé, aquesta és, certament, una llei important; una llei que també cal emmarcar en aquest procés que haurà de culminar en el debat i l'aprovació del futur Codi de família a casa nostra. Aquesta Llei entronca, com diu l'exposició de motius, amb la Llei de filiacions, i efectivament, ve a omplir un buit important, que és el que fa referència a l'ordenació d'aquesta figura jurídica fins ara anomenada «pàtria potestat» –certament, aquesta

Llei, quan va entrar al Parlament, ja el seu títol i la seva definició era «de potestat dels pares», i que nosaltres, com explicaré després, hem posat l'accent d'una manera especial que fos la Llei de potestat «del pare i de la mare».

Hem de dir que, aquesta Llei, nosaltres hem intentat millorar-la, hem intentat modificar-la, en tres aspectes essencials. Hem presentat noranta-set esmenes, i avui en aquest debat només en queda una de viva. Això vol dir que hi ha hagut un gran esforç per part de tots els ponents, però que hi ha hagut un gran esforç indubtablement per part de la Conselleria i per part del senyor Camps i de la senyora Vendrell per fer possible aquest consens per recollir al màxim les aportacions de tots els grups.

Què hem pretès nosaltres? Nosaltres partim de la consideració que la potestat dels pares, la potestat del pare i de la mare respecte als fills és un dret essencialment per al compliment de deures, és un dret-funció, i que, per tant, està basat essencialment en l'interès del fill. Per tant, les nostres esmenes han anat en una triple direcció.

Per una part, com he dit, aquestes modificacions terminològiques. Jo sé que no és fàcil modificar en la pràctica i modificar en la legislació un llenguatge de segles, el llenguatge masclista que arrosseguem de segles, i és evident que en aquest àmbit, com en altres, també patim aquell llenguatge. I és cert que, quan nosaltres parlem de la potestat dels pares, entenem correntment que és del pare i de la mare, ho entenem correntment, avui i des de dates relativament decents, perquè abans la pàtria potestat era la potestat exclusiva del pare i l'exercia exclusivament el pare. I per tant, encara que avui ja està reconegut i es reconeix, com no podria ser d'altra manera, la igualtat de la mare i del pare, nosaltres hem pensat que era molt bo que quedés gràficament explicitat en la Llei, començant pel títol i continuant en tots els articles. Home, se'ns pot dir –i no s'ha dit, però es podria dir i, si se'm permet, jo en aquest cas faré d'advocat del diable– que també havíem d'haver modificat els fills, i posar «el fill i la filla», i sens dubte és cert, però no em negaran –no em negaran– que no hi ha ningú que qüestionari que, quan es parla de la potestat sobre els fills, les filles en quedin exemptes: no ho han estat mai; no és aquesta la qüestió, no és aquest el problema. En canvi, fins no fa massa anys, sí que la mare estava fora de l'exercici del dret a la potestat sobre les filles i els fills. Per tant, aquest és un primer bloc d'esmenes que nosaltres hem presentat, que han estat totes recollides, i que pensem que és bo que hagi estat així.

Hem presentat un altre conjunt d'esmenes que hem intentat que anessin a reforçar els drets del fill. Per què? Perquè, efectivament, encara pensem que hi havia algun element en la Llei que, almenys des del punt de vista terminològic, era de caràcter autoritari. I no és un problema de confiança o de desconfiança en relació amb la facultat, a les capacitats del pare i de la mare, però, bé, en el Projecte de llei es deia, per exemple, que els fills han d'obeir i respectar els pares, cosa que és certa, però en part. No sempre els fills han d'obeir els pares: hi ha determinades circumstàncies en què els fills

poden i han de desobeir els pares; depèn de les conductes que els vulguin imposar. Per tant, aquesta és una matisació que calia fer a la Llei.

I podríem posar altres exemples de millora del text. I és evident que els fills han de respectar els pares, però és evident també que els pares han de respectar els fills, igualment. I aquesta és una altra de les nostres esmenes o d'aquells aspectes que hem intentat introduir a la Llei. I no és problema de confiança o de desconfiança: és problema de valorar, de considerar que les noves realitats socials, que la nova concepció que hi ha avui de les relacions entre les persones i també de les relacions entre el pare i la mare i els fills és diferent. Ha de partir d'aquesta consideració, ha d'eliminar tots aquells elements de caràcter autoritari, i pensem que algun encara estava en la Llei.

També hem intentat millorar alguns aspectes quant a la protecció dels drets dels fills, introduint elements, precisament, com el de drets, més extens que no purament i simplement els béns que pugui adquirir el fill. Avui en dia, sobretot, hem de considerar que, a part dels béns strictu sensu, poden haver-hi altres drets, poden haver-hi altres facultats, poden haver-hi altres interessos que han d'estar també degudament protegits i, per tant, aquest ha estat un altre bloc de les nostres esmenes.

I finalment, nosaltres hem presentat una esmena a l'article 28, que és l'esmena que continua viva, per a aquells casos, precisament, d'extinció de la potestat del pare i de la mare quan aquesta extinció no es produeix en funció de l'adopció pel cònjuge o persona lligada..., diu el text de la Llei «persona lligada que viu maritalment», i per tant, està reconeixent la parella de fet, però, això sí, que ha de ser de sexe contrari. És a dir que ens trobem que en aquesta Llei i en aquest apartat concret, quant a l'extinció de la potestat del pare i de la mare, es recull la realitat de la parella de fet, però recull aquesta realitat si la parella de fet naturalment és –dic «naturalment» entre cometes, perquè jo hi estic en desacord– de l'altre sexe; contràriament, com hem vist, al que es fa a la Llei de la tutela, que en l'article 12 de l'antiga ja Llei de la tutela i institucions tutelars no es fa aquesta distinció; per tant, es recull per al cas de la parella de fet amb independència de la seva orientació sexual. Curiosament, per a la tutela, sí; per a la potestat, no.

Pensem que en aquest cas, com en els altres, és una interpretació restrictiva i discriminatòria del text constitucional i, sobretot, és un element més de contradicció entre les diferents lleis que nosaltres estem aprovant avui i que, naturalment, entre tots plegats, haurem de mirar d'harmonitzar quan fem el futur codi de família.

Ja he dit abans, en la defensa del posicionament del vot d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds d'altres lleis, que a vegades aquestes presses ens porten a aquestes situacions, a la situació, per exemple, que hem esmenat ara mitjançant unes esmenes tècniques en relació amb la modificació de la Llei de tutela i institucions tutelars, que estàvem utilitzant una terminologia que era contradictòria amb la que utilitzem aquí; quan utilitzem terminologies diferents és important, però és molt més important quan estem introduint elements substantius diferents en una llei i en una altra, i això ho estem fent,

malauradament, en relació amb les parelles de fet.

Això no és obstacle perquè nosaltres, com he dit, valorem positivament, molt positivament aquesta Llei, el conjunt d'aquesta Llei, la tasca de la ponència, com he dit, de tots els ponents, i em permeto dir que d'una manera especial, perquè sens dubte han hagut de fer un esforç molt especial per recollir tantes esmenes, per transaccionar tantes esmenes, per modificar el text i fins i tot el títol de la Llei, per tant d'una manera molt especial al senyor Camps i la senyora Vendrell, però com és obvi el gran esforç que han fet també la senyora Nadal, el senyor Ridao i els serveis de la cambra, d'una manera també molt especial el senyor de Alfonso, el seu lletrat; naturalment, també el ponent del Grup Socialista, el senyor Guitart, i en tot cas, acabant aquí el nostre posicionament, donant les gràcies a totes les senyores i els senyors diputats, especialment per la seva paciència en el dia d'avui per escoltar les nostres intervencions, sens dubte una mica feixugues.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Ridao. *(Pausa.)*

La Sra. Vendrell i Gener

Torn en contra de l'esmena, senyor president.

El president

Com diu?

La Sra. Vendrell i Gener

Torn en contra de l'esmena del senyor...

El president

D'acord. Endavant.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. Només, molt breument, per fer un torn en contra de l'esmena que ha defensat ara el senyor Roc Fuentes. Torna a ser un tema, com ell ja ha dit, recurrent; és el tema que hem estat debatent no només ara, sinó en aquest Parlament en altres sessions, que ja l'ha tractat àmpliament el senyor Escudé i jo mateixa quan estàvem tractant el tema de la Llei d'infància i, concretament, en aquest cas concret que fa referència a l'adopció, nosaltres, per coherència amb tots els posicionaments que el nostre Grup ha mantingut fins ara, votàriem en contra d'aquesta esmena i només afegir, en tot cas, que aquestes contradiccions a què ha fet referència el senyor Roc Fuentes nosaltres no entenem que siguin unes contradiccions..., d'entrada que siguin contradiccions, i en segon lloc que si poguessin ser-ho, que no ho són, no es deuen a les presses, es deuen que darrere de cada posicionament de cada grup el que hi ha, jo ho crec, és un concepte potser diferent de família i això pot motivar que les expres-

sions siguin diferents. I en tot cas, com ja s'ha dit en el debat de la Llei anterior, que hem aprovat anteriorment, tot això ja ho podem debatre en el Codi de família i el nostre Grup votarà en contra de l'esmena número 3, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Doncs ara sí, per fixar posició del Grup, el diputat senyor Ridao, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Nou minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, gràcies. Senyores i senyors diputats, breument, i amb el propòsit de contribuir també al desenvolupament d'aquesta sessió, amb els termes de màxima brevetat possible, dir que amb el motiu, amb la lògica de contribuir al desenvolupament del dret civil de Catalunya també en aquest àmbit, en aquest Projecte de llei concret de la potestat dels pares i en els termes previstos també estatutàriament, se'ns presenta aquest Projecte de llei avui en aquesta cambra.

Aquest propòsit no seria complet, no ens faria del tot feliços, òbviament, si no hagués existit, com existeix, òbviament, la pretensió, que ja s'ha dit reiteradament avui i que nosaltres compartim, que aquesta norma passi a integrar, aquesta Llei passi a integrar amb altres elements que avui també han estat objecte de discussió i de debat, a conformar el que haurà de ser el futur Codi de família, que també avui s'ha dit.

Aquesta Llei ens remunta al que va ser la Llei de filiacions i al que va significar, en el seu moment, el seu debat i la seva aprovació, quan s'establia que la filiació legalment establerta determinava la potestat dels pares, i aquesta és la formulació també en un dels seus primers articles del seu articulat, que pren aquest Projecte de llei. I com expressa la mateixa exposició de motius del Projecte, penso que aquesta norma, aquest Projecte de llei té la voluntat i té la virtut d'omplir, en primer lloc, en primera instància, un important buit legal en l'ordenament civil català en relació amb aquesta institució familiar bàsica, però també perquè deroga aspectes de la mateixa Llei de filiacions, la Llei 30/1991, que regulava la potestat dels pares prorrogada o rehabilitada, tot i que és ben sabut –i no puc deixar-me estar de dir-ho– que ja en el seu moment la Generalitat republicana va ocupar-se àmpliament de regular legislativament aquesta matèria.

Certament, en els trets fonamentals aquest Projecte de llei –perquè tot està ja pràcticament inventat i innovar ja és un exercici pràcticament difícil–, aquest Projecte de llei no difereix substancialment de la regulació que fixa avui el Codi civil quant a les relacions paterno-filials, tot i que cal distingir, cal marcar algunes de les que són les diferències més notables, algunes d'elles que fan, en definitiva, que aquesta regulació, aquesta formulació per la qual avui optem tots plegats incorpori grans i notables novetats, i que en definitiva facin també que aquesta sigui una norma que tingui una factura més moderna, més avançada, en definitiva també fins i tot més progressista.

La primera novetat en la qual em centraré, per no estendre'm en altres aspectes particulars de la Llei, que ja han estat referits i que segurament ocuparan l'atenció d'algun dels altres intervinents, la primera i principal novetat que salta a la vista, al nostre entendre, és el mateix títol que finalment es dona al Projecte de llei, es dona a la Llei, i penso que aquesta és una opció, és una tendència encaminada a superar el tradicional i encara vigent en molts ordenaments, en l'ordenament civil espanyol fins i tot, concepte de «pàtria potestat», i per tant d'introduir la més moderna formulació, la més avançada definició de la potestat del pare i de la mare.

A pesar dels inconvenients que aquesta aposta podria suposar, inconvenients que ja van ser ponderats degudament en els treballs i en els debats de la ponència, aquesta és una aposta que, en definitiva, passa per superar una definició, una denominació i substituir-la per una que no té ni tan sols l'atàvica tradició ni l'arrelament que tenia la «pàtria potestat», i no només entre els ciutadans del carrer, sinó fins i tot entre els mateixos professionals del dret i que, en definitiva, aquest és un element que va més enllà d'un simple debat nominalista –si se'm permet l'expressió– i va amb la voluntat, amb la lògica i encaminat que no quedi en un simple cop de veu, en un *flatus vocis*, com deien els clàssics, sinó que té una pretensió de donar o de dotar major modernitat o modernor a aquesta institució i que s'expressa, doncs –hi insisteixo–, amb la superació d'un concepte que fins ara era discriminatori i fins i tot atrabiliari, com era el de la pàtria potestat.

El concepte «pàtria», nogensmenys, avui ja, al nostre entendre, al nostre àmbit, es revela gairebé discriminatori, i fins i tot el gènere masculí en què s'expressa, per nosaltres ja és una clara mostra que se'ns suggereix, que se'ns representa anacrònica i arcaïtzant, i que, en definitiva, respon, responia aquesta formulació al concepte tradicional que avui molts manuals encara de dret civil recullen i contemplen, i consagren, però que al nostre entendre parteix d'uns ancestres i d'uns orígens que ens remunten al dret romà i que parteixen de la figura de la institució de l'*auctoritas*, de l'autoritat, i fixem-nos bé que a l'autoritat a la qual estan sotmesos els fills i que correspon als pares és quelcom més que la voluntat d'emparar-los i assistir-los mentre no arribin a la majoria d'edat o estiguin plenament emancipats.

De fet, no ens enganyem, aquesta és i era una formulació que parteix i partia d'un cert concepte de família i tots tenim un determinat concepte o idea del que volem o el que entenem per la paraula «família». Fa uns moments la diputada senyora Vendrell feia menció o referència potser a aquestes diferències a l'hora d'entendre el que és una família modernament. Etimològicament..., per cert, la paraula «família» és una expressió que prové del llatí, de la paraula *famulus*, la qual a la vegada deriva del sànscrit, de la paraula *vama*; això és «serf» i «habitació», d'aquí que històricament i en l'actualitat els defensors a ultrança de la família en el sentit més clàssic... –i, òbviament, entre els quals no ens comptem, ni jo particularment ni el nostre Grup Parlamentari–, ve a significar, en definitiva, amb aquesta lògica i en aquest discurs, ve a significar el fet que un grup de persones que viuen en una mateixa casa, amb

l'amo o cap de casa, i per tant l'acte constitutiu o l'originari d'aquesta família parteix necessàriament de la institució del matrimoni.

Així doncs, el Projecte té la virtut –hi insisteixo, repetixo– de considerar més adequat als temps que corren, als temps que passen, l'expressió «potestat del pare i de la mare» i, el que és més important al nostre entendre, també fa una menció molt explícita nominada, i per tant consagrada també en el títol de la mateixa norma, el fet que amb l'expressió «potestat del pare i de la mare» es descriu una facultat, una funció, un deure tant del pare com de la mare, titulars ambdós, indistintament, de la potestat en peu d'igualtat, per tant sense discriminació entre ells i, per tant, que l'exercici d'aquesta potestat ha de fer-se sempre en benefici del fill i, per tant, no de manera arbitrària i únicament en el marc de l'interès de la família.

I en aquest sentit, per acabar, m'agradaria significar un fet que també, a l'entendre d'aquest ponent i del nostre Grup Parlamentari, ha estat un element clau en la definició d'aquest Projecte de Llei, que és que encara que el nucli central de la Llei, òbviament, transcendeix del seu títol, que és això que jo acabo d'explicar ara amb breus mots, per nosaltres constitueix un paradigma, aquest sol fet constitueix un paradigma i un element molt important, que les transformacions socials i culturals operades en la nostra societat, en el nostre entorn han provocat també un canvi fonamental en l'estatus social dels fills i, per tant, com a conseqüència d'això s'ha donat, en definitiva, un nou enfocament a la construcció de l'edifici dels drets humans de la infància.

I aquest nou enfocament, en definitiva, al nostre entendre reformula, dóna una nova formulació, en definitiva, a l'estructura del dret a la protecció de la infància, vigent en l'actualitat, també amb lleis aprovades en aquest Parlament i que consisteix fonamentalment en el reconeixement de la titularitat de drets als menors i també d'una progressiva capacitat per exercir-los.

Entenem que el desenvolupament legislatiu donat a aquests principis per mitjà o a través d'aquest Projecte de Llei que avui estem debatent reflecteix o volem entendre que reflecteix, en definitiva, aquesta nova i moderna tendència, i per tant que entre el seu articulat hi ha una introducció clara i explícita de la condició dels menors com a subjecte de drets, i una altra cosa és el que vol dir, per exemple, aquell precepte del Projecte de Llei que parla de la participació o de l'actuació del menor quan té prou coneixement, quan té prou seny, que és la definició per la qual finalment opta la Llei. I per tant, s'estableixen de manera restrictiva les limitacions que puguin fins i tot derivar-se d'aquest fet evolutiu.

D'aquí que el nostre posicionament, doncs, és globalment favorable i té molt en compte –hi insisteixo, repetixo, per acabar– la concepció del Projecte que fa dels menors –com he dit abans– un subjecte actiu, dinàmic, amb una òbvia potencialitat per variar fins i tot el seu propi entorn personal i social i també, en definitiva, per tal que el menor pugui implicar-se en la recerca dels mitjans per procurar-se la seva pròpia satisfacció i tam-

bé la dels altres. I per tant, aquesta és una visió que en termes globals el nostre Grup Parlamentari comparteix i és per això que hem saludat que eventualment s'aprovi aquest Projecte de Llei, aquesta norma.

I finalment, també agraïm el treball i la tasca desenvolupada pels ponents d'aquesta, el senyor Camps, la senyora Vendrell, el senyor Roc Fuentes, la senyora Nadal i el senyor Guitart. Evidentment, anticipo el vot favorable del nostre Grup a aquest Projecte de Llei.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició el Grup Socialista, el diputat senyor Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els asseguro que, amb extraordinària brevetat, perquè els meus companys han explicat ja, i la senyora consellera al principi de la sessió també, els trets fonamentals del Projecte de Llei que ara sotmetrem a votació, però del qual es preveu ja un resultat positiu, escoltats els posicionaments de cadascun dels grups parlamentaris.

En primer lloc, ens felicitem: és un text innovador; era una mancança legal a l'ordenament civil català; per tant, benvingut; en segon lloc, nosaltres un cop més diem que haurem de treballar per encaixar-lo en el si del codi de família; abans, el diputat Roc Fuentes, expressava, i també la diputada senyora Nadal, expressaven punts de contacte que raspaven una mica entre possibles contradiccions d'aquest futur codi de família, a partir de tres lleis que avui hem aprovat, o que anem a aprovar la tercera, i que, necessàriament, haurem de fer encaixar. En podríem dir d'altres: el tema de l'emancipació –en aquesta Llei en regulem els efectes, però, en canvi, no en regulem les causes– i altres, però jo no voldria ara entrar en aquesta disquisició llarga que, en part, s'ha fet, i si la fes, per altra banda, seria insuficient, ni tampoc entraria en allò que el Grup Socialista pot haver tret, diguem, de la presentació d'unes esmenes a aquest Projecte de Llei, i no ho faré per una raó: jo crec que hi ha dos elements que vull destacar i amb això acabaré, dos elements que jo crec molt importants: primer, jo crec que en aquesta Comissió s'ha treballat d'una manera, jo diria, exemplar, en el sentit que hem tingut –penso jo– tots plegats, tots els grups parlamentaris, tots sense cap excepció, el sentit que treballàvem per fer una bona llei des del punt de vista tècnic, que també polític, però també des del punt de vista tècnic; és a dir, s'han avantposat criteris de sentit comú, criteris de voluntat de permanència, a vegades superiors als criteris partidistes en allò que no era estrictament fonamental.

Segona consideració. És que en aquest Projecte de Llei, entre tots hi havíem presentat més de tres-centes esmenes; semblava impossible, a primers de juliol, quan vam parlar d'aprovar aquest Projecte de Llei en acabar el juliol, semblava impossible que això fos, diguem, una possibilitat real a tenir en compte, perquè tres-centes esmenes d'un projecte de Llei complicat volen el seu temps. Això té el seu aspecte negatiu; hem hagut de

córrer una mica i, per tant, potser alguna cosa la podríem haver fet millor amb més calma, però també ha tingut l'aspecte positiu que –hi insisteixo– ha sigut el treball de tots els grups parlamentaris i dels diputats que –ja no ho repeteixo, perquè seria la tercera vegada que es fa ja en aquest torn de posicionament–..., però seria absolutament injust no esmentar; jo crec que és fonamental fer-ho. Destacar l'actitud oberta de la Conselleria en acceptar les esmenes, i també, i d'una manera molt especial i particular, la tenacitat, vull dir-ho, perquè és de justícia dir-ho, de la senyora Araceli Vendrell i del senyor Jaume Camps que han fet que de les tres-centes esmenes, el 99,9%, per no dir algun decimal més, fossin acceptades. Aquest és un tarannà positiu, un tarannà bo, que ens permet fer bons treballs. Jo crec que ens n'hem de felicitar i desitjar que aquest estil de treball, tant de tots els grups com de les conselleries, com del Grup de la majoria, duri. Per molts anys!

El president

Moltes gràcies. Per fixar el torn, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la mateixa brevetat que ho ha fet el senyor Guitart i per agrair a ell especialment, en la seva extensió, i a tots els altres ponents, els elogis que són compartits. Jo destacaria d'aquesta Llei, doncs, tres..., potser tres elements. El primer, és l'extraordinari consens; si en una llei de trenta-tres articles, hi ha tres-centes tres esmenes, i només en queda una que encara no ha estat votada, una esmena que, amb tots els respectes, i ho dic sense cap tipus de frivolitat perquè la no-discriminació per raó de sexe és una tasca i un pensament que compartim el senyor Roc Fuentes, jo mateix, i tots els grups de la cambra, però, per entendre'ns, és una esmena que ni se li hauria pogut acudir al senyor Benet i Jornet en l'argument de *Nissaga de poder*, perquè és autènticament de laboratori, només una esmena de 303, fa que el consens tingui aquesta nota dominant. I jo, apellant a aquest consens, li demanaria que per a aquesta ocasió, i només per als altres grups de la cambra, fos retirada aquesta única esmena. Però, en fi, és molt sobirà el senyor Roc Fuentes de fer el que vulgui.

El segon element que jo voldria destacar és que aquesta novetat a la Llei situa el fill en l'àmbit nuclear d'aquest gran món de la pàtria potestat. No són els pares, sinó que és el fill o els fills els que són titulars d'aquest element nuclear, i se'n destaca el respecte no pas únicament d'obediència i respecte, sinó el desenvolupament de la pròpia personalitat.

Finalment, jo destacaria, potser, una novetat que a mi m'ha estat molt particularment agradable, que és la desjudicialització de les disquisicions sobre la pàtria potestat quan els pares no es posen d'acord; en comptes d'acudir al jutge i sens perjudici de poder acudir, com deia la senyora Dolors Nadal, al consell de família el dia de demà, sí que el possible arbitratge dels dos parents pròxims desjudicialitza –a veure si em surt la paraula d'una vegada– aquest possible acte arbitral,

donant una fórmula innovadora a aquest tipus de relacions.

Per tot això, i no volent cansar més l'atenció de la cambra, agraint a tots els ponents la flexibilitat, a la Conselleria i, especialment, a la que ha estat l'autèntica virtut de la nostra coponència, la senyora Araceli Vendrell i els serveis de la cambra, senyores i senyors, president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Roc Fuentes per pronunciar-se definitivament sobre la seva esmena.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president, però nosaltres mantinem l'esmena, i, naturalment, en el cas de ser rebutjada, de l'apartat aquest específic de l'article 28, que és el punt b –si no estic equivocat–, demanarem la votació separada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, passarem a votació, en primer lloc, l'esmena número 3, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Abstencions?

L'esmena número 3 ha sigut refusada per 48 vots a favor i 67 vots en contra.

Procedirem ara, debatudes les esmenes, a la votació del conjunt del Dictamen, llevat l'article 28, número del qual el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha demanat la votació separada. Apartat b, lletra b.

Doncs, en primer lloc, votarem l'article 28, lletra b.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquest article, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

L'article 28, lletra b, ha sigut aprovat per 68 vots a favor i 49 abstencions.

I votem ara la resta del conjunt del Dictamen del Projecte de Llei, juntament amb les correccions tècniques que els ponents ja coneixen.

Vots a favor del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Punt 1

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a la cambra.

Projecte de llei del registre de contractes de lloguer de finques urbanes i del dipòsit de les fiances

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei del registre de contractes de lloguer de finques urbanes. Per a la presentació del Dictamen, té la paraula el conseller honorable senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei regulador del registre de contracte de lloguer de finques urbanes i del dipòsit de fiances té un doble objectiu: en primer lloc, establir i regular el registre dels contractes de lloguer. La Generalitat de Catalunya considera el registre dels contractes de lloguer com un instrument necessari que li permeti no només conèixer el nombre de contractes de lloguer que se celebren i la quantia de la seva renda, sinó també les característiques del parc que es trobi en lloguer pel que fa a superfície, ubicació, renda i altres paràmetres. Per tant, és un instrument notable per al desenvolupament de la política d'habitatge general.

En segon lloc, segon objectiu: regular, en compliment de la Llei d'arrendaments urbans i de la Llei d'habitatge, el dipòsit de fiances, tant aquelles que estiguin constituïdes pel lloguer per a ús d'habitatge, com aquelles que estiguin constituïdes també per a usos diferents dels d'habitatge, i designar, com ha estat tradicional, com a òrgan facultat per fer, per recollir aquests dipòsits, l'Institut Català del Sòl.

La Llei també conté una regulació de caràcter substantiu, respecte a l'exigibilitat de la quantia de la fiança en els arrendaments de temporada; la regulació que estableix la Llei d'arrendaments urbans sobre aquest tipus d'arrendament, en incloure's dintre dels contractes per a ús diferent del de l'habitatge i exigir com a fiança dues mensualitats, podria tenir dos efectes negatius: que no s'acompleixi aquesta obligació, per la seva desproporció amb la renda, o que no se celebrin aquests tipus de contractes, ja que si s'exigeix el compliment d'aquesta obligació, pot resultar la quantia de la fiança excessivament onerosa per al llogater.

Analizarem a continuació, molt breument, els objectius de la Llei amb una mica més de detall. En primer lloc, el registre dels contractes de lloguer. La finalitat última de la reforma que va suposar la Llei d'arrendaments urbans és –com és prou conegut– la de potenciar el mercat dels arrendaments urbans com a peça bàsica d'una política d'habitatge orientada pel mandat constitucional, que tots tenim dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Per tal que l'Administració pugui desenvolupar una política eficaç en aquest sentit, cal disposar d'una informació coherent i actualitzada sobre

l'evolució del mercat d'habitatges d'arrendament. Per una raó semblant, és necessari també disposar d'una informació similar respecte al lloguer de finques destinades a altres usos diferents del de l'habitatge.

És per aconseguir aquest doble objectiu que es crea el Registre públic de contractes de finques urbanes. La seva finalitat –com s'ha dit– és deixar constància de les dades essencials del contracte, la situació de la finca, l'ús al qual es destina, la identificació dels contractants, el temps de durada, la renda pactada, la fiança constituïda. A més a més d'aquestes dades, i com a garantia per al llogater, que el bé que lloga pot destinar-se a aquesta finalitat, també s'estableix que hi consti si disposa de cèdula d'habilitat.

S'ha previst també, per respecte als drets constitucionals del ciutadà, en compliment de la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal, l'establiment de les cauteles de confidencialitat de les dades personals. No obstant això, tant l'arrendador com l'arrendatari podran accedir a la informació del Registre respecte al contracte que han formalitzat com a garantia davant de possibles pèrdues de l'original i la constància que la fiança presentada per l'arrendatari està adequadament dipositada. També s'ha previst que les Administracions locals podran accedir a les dades referents als contractes que se celebren sobre finques ubicades als seus respectius àmbits territorials.

Cal esmentar que la inscripció en el Registre no comporta cap nova obligació per als arrendadors, atès que es tramita simultàniament amb el dipòsit de la fiança, i com a garantia que el dipòsit de la fiança es realitzi s'ha previst també que l'arrendatari pugui demanar la inscripció en el mateix Registre. Així mateix, en garantia del llogater, s'ha previst que l'arrendador haurà de lliurar a l'arrendatari una còpia de la documentació justificativa de l'obligació de dipositar la fiança.

Segon gran objectiu de la Llei que avui es presenta: el dipòsit de fiances. L'exigència i prestació de les fiances per a la celebració de contractes de lloguer de finques urbanes, tant d'habitatges com de locals de negoci, és i ha estat una obligació legal tradicionalment recollida als diferents textos que regulaven les relacions d'arrendament. Amb motiu del segon traspàs de funcions i serveis en matèria d'habitatge que es va produir l'any 82, les funcions i serveis en matèria de fiances van ésser traspassats a la Generalitat de Catalunya pel Reial decret 2626/82, d'1 d'octubre, i aquestes tasques es varen adscriure també a l'Incasol.

D'ençà de la data d'adscripció d'aquestes funcions a l'Institut Català del Sòl, el Govern de la Generalitat ha anat dictant un seguit de disposicions, amb rang reglamentari, reguladores de la missió del paper de fiances per part del mateix Incasol. El procediment a seguir en la recaptació dels dipòsits era, no obstant, necessàriament el fixat en disposicions estatals, atès que no existia habilitació en la Llei d'arrendaments urbans a favor de les comunitats autònomes sobre la regulació d'aquest tema. El procediment era –tothom ho sap–, en alguns aspectes, molt obsolet, ja en aquella data, però la manca d'habilitació impossibilitava la seva actualització, prin-

cialment per tractar-se, la Llei d'arrendaments urbans, d'una llei de caràcter civil. Per aquest motiu, la Generalitat de Catalunya va recollir en la Llei de l'habitatge l'obligatorietat de la prestació de fiances en la celebració dels contractes d'arrendament, i coincidí el seu contingut amb la disposició de la Llei d'arrendaments urbans de l'any 64. Però —cal reconèixer-ho— aquesta Llei no va ser el marc totalment adequat, per tractar-se d'una llei exclusivament sobre l'habitatge i, en conseqüència, que no podia recollir l'obligació de constituir fiances en el cas dels locals de negoci. També es va recollir en el règim sancionador de la Llei una figura referent a la manca del dipòsit de fiances però tan sols en el cas del lloguer d'habitatges. Per les raons esmentades, la Llei de l'habitatge no ha estat un marc suficient que habilités establir una regulació completa i adequada de les fiances.

La promulgació de la Llei d'arrendaments urbans va suposar, d'un costat, la modificació de la Llei de l'any 64, en el sentit que la fiança continuava essent obligatòria, la seva exigència i la seva prestació en metàl·lic, en quantitat equivalent a una mensualitat de renda en l'arrendament d'habitatge habitual i de dues mensualitats en arrendaments de locals per a ús diferent al d'habitatge. D'altra banda, l'habilitació per dictar una regulació pròpia per part de les comunitats autònomes, en la seva disposició addicional tercera, deixa clar que seran les mateixes comunitats autònomes les que podran regular d'una forma més precisa i més detallada aquesta matèria. I finalment, en el contingut de la disposició derogatòria de la mateixa Llei d'arrendaments urbans, que deixa en vigor el Decret de l'any 1949, pel qual fins ara es regulaven els procediments de recaptació de fiances, es fixa que cada comunitat autonòma pugui elaborar —com es deia abans— les seves pròpies disposicions reguladores al respecte.

Per tant, la necessitat de regular aquestes matèries per una llei pròpia de la Generalitat de Catalunya es manifesta com a absolutament necessària, no només per la necessitat d'adequar-la al contingut substantiu de la nova Llei d'arrendament urbans, sinó també per la necessitat d'establir instruments nous, com el Registre de contractes de lloguer, del qual ja s'ha fet esment, i sobretot perquè l'experiència de gestió de l'Incasol al llarg d'aquests anys aconsellava revisar els procediments, certament obsolets, de gestió i de recaptació establerts en aquell mateix Decret de l'any 49, fins i tot per superar el sistema del paper de fiances i arbitrar altres mètodes més àgils de gestió i més d'acord amb els sistemes administratius i informàtics actuals. Per tant, i com a resum, aquest nou Projecte de llei respon a aquesta triple necessitat: primer, l'adequació a la nova Llei d'arrendaments urbans; segon, la creació d'instruments nous, com el Registre; tercer, l'establiment d'un nou procediment de recaptació i d'un nou règim sancionador.

Per acabar, i molt breument també, alguns apunts sobre el contingut de la Llei. La Llei que avui es presenta conté una regulació de l'obligatorietat de l'exigència del dipòsit de la fiança en metàl·lic, d'una mensualitat, com es deia, quan es tracti d'arrendaments d'habitatges habituals, i de dues en el cas d'ús diferent al d'habitat-

ge. Segon, regula també l'obligatorietat per part dels arrendadors de fer el dipòsit de la fiança en metàl·lic a l'Institut Català del Sòl, com ja era tradicional, com a òrgan de l'Administració de la Generalitat que té encomanada la realització de determinades tasques relacionades amb l'habitatge social. Tercer. Com ja s'ha expressat, estableix una regulació nova de la fiança en el cas d'arrendaments de temporada, supera la molt poc adient regulació establerta per la Llei d'arrendaments urbans i estableix una proporcionalitat en la durada del contracte.

La Llei regula també els dipòsits de fiances de contractes de subministrament i de serveis. Estableix un nou règim sancionador, amb una nova tipificació de les infraccions, i és, lògicament, la infracció bàsica tipificada la de la manca de dipòsit de la fiança. S'estableix una classificació de les infraccions en greus i en lleus, atenent els principis administratius sancionadors. S'estableix també una actualització de les multes, ja que l'import de les seves quanties feia inoperant la normativa anterior. Lògicament, s'estableix també una graduació en aquesta quantia, en funció de si es tracta d'una falta greu o d'una falta lleu. Així mateix, i seguint dintre del règim sancionador, es regulen els òrgans competents per a la imposició de les sancions i la previsió que en tot allò no disposat en aquesta Llei s'ha d'aplicar el règim sancionador previst a la Llei de l'habitatge.

S'ha de remarcar i fer especialment esment del destí de les fiances. En algunes ocasions, aquests darrers mesos, i especialment setmanes, s'ha presentat aquesta Llei o s'han presentat aquestes garanties, aquestes fiances, quasi, quasi, com si fossin un impost, i val la pena deixar clar, ben clar davant de la cambra, que no es tracta d'un impost: es tracta simplement de l'establiment d'unes garanties que després, al final del procés, tenen un ús clarament social i clarament ciutadà. És efectivament així pel que s'ha de remarcar que, segons la llei, segons la Llei que es presenta, expressament en el seu article 7 s'estableix que els dipòsits de les fiances s'han de destinar a la construcció d'habitatges amb especial atenció a les promocions en règim de lloguer i a les actuacions directes en nuclis antics o subjectes a un procés de renovació urbana. Per tant —ho torno a dir—, el producte de les fiances recaptades, primer, es destina a finalitats amb contingut clarament social —construcció d'habitatges específicament en règim de lloguer, o preferentment en règim de lloguer—; segon, rehabilitació i recuperació de nuclis històrics de les nostres ciutats i viles, en conveni amb els ajuntaments i amb actuacions executades pels mateixos ajuntaments. Per tant, amb aquest doble destí, els dipòsits estan facilitant que les polítiques d'habitatge puguin ser ateses tant en la seva vessant més social, i destinades també a les persones amb menys ingressos, com en les intervencions en el patrimoni construït: llocs que pels seus valors arquitectònics i de conservació de les seves estructures socials i urbanes necessiten una especial atenció pública.

Voldria acabar aquesta intervenció de presentació de la Llei en nom del Consell Executiu amb un agraïment especial a totes les persones que han participat en el seu

procés, d'una forma molt especial —si se'm permet personalitzar-ho— al diputat Jaume Camps, que hi ha esmerçat moltes hores i molta feina d'aproximació amb tots els altres grups presents en la cambra legislativa catalana; però també voldria fer un esment molt especial de l'actitud positiva, quasi totalment generalitzada fins a l'últim moment, que han tingut tots els grups presents a la cambra, acceptant i transaccionant especialment una gran part de les esmenes que s'hi havien presentat, de tal manera que al final, crec recordar que, de les seixanta-nou esmenes presentades, només en subsisteixen tres o quatre, que s'hauran de discutir encara en aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, honorable senyor conseller. Per començar a presentar les esmenes al Projecte de llei, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Boada, d'Iniciativa - Els Verds, per presentar les esmenes a l'article 1, esmenes número 1 i 2 del Dictamen, i aquelles que vulgui agrupar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El que faria seria defensar totes les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds en un sol torn, les catorze esmenes del Grup, ja que..., si és possible, eh?

El president

Sí, sí.

El Sr. Boada i Masoliver

...ja que s'ha avançat molt en el tràmit de ponència i de comissió, i esperem que durant la discussió en el Ple es pugui avançar encara més en el consens del Projecte de llei.

Les esmenes que el Grup d'Iniciativa - Els Verds ha mantingut en el Ple obeeixen a tres grans prioritats que creiem que són importants i que creiem que s'han de reflectir en aquest Projecte de llei. La primera gran prioritat nostra és que els municipis siguin gestors voluntaris del registre i dipòsit de fiances. És una prioritat que travessa tota la Llei i que provoca un nombre important d'esmenes en tot l'articulat. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds creu que la relació contractual arrendatària és un fet d'àmbit i d'interès local; cal, per tant, que els municipis interessats, de manera voluntària, puguin sol·licitar al Departament de Política Territorial la gestió del registre i del dipòsit de fiances. En l'esmena número 1, establim que el procediment per a formalitzar aquesta descentralització s'establirà reglamentàriament; per tant, aquest futur reglament haurà d'assenyalar que la delegació de competències s'ajustarà al previst als articles 124 i següents de la Llei municipal de Catalunya. És clar que els municipis que sol·licitin la gestió del registre i del dipòsit de fiances hauran de tenir i demostrar la seva capacitat de gestió, segons preveuen l'article 2.1 de la Llei de bases de règim local i l'article 44.3 de la Llei municipal de Ca-

talunya, per evitar que..., bé, evidentment, hi haurà alguns municipis que no s'hi podrien acollir.

Creiem que s'ha de considerar el principi de subsidiarietat en tota gestió pública acostant-la el màxim al ciutadà; per tant, aquest Projecte de llei pot preveure que els municipis, d'acord amb els principis de descentralització administrativa, realitzin voluntàriament aquest acte. El fet que els municipis gestionin el mateix dipòsit comportarà un millor control dels diners recaptats i les actuacions..., dels diners dipositats, i les actuacions que en derivin; també comportarà destinar la major part d'aquests recursos a uns elements que per nosaltres són cabdals: a la promoció d'habitatges de lloguer, a actuacions de rehabilitació i a la promoció i construcció d'habitatges de protecció oficial, concretament en règim especial. Al mateix temps, això farà que els municipis tinguin decisió sobre la destinació de l'import de les fiances i es potenciarà el principi de l'autonomia local, un altre dels eixos bàsics del programa d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Aquesta seria la primera prioritat que es reflecteix en les esmenes 1, 2, 5, 9, 10, 12, 19 i 23.

Un altre dels elements prioritaris seria la unificació de la gestió. Als efectes de millorar la formalització dels tràmits d'inscripció en el registre de contractes i dipòsit de fiances, és convenient, des del nostre punt de vista, unificar tota la gestió, nosaltres pensàvem que en el Departament de Política Territorial, i concretament, si calia, en una de les seves direccions generals i les seves delegacions territorials, no pas, des del nostre punt de vista..., creiem que era molt més important, perquè és més fàcil el control parlamentari del mateix Departament que no pas d'un altre òrgan com és Incasol; encara que, efectivament, Incasol s'encarregui d'aquestes tasques, però també se n'encarreguen altres tipus de..., Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, etcètera, de l'Administració.

El tercer punt o la tercera prioritat que nosaltres posàvem sobre la taula seria l'obligatorietat del registre, per part de l'arrendador o propietari, del contracte de lloguer, i l'accés de l'arrendatari, en la inscripció del contracte de lloguer, a una còpia conforme, evidentment, s'ha fet el dipòsit de la fiança del contracte. Aquest és un element imprescindible, perquè d'aquesta manera es formalitza i s'incentiva les parts contractades a subscriure contractes de lloguer ajustats a dret i evitar la picaresca que és possible en aquests casos. És clar que el fet de no dipositar la fiança es sancionaria corresponentment. Aquestes farien referència a les esmenes 4 i 17.

I per últim, a l'esmena 25 demanem l'eliminació de la disposició addicional segona, que autoritza la Generalitat per a modificar l'atribució de les funcions de registre i dipòsit de les fiances que aquesta Llei fa a favor de l'Incasol. Ens sembla un redactat que deixa les mans lliures al Govern a modificar allò que s'aprova aquí, que s'haurà d'aprovar aquí, i que és el més important de la Llei: que les fiances, el dipòsit de les fiances, els diners, es destinin a la promoció i rehabilitació d'habitatges.

Esperem que en el decurs d'aquest debat es puguin presentar algunes esmenes transaccionals que s'acostin

a aquestes prioritats que jo esmentava, i que algunes d'aquestes, doncs, siguin acceptades, com l'obligatorietat del registre, com un control i participació de les fiances per part de les corporacions locals per a una destinació d'aquests diners de les fiances a promoció d'habitatges, lloguer i rehabilitació... Són elements clau, per nosaltres, i esperem que en el decurs d'aquest debat puguin ser acceptades pel Grup de Convergència i Unió. Segur que no serà acceptada la totalitat de les que nosaltres posàvem sobre la taula, però pensem, doncs, que sí que podríem donar-hi suport, i així ho esperem, també, en aquesta Llei, si s'acompleix un percentatge important de les prioritats que nosaltres hem explicat.

Per últim, agrair la col·laboració de tots els ponents, sobretot la seva capacitat de diàleg i consens, i també als serveis de la cambra, al lletrat senyor Muro, el seu assessorament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Torn en contra?

El Sr. Camps i Rovira

No, senyor president. Si m'ho permet, després de la defensa per part del Grup Socialista, i eventualment d'Esquerra Republicana, presentaria el torn global en contra..., perdó, en contra no, de presentació de les transaccionals.

El president

Molt bé.

El Sr. Camps i Rovira

Perdó, i el Grup Popular. Però potser el Grup Popular, em sembla que per la mecànica operativa, aniria millor...

El president

Doncs, seguirem amb els grups presentant les seves esmenes. Pel Grup Socialista, el diputat senyor Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a mi em sembla que és molt important deixar clar, com ja ho ha fet el conseller, que l'obligatorietat de la prestació d'una fiança en els contractes d'arrendament ja està fixada a la Llei de l'habitatge de Catalunya i a la nova Llei d'arrendaments urbans. L'objecte del Projecte que avui estem debatent és la regulació del dipòsit de les fiances, la creació d'un registre a aquest efecte, l'establiment d'un règim sancionador, i disposar també que sigui l'Administració pública el dipositari –cosa que considerem molt important, per la garantia que això comporta– i que els fons es destinin a la promoció pública d'habitatge en un 90%, deixant un 10% per a la liquidesa en el moment de poder tornar aquestes fiances.

Quin és, doncs, el posicionament del Grup Socialista envers els objectius i l'objecte d'aquesta Llei? Nosaltres estem d'acord amb els objectius genèrics de la Llei, i creiem a més a més que els mateixos llogaters estaran més tranquils de saber que l'Administració pública garanteix la devolució, i de saber també que els imports que dipositen, que per als llogaters no els representa cap tipus d'interès, es destinin a una destinació tan important i tan lloable, o a una finalitat tan lloable, com és l'objectiu social que sigui la promoció pública, és a dir, la construcció d'habitatge de promoció pública. A partir d'aquest acord inicial, el Grup Socialista ha treballat en dues direccions. La primera, intentant incrementar els controls i cauteles, pel que fa tant a l'obligació de dipositar les fiances en uns terminis determinats com al compliment de la inversió en l'habitatge social, és a dir, en la promoció i construcció d'habitatge públic. I la segona línia, garantir el major nivell de participació activa dels ajuntaments en la promoció pública de l'habitatge i en les actuacions públiques que amb aquesta destinació es facin, i també en la gestió del registre i dels dipòsits.

Atenent aquest posicionament inicial, el Grup Socialista ha presentat vint-i-sis esmenes, i, d'aquestes vint-i-sis esmenes, vint-i-una han estat acceptades, n'hem retirat una i ens en queden quatre vigents, senyor president, que defensaré al mateix temps, a més a més de fer el posicionament del Grup Socialista.

Les esmenes assumides, per via transaccional o per via de l'acceptació, fan referència a diversos aspectes que resumeixo ràpidament: modificació del títol, per tal que el títol designi exactament allò que realment regula la Llei, que és el dipòsit de fiances; concreció de l'organisme de qui dependrà el registre; determinar en la mateixa Llei els terminis que afecten el dipòsit; considerar obligatori el dipòsit de les actualitzacions i sancionar el seu incompliment; sancionar també l'incompliment de l'obligació de l'arrendador de lliurar a l'arrendatari còpia de la documentació justificativa del compliment de l'obligació de dipositar la fiança, i aconseguir una major proporcionalitat en el règim sancionador.

Ens queden, doncs, quatre esmenes vives, que passo a defensar. La número 3 és de supressió a l'article segon. El literal de l'apartat 1 d'aquest article ens diu: «La inscripció en el registre pot ésser sol·licitada per l'arrendador i l'arrendatari i, en tot cas, es produeix per l'Administració quan s'efectua el dipòsit preceptiu de fiances.» Senyores i senyors diputats, estem parlant precisament d'un registre de fiances i de l'obligatorietat de constituir el dipòsit; per tant, nosaltres estimem que la inscripció en el registre sempre, sempre, es produirà d'ofici per l'Administració. Sobra, doncs, al nostre entendre, l'expressió «podrà sol·licitar l'arrendador o l'arrendatari aquest registre».

Esmena 18, a l'apartat quart de l'article 9, que fa referència a les multes. Nosaltres considerem que quan es regularitza voluntàriament l'ingrés dels imports de les fiances, sense requeriment de la inspecció, n'hi ha prou a pagar els interessos de demora que això produeix; per això el sentit de la nostra esmena és deixar ben clar que no hi hauran més recàrrecs ni sancions.

Quant a l'esmena 22, que fa referència a la disposició addicional i és de modificació, el text del Projecte proposa un nou redactat per a l'article 24.2 de la Llei 24/1991, de l'habitatge, i remet a un reglament la forma d'establir la fiança obligatòria. Aquesta forma, senyores i senyors diputats, l'estem establint precisament ara, en la Llei que estem debatent; és per això que considerem que l'article 24.2 de la Llei de l'habitatge ha de remetre a la Llei de registre de fiances –aquesta que ara estem a punt d'aprovar–, i no a un reglament, la regulació i forma d'efectuar el dipòsit de l'import de les fiances, que aquell mateix article de la Llei de l'habitatge estableix ja com a obligatori. És, doncs, un problema únicament de tècnica legislativa o, si es vol, de claredat legislativa.

I he deixat per al final la defensa de l'esmena 11, perquè des d'un punt de vista polític és l'esmena important que tenim reservada aquí al plenari, que fa referència a la destinació de l'import de les fiances. Nosaltres demanem, primer, que la promoció pública d'habitatge i les actuacions directes de rehabilitació en nuclis antics es dugui a terme en col·laboració i coordinació amb els ajuntaments de Catalunya, i segon, que també es dugui d'acord amb els ajuntaments, o que els ajuntaments hi puguin participar, la gestió directa i recaptació dels dipòsits de fiances i la gestió directa del registre. És a dir, el que nosaltres estem demanant és una finestra única, que facilita als usuaris, lògicament, la constatació o la realització del seu dret. Quines raons ens obliguen a presentar aquesta esmena? Nosaltres sempre hem defensat que les polítiques públiques d'habitatge es facin coordinadament amb els ajuntaments. Els ajuntaments tenen responsabilitats i competències importants en aquesta matèria i, per tant, s'han de compartir, i es tracta, si més no, d'uns fons molt importants, que el senyor conseller no ho ha dit, però que cal que les senyores i els senyors diputats ho sàpiguin: es tracta d'unes quantitats al voltant dels 26.000 milions de pessetes, que augmentaran previsiblement en aplicació d'aquesta Llei i que augmentaran previsiblement també en funció de l'aplicació de la nova Llei d'arrendaments urbans, i que, per altra part, generaran uns interessos al voltant també de 1.000 o 1.500 milions de pessetes anuals. És raonable, doncs, que els ajuntaments juguin un paper important en el control d'uns fons que es generen entorn d'una activitat tan propera dels municipis com són els contractes de lloguer d'habitatge i locals comercials, i que afecten competències importants dels ajuntaments, com són les de la «vivenda» i són també, sobretot, les d'urbanisme. La finestra única que estem proposant, per altra part, que reclamem, s'ajusta també als principis de més proximitat als ciutadans i de participació i eficàcia en la prestació dels serveis, principis, senyores i senyors diputats, que estan reconeguts i recollits a la Llei de bases de règim local.

Finalment, senyores i senyors diputats, em permetran que faci un reconeixement al ponent senyor Camps, per la seva actitud oberta i la seva voluntat de consens, així com també a la Conselleria i a tots els ponents que han intervingut en l'elaboració del Dictamen. La nostra voluntat és també aquesta: ens agradaria votar a favor de la Llei, creiem que seria molt positiu que la Llei s'aprovés amb una àmplia majoria, si pot ser de tota la

cambra, i esperem del ponent i de la Conselleria un esforç final, que creiem que hi podem arribar, per arribar finalment a una posició comuna.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula per defensar les seves esmenes... (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Jo no sé si seria més oportú fer ara un torn per presentar les transaccionals i...

El president

Hauríem d'acabar el torn d'esmenes. (*El Sr. Curto i Casadó, de l'escó estant, diu: «No, no, és igual, és igual.»*) Al Grup d'Esquerra li és igual, també, que presenti les transaccionals?

El Sr. Camps i Rovira

Ho dic perquè podríem anar avançant en el debat...

El president

Com vostès vulguin. Doncs el senyor Camps té la paraula per fixar la posició del Grup i presentar les transaccionals que ha ofert.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Jo agraeixo als grups parlamentaris, al Grup Parlamentari Popular i al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, però aquestes, les que fins ara s'han defensat, constitueixen un cos comú d'esmenes i, en canvi, les que segurament queden, del Grup Popular i d'Esquerra Republicana, fan referència a altres aspectes. Sens perjudici, naturalment, que si hi ha alguna aportació nova en la defensa de les esmenes, jo les complementaria amb l'explicació que els voldria donar ara.

Mirin, la preocupació bàsica de tots els ponents ha estat certament la discussió, en primer lloc, dels tres elements que marcava el senyor Boada com a prioritaris, o els que el senyor Oliart deia que el preocupaven vivament i que justificaven el manteniment d'aquestes esmenes. Per dir-ho molt a tall de bisturí: qui té la titularitat del registre; segon punt, què se'n fa, del dipòsit d'aquestes fiances, qui les..., qui les..., en fi, qui les manega, per dir-ho d'una forma cordial, qui les administra –això de «manegar» no té un dring massa bo–, i finalment, qui té la legitimació activa per tal de demanar la inscripció en aquest registre de fiances de contractes de lloguer.

Bé, amb l'explicació genèrica que jo els faré, que els faré molt breument, a nosaltres ens sembla que la titularitat en favor de l'Incasol no representa absolutament cap minva de garanties. L'Incasol, òbviament, el seu pressupost està integrat en el pressupost de la Generalitat, però, a més a més, a aquesta responsabilitat polí-

tica cal afegir-hi la responsabilitat fins i tot que deriva de la mateixa administració mercantil: del Consell d'Administració de l'Incasol, en forma part el mateix conseller de Política Territorial i Obres Públiques i també el director general d'Arquitectura i Habitatge. Però, de tota manera, hem estat sensibles a les preocupacions que afectaven tots els ponents, jo diria, globalment, i per tant, hem presentat i presentem –ja en disposa la Mesa– una sèrie d'esmenes transaccionals, que molt breument els passo a detallar i que eviten, segurament, l'explicació o el torn de contradicció que jo podria fer.

En primer lloc, pel que fa al registre –és a dir, a l'article 2 de la Llei–, presentem una esmena transaccional en què les administracions locals podran accedir a les dades referents als contractes que es celebrin sobre finques ubicades als seus àmbits territorials. Què volem dir amb això? Òbviament, que cada municipi, cada ajuntament, podrà tenir lliure accés directe i ple coneixement de tots els contractes de lloguer que afectin el seu propi territori. En canvi, hem pogut superar la dificultat que hauria representat la dinamitació d'aquest registre en mil ajuntaments, que perdria la possibilitat d'un tractament unitari i d'un coneixement d'una cosa bàsica que assenyalava el conseller, que és el coneixement del parc de «vivendes» de lloguer, cosa que desconexem en aquests moments.

En aquest mateix ordre d'idees i en aquest mateix article, malgrat que no s'expressa expressament en la transaccional, es plantejava, com feia el senyor Oliart, la possibilitat de qui té legitimació activa per sol·licitar la inscripció en el Registre. Òbviament, d'ofici, l'Administració, i en això estan d'acord tots els grups. Es plantejava si valia la pena citar o suprimir la possibilitat que l'arrendatari en forma potestativa i l'arrendador en forma obligatòria haguessin de fer-ho. De les esmenes 3 i 4 jo suggereixo acceptar l'esmena d'Iniciativa que permet –i a vostè no li farà nosa, senyor Oliart– que l'arrendatari, en forma potestativa, i l'arrendador, en forma obligatòria, hagin d'inscriure el contracte en el Registre, la fiança, sens perjudici, evidentment, que l'Administració ho hagi de fer d'ofici. En aquesta esmena, per tant, podríem votar a favor de la 4 exceptuant, naturalment, l'incís «actuant», que podria ser confusori als efectes d'entendre qui en té la titularitat.

Amb això quedaria completada la primera esmena transaccional que afectaria l'article 2. Pel que fa a l'article 7, s'ha introduït una macrotransaccional que crec que dóna satisfacció a tots els grups parlamentaris, en el sentit de preveure que hi ha una especial incidència que el senyor Vilardaga ens demanava pel que fa a l'especial atenció a la construcció d'habitatges en règim de lloguer. Certament, potser no hem pogut arribar a la concreció que ell ens demanava de fer un 85% o un tant per cent concret, però ens sembla que això potser és més propi del Reglament i que potser, des del punt de vista legislatiu, marcar aquesta clara incidència en l'habitatge de lloguer era suficient per «axar» aquesta voluntat.

També hi havia certes discrepàncies respecte a la protecció de nuclis antics. Es deia no únicament nuclis antics o nuclis històrics, hi ha molts nuclis urbans que possiblement tenen símptomes de degradació o que són

subjectes, millor dit, en una formulació més adequada, a actuacions de renovació urbana, que no precisament han de ser antics, poden ser de vint anys o poden ser de menys i, efectivament, tot això es recull en dir que l'Institut Català del Sòl..., s'ha de destinar l'import de les fiances que tinguin dipòsit a inversions –i aquí ve el nou– per a la construcció pública d'habitatges amb especial atenció a les promocions en règim de lloguer i actuacions directes en nuclis antics o subjectes a un procés de renovació.

S'introdueix aquí, senyores i senyors diputats, la col·laboració i la coordinació dels ajuntaments, que reclamava el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa i crec recordar que també el Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Portabella. I, en aquest cas, l'articulació d'aquesta col·laboració i d'aquesta coordinació es fa en el si del Consell Assessor de l'Habitatge, en què es crea una comissió *ad hoc* que tindrà com a comesa el seguiment d'aquestes inversions i, anualment, per part del mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en representació d'un programa de l'habitatge públic a la Comissió de Programació de l'Habitatge establerta en la mateixa Llei de l'habitatge, en el seu article 45. El mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques donarà compte de l'acompliment del programa al Consell Assessor de l'Habitatge, amb menció expressa del destí dels fons recaptats.

I finalment, qui compondrà aquesta Comissió creada *ex novo*? Doncs, la compondran tant les agrupacions representatives de les corporacions locals, que és una forma de dir la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, el que en resulti de la seva eventual fusió o nova creació, i les entitats relacionades amb la promoció i l'ús de l'habitatge. Per tant, totes les entitats que es dediquin a promoció i utilització d'aquests habitatges. Amb això agafaríem aquesta transaccional a l'article 7, que al nostre entendre donaria satisfacció a moltes de les esmenes presentades pels grups.

Senyor president, em permeto afegir noves transaccionals i així potser ja les podríem donar per presentades, que seria la transaccional que presentem els grups parlamentaris a l'article 9. Es tracta de les sancions que siguin imposades en l'eventual manca de dipòsit de les fiances..., es requereix, per una de les esmenes, que hagin estat inicialment, degudament, requerides, el pagament d'aquestes sancions. Aquest és un element tuitiu, un element de seguretat jurídica que ens sembla molt bo acceptar. Com també ens sembla bo acceptar el que demanava el Grup Socialista de no comportar cap altre recàrrec en la imposició d'aquestes sancions.

Finalment, en l'esmena transaccional que es presenta, per addicionar un nou article 13. Certament, i en això m'avanço, és una esmena i una voluntat molt específica d'Esquerra Republicana en el sentit de preveure la possibilitat –i perdoni, senyor Portabella, si jo li presento la transaccional abans que vostè presenti l'esmena, però és en nom de la brevetat– es tracta que Esquerra Republicana pretenia complementar amb una visió de futur la possibilitat que una assegurança pogués cobrir la finalitat d'aquest dipòsit de la fiança. Certament, avui el mercat assegurador potser encara no està prou pre-

parat... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Jo demanaria, senyor president, un punt d'indulgència perquè ja no molestaré més la cambra amb noves transaccionals que les dues que em queden a les mans. Per tant, oferim aquesta voluntat d'acceptació de l'esmena d'Esquerra Republicana en forma de transaccional, que amb visió de futur i amb mires a l'horitzó, prevegi la possibilitat d'acceptar addicionalment una fiança, una assegurança a la fiança obligatòria amb dipòsit que, en qualsevol cas, cal dipositar.

També, finalment, a la disposició addicional primera, es fa una menció que és gairebé de caràcter tècnic, que en l'atorgament dels contractes de lloguer de finques urbanes és obligatòria la prestació d'una fiança en els termes establerts en la legislació sobre arrendaments urbans i en la Llei del registre de contractes de lloguers, és a dir, la Llei que estem aprovant. Fem aquesta menció específica de la Llei d'arrendaments urbans, perquè d'alguna manera aquesta Llei no marca la quantia i la fixació de les fiances, si no apellèssim a la general legislació d'arrendaments urbans i a la Llei de l'habitatge.

Amb tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, entenem que quedarien transaccionades en aquest conjunt d'esmenes, més contemplades globalment moltes d'elles que no pas específicament en el seu text concret cada una d'elles, les esmenes 1, 2, 3, 4, 5, 6, jo diria que la 7, del Grup Popular, però això ho ha de dir el mateix ponent, òbviament, 8, 9, 10, 11, 12, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 –aviso que la 24 i 25 seríem favorables a votar-les adequadament; per tant, supressió del paràgraf segon de la disposició addicional segona– i, finalment, la número 26, amb la qual cosa quedarien únicament les esmenes 13, 14, 15 i 16, que fan puntualment referència a un tema de sancions aplicables al tema de la manca de dipòsit de la fiança, que em permetré contestar –per no cansar l'atenció de la sala– després de la defensa del senyor Vilardaga.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor Jaume Camps. Potser hem embolicat una mica el debat, però continuarem ara amb la intervenció del representant del Grup Popular, el diputat senyor Vilardaga. Aquí ens hem avançat amb algunes transaccionals quan encara no estaven presentades les esmenes.

Senyor Vilardaga, ja dirà què pensa de les transaccionals relatives a les esmenes que ara vostè defensarà.

El Sr. Vilardaga González

Senyores i senyors diputats, defensarem les esmenes presentades per nosaltres i assenyalades amb els números 26, 40, 42, 44, 45 i 61, de l'ordre anterior i, al mateix temps, farem la nostra explicació de vot i alguna cosa direm també sobre les esmenes transaccionades.

Ens trobem debatent un projecte de llei que té per objecte la creació d'un registre administratiu de contractes de finques urbanes i, al mateix temps, establir l'obligatorietat que els arrendadors d'aquestes disposin a l'Institut Català del Sòl l'import de la fiança que regula l'article 36.1 de la Llei d'arrendaments urbans vigent.

Aquesta obligatorietat és difícil, al nostre entendre, de justificar, i fins i tot fóra difícil d'entendre si el mateix projecte no ens exposés, amb tota claredat, la destinació que es pretén donar a aquests fons privats i no coneguéssim també els antecedents legals del projecte. Va ser, precisament, una llei dictada amb una circumstància absolutament excepcional, concretament el 19 d'abril de 1939, la que va imposar l'obligatorietat de dipositar el 70% de les fiances dels lloguers a disposició d'un anomenat Instituto Nacional de la Vivienda, creat per a la reconstrucció d'un país que acabava de sortir d'una guerra.

Poc després, per regular aquesta obligatorietat, es dicta el Decret del 26 d'octubre de 1939, modificat pel Decret de l'11 de març de 1949, que encara és en vigor i en què ja s'expressa de manera concreta que serà obligatòria l'exigència i prestació de fiança i el dipòsit del 100% a disposició de l'anomenat –com deia– Instituto Nacional de la Vivienda. A partir d'aquí, i donat que aquella situació excepcional, com tothom sap, es va prolongar durant gairebé quaranta anys, les successives lleis d'arrendaments del 22 de desembre de 1955, articulada per Decret del 13 d'abril de 1956, la Llei de l'11 de juny de l'any 64 i el text refós del 24 de setembre del mateix any continuaren mantenint l'obligatorietat de l'exigència i prestació de fiança i la vigència del Decret de l'11 de març de 1949 que encara avui s'aplica per l'Institut Català del Sòl.

Sorprenentment, la Llei 29/94, del 24 de novembre, sobre arrendaments urbans, mantingué l'esmentada obligatorietat d'exigència i prestació de fiança en el seu article 36 i, al mateix temps, facultà les comunitats autònomes, segons la disposició addicional tercera, no obliga, com m'ha semblat entendre al senyor conseller, sinó que facultà les comunitats autònomes per establir l'obligació que els arrendadors disposin els imports de les fiances a la seva disposició. Òbviament, el Govern de la Generalitat ha considerat d'interès acollir-se a aquesta facultat elaborant el Projecte de llei que ara, en aquests moments, ens ocupa.

Nosaltres, per principis, hem de dir que som contraris a tota interferència administrativa que posi entrebancs o que destorbi la llibertat d'empresa, i som summament respectuosos, en matèria de contractes, amb el principi d'autonomia de la voluntat, raó per la qual no podem veure amb bons ulls el Projecte de llei que ara s'està debatent. Per nosaltres, un contracte com el d'arrendament, que té una naturalesa estrictament privada, només produeix efectes entre les parts i els seus hereus, i és per això que no entenem la necessitat de crear un registre de contractes d'arrendament que de manera indirecta neix com a obligatori, ja que l'acte del dipòsit, que sí que ho és, d'obligatori, comportarà, d'ofici, la inscripció.

És sorprenent que un ciutadà pugui comprar un bloc sencer de pisos sense estar obligat a cap inscripció en el Registre de la propietat i que, en canvi, per llogar un d'aquests pisos estigui obligat a inscriure simples contractes d'arrendament en aquest Registre de nova cre-

ació. Altrament, i partint de la base que el nostre sistema de contractació està inspirat en el principi de l'absoluta llibertat de forma i que el contracte existeix, simplement com diu el Codi civil: «Desde que una o varias personas consienten en obligarse respecto de otra u otras a dar alguna cosa o prestar algun servicio», com, senyors diputats, com es podrà inscriure en aquest Registre un contracte de lloguer que les parts han decidit, lliurement, atorgar en forma verbal amb pactes i condicions que desitgen mantenir en la més estricta «privacitat»? Se'ls obligarà a atorgar-lo per escrit vulnerant el principi bàsic del nostre dret i ordenament jurídic? Francament, teníem i tenim dubtes sobre la constitucionalitat d'aquest Projecte en la forma que està redactat, màxim si atenem la destinació prevista de l'import de les fiances.

La destinació pública que l'article 7 del Projecte pretén donar als imports de les fiances dipositades pugna amb l'article 31.1 de la Constitució, on s'estableix que la contribució al sosteniment de les despeses públiques es farà mitjançant un sistema tributari inspirat en els principis d'igualtat i de progressivitat; més endavant, a l'article 33 de la mateixa Constitució diu molt clarament que ningú podrà ser privat dels seus béns ni dels seus drets sinó per causa justificada d'utilitat pública o d'interès social, mitjançant la corresponent indemnització. Per tant, l'obligatorietat que pretén imposar-se quant a disposar dels imports de les fiances per ser destinats a inversions de promoció pública, és a dir, a despesa pública, sense pagar cap tipus d'interès als seus propietaris, constitueix una privació injustificada dels béns dels contractants que pugna amb aquell principi constitucional.

Cal dir que les circumstàncies d'Espanya, del mes d'abril del 1939, data en què es va dictar la Llei en què en última instància es fonamenta el Projecte que discutim, no són en cap ordre de coses les circumstàncies del nostre temps, ni tampoc les circumstàncies de cap dels països del nostre entorn. Cap dels estats de la Unió Europea utilitza diners privats obtinguts al marge de la voluntat dels seus propietaris per finançar despesa pública. En aquests països és veritat que és costum fixar fiança als arrendaments, però cap estat europeu es constitueix en dipositari d'aquests diners privats no procedents d'impostos per atendre despesa pública.

Nosaltres entenem que si aquest Projecte de Llei obté l'aprovació d'aquesta cambra, fins i tot amb les esmenes transaccionades, naixerà –parafrasejant el professor García de Enterría– desenganxat del nostre ordenament. Serà –permeti'm l'expressió– un *esperpento* jurídic.

Suposo que alguns de vostès pensaran, després del que he dit, que el nostre Grup el que havia d'haver fet era presentar una esmena a la totalitat. Doncs bé, no ho vam fer perquè encara que som contraris a l'actual redacció de l'article 36 de la Llei d'arrendaments urbans, pel que fa a l'obligatorietat que imposa, la realitat és que aquest article 36 està en vigor, igual que ho està també la disposició addicional tercera, raó per la qual, fins que no es produeixi la seva modificació o supressió, hem considerat més positiu intentar la millora del projecte mitjançant la proposició de les esmenes pre-

sentades. Hem intentat transaccionar les esmenes presentades per nosaltres, i hem de reconèixer en aquest sentit que s'ha fet un gran esforç negociador, cosa que agraeixo davant de la cambra a l'excel·lentíssim, a l'il·lustríssim diputat senyor Jaume Camps i, per descomptat també, als membres del Consell Executiu, i en especial al senyor director general aquí present.

No obstant, la transacció no ha estat possible, sens dubte per la dificultat pràctica, que no jurídica, de modificar la destinació que actualment es dona als gairebé vint-i-cinc mil milions de què disposa l'Institut Català del Sòl, i que ha utilitzat per al finançament dels ens locals, tant per a operacions de promoció convinguda com de rehabilitació d'equipaments comunitaris, cobrant, amb això, un interès del 5%. En tot cas, no és lògic que aquests diners privats es destinin a aquesta finalitat pública, perquè suposant que s'entengués, tal com deia el senyor conseller, que es tracta d'una finalitat d'interès social, les nostres lleis deixen ben clar que, en el cas que es produeixi aquesta circumstància, és imperatiu indemnitzar els propietaris expropiats d'aquells béns.

Bàsicament, doncs, nosaltres varem proposar dos grups d'esmenes: un que anava directament al nus del projecte i que es referia a la destinació dels diners de les fiances i un altre que pretenia suavitzar la duresa de les sancions.

Pel que fa a la destinació de l'import de les fiances entenem que no pot ser un altre que el de fer inversions en ordre a la rehabilitació de pisos i locals de lloguer, donant preferència a aquelles finques que tinguessin més de vint anys d'antiguitat i perjudicades per aquella llei que es va prolongar durant tants i tants anys. I que, naturalment, aquests cèntims es deixessin als seus propietaris amb un tipus d'interès –quatre punts, demanàvem nosaltres– per sota de l'interès legal.

Aquesta pretensió es basava, en primer lloc, en el pensament del nostre partit, que insisteix en la recuperació i en la dinamització del mercat de lloguers per facilitar la tendència moderna, que tots coneixem, a la mobilitat geogràfica dels ciutadans i també en el desenvolupament d'una política realista de rehabilitació d'habitatges per regenerar i recuperar els centres urbans dels nostres pobles i ciutats. La mateixa exposició de motius de la Llei d'arrendaments de 1994, i també la d'aquest mateix Projecte a què el senyor conseller ha fet esment, reconeix que la seva finalitat última és la de contribuir a potenciar el mercat d'arrendaments urbans com a peça bàsica d'una política d'habitatge. Però encara hi ha un tercer motiu: algú pot pensar o pot posar en dubte la justícia que uns diners que aporten obligatòriament arrendataris i arrendadors, és a dir, els únics subjectes de tota relació arrendatària i també subjectes actius d'un mercat de pisos i locals de lloguer, reverteixin en benefici de l'esmentat mercat contribuint a palliar una injustícia ja històrica, i a posar en circulació habitatges i locals situats, en la majoria dels casos, en els punts més centrals dels nostres pobles i ciutats? És del tot evident que el cost d'una bona rehabilitació –i és un altre factor a tenir en compte– serà sempre molt inferior al d'una obra nova, encara que no sigui bona. És, doncs, evident la conveniència de potenciar les rehabi-

litacions, perquè tindrien un efecte multiplicador molt important.

D'acceptar-se l'esmena de modificació que proposem a l'article 7, en el sentit de fer beneficiari dels fons al mateix sector que els ha dipositat, es milloraria considerablement, al nostre entendre, el projecte i disminuiria el risc d'inconstitucionalitat. I nosaltres, a l'espera de la necessària modificació de la Llei d'arrendaments urbans que desitgem, estariem disposats a votarlo favorablement sempre que, a més a més, es disminuís la duresa de les sancions. Perquè les sancions són un altre tema important. Hem de dir que resulta molt poc equitatiu i il·lògic que per una infracció lleu, és a dir, de simple forma, es puguin imposar a l'arrendador multes de fins a 100.000 pessetes i que, a més a més, es prenguin cobrar interessos en cas de demora en el dipòsit de la fiança, quan ni arrendador ni arrendataris reben ni un sol cèntim de l'Incasol pels diners de la seva propietat allà dipositats.

Nosaltres, per tant, considerant que la destinació dels imports de les fiances és fonamental i constitueix el nus del projecte que ara debatem, demanem a la cambra que voti favorablement les esmenes número 26, 40, 42, 44, 45 i 61, proposades pel nostre Grup Popular, amb la qual cosa podríem donar suport al Projecte. I en cas contrari, ens resultaria impossible donar aquest suport encara i a pesar, malgrat les esmenes que han estat transaccionades i que ens ha exposat el senyor Jaume Camps amb tot detall, però que no responen als principis i a l'exposició que aquest diputat els ha fet.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Camps em demana la paraula per contestar, fixar la seva posició respecte a la posició del Grup Popular; té la paraula, deu minuts com a màxim.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, no els gastaré tots deu; moltes gràcies. Jo entenc perfectament..., i a més amb el senyor Vilardaga hi ha hagut, com amb tots els altres ponents, un diàleg obert, franc i aprofundit; jo, de tota manera, vull manifestar-li la meua discrepància, no tant en les esmenes en concret que vostè defensa, que amb una paraula jo entenc que l'esmena número 7, és a dir la 26, està clarament inclosa a la transaccional, el que vostè és molt amo de la seva esmena i pot entendre que no és així, però, evidentment, si entenem com una transaccional quelcom que s'acosta entre el text i la seva esmena, òbviament «axar» d'una forma claríssima la rehabilitació de nuclis degradats, de nuclis subjectes a renovació urbana –que em perdoni el senyor director general d'Arquitectura que em corregeix quan dic «nuclis degradats»– i «axar» d'una forma claríssima l'habitatge de lloguer, és òbviament acostar-se a la seva esmena.

No, en canvi, li reconec en el tema de les sancions per manca de dipòsit de la fiança –això és cert–; ara, també he de dir-li que la seva filosofia que les sancions siguin tan i tan lleus, recordi que vam establir una

macrotransacció, que ja figura incorporada en el text, amb totes les altres esmenes que demanaven moltes més sancions. I es va trobar una fórmula intermèdia per què?, per dir d'una forma transaccional, ja en aquell moment, d'infraccions greus a partir del 35% de l'import de la fiança, fins a un màxim –no vol dir que s'hagi de posar el màxim– del 75% i les inferiors, no arribant al 35% amb un topall màxim de 100.000 pessetes; la qual cosa no vol dir que per cas d'infracció lleu que es cometi s'hagin d'imposar les 100.000 pessetes, o s'hagi d'arribar al 35% de l'import de la fiança, òbviament. Sí, vostè té raó que no està transaccionat, el tema de sancions. Però, per què? Li ho diré molt clarament: ens sembla que si la fiança no s'imposa, la manca de... Podem discutir o no –i ho farem ara molt breument– el tema de l'existència de la fiança. Ara, si vostè en l'obligació de dipositar una fiança no imposa a sobre una sanció en cas que s'incompleixi aquesta obligació, perdoni'm, la situació és la que hi ha ara, que ningú sap si ha de posar fiança, si no n'ha de posar, l'administrador, etcètera, etcètera. No li explico la situació actual o en aquests moments, momentània, entre la LAU i l'aprovació d'aquesta Llei, perquè vostè, com a advocat també en exercici, la coneix millor que jo, o igual que jo, com a mínim; que és que hi ha un total descontrol en la pràctica en el tema de les fiances. En una obligació, o s'imposa una sanció en cas d'incompliment o no serveix absolutament per res. I jo estic d'acord que discutim; i discutim-ho ara –molt breument, és clar, perquè ho hem fet en ponència en comissió– si val la pena o no una fiança; si la fiança és realment una espoliació a la propietat o una espoliació als drets de l'arrendatari o de l'arrendador.

En primer lloc, vostè i jo estem d'acord –i vostè també ho ha dit– que, primer, no ens inventem res; simplement fem ús d'una llei estatal aprovada pel Congrés dels Diputats, que tindrà el seu naixement històric l'any 39, o el Decret de l'11 de març del 49, certament. I certament, vostè té raó que la situació de llavors no és pas la mateixa que ara; amb una advertència: quan a nosaltres vostè ens diu que amb aquesta Llei ens desenganxem d'Europa, és que nosaltres estem desenganxats d'Europa. Perquè, a Europa, l'habitatge de lloguer és prioritari, i el parc d'habitatges de lloguer és molt més important que el de propietat. I aquí, en funció, no pas d'aquesta Llei, sinó que ens remuntaríem històricament a tota una hipoteca que s'ha fet a les famílies obligant-les a comprar l'habitatge, s'ha desfasat absolutament, entenc jo, el parc d'habitatges de lloguer. I llavors es produeix una sensació, una situació absolutament jo diria que caòtica. Com entén vostè que a Barcelona hi hagi un parc de 60.000 habitatges de lloguer buits per ocupar, i que els nostres joves, o la gent no tan jove no trobi un habitatge o se n'hagi d'anar a vuitanta quilòmetres per trobar un habitatge de lloguer digne, adequat i amb uns preus assequibles?

I això és així. I fins que la mateixa LAU, amb la seva aplicació, no modifiqui –i no vull estendre'm amb tecnicismes–, no modifiqui aquesta dinàmica boja de l'antiga Llei d'arrendaments urbans, barrejada amb el Decret Boyer, que hi ha lloguers absolutament abusius que conviuen amb lloguers absolutament obsolets –i que l'aplicació d'una llei d'arrendaments urbans és conflic-

tiva, certament, però que s'anirà adequant amb els anys—, fins que no es produeixi això, nosaltres hem d'incidir en aquest mercat —«nosaltres» vull dir l'Administració.

Evidentment que l'autonomia de les parts és sagrada; és evident que l'arrendador i l'arrendatari poden pactar el que vulguin. Ara, senyor Vilardaga, no em faci trampes, no em digui que vostè pot comprar verbalment un bloc d'habitatges, un bloc de pisos... (*El Sr. Vilardaga González, de l'escó estant, diu: «Oi tant que sí!»*) No, vostè el pot comprar, el pot comprar amb un document privat, i no ha de donar comptes a ningú; evidentment, si no en dóna comptes a ningú i vostè no l'inscriu en el Registre de la propietat, no li serveix absolutament de res enfront de tercers. I aquest és el problema. Aquest és el problema, senyor Vilardaga.

Si vostè ara vol inscriure un contracte de lloguer, les dades d'un contracte de lloguer, en el Registre, sap què ha de fer? Un contracte de lloguer... Vostè i jo pactem un contracte de lloguer, i la llibertat de les parts és bàsica, i vostè com a arrendador i jo com a arrendatari, o al revés, pactem unes condicions i firmem un contracte de lloguer. I ara jo dic: «Jo, arrendatari, vull portar-lo a registre.» Per què? Perquè vull tenir la garantia que no se'm veuran modificades aquestes condicions, o perquè és un lloguer molt important. He d'anar a casa el notari, fer escriptura pública, inscriure'l en el Registre, tardar dos mesos i pagar un munt de pessetes. I aquest registre què solucionarà, aquest registre que creem? Dues coses: no tindrà la fe pública registral, cert, però tindrà la virtualitat de poder saber l'arrendador i l'arrendatari quines condicions han pactat, en els seus traços bàsics; segon punt: podrem conèixer el parc d'habitatges de lloguer; podrem saber, podrem actuar... Perquè l'Administració —respectant, òbviament, l'autonomia de les parts, respectant la llibertat voluntat de les parts en fer els contractes—, també ha d'actuar.

O és que vostè no està d'acord que realment l'Administració, sigui del color que sigui, ha d'actuar per augmentar la possibilitat de tenir habitatges de lloguer? O és que vostè creu que l'Administració, després que, per raons que ara no podem analitzar, s'ha obligat molts ciutadans d'aquest país a adquirir amb hipoteques d'anys habitatges que avui estan en defectuoses condicions, no ha d'esmerçar uns diners en aquesta rehabilitació? I quins diners s'hi esmercen? Els diners de l'arrendatari? No és cert, no és cert. Ni s'esmerça una sola pesseta de l'arrendador ni una sola pesseta de l'arrendatari que no tingués l'obligació de depositar-ho abans. No ens l'hem inventat nosaltres, l'obligació per part de l'arrendatari de depositar una fiança. Per garantir què? Què és la fiança? La fiança és un mecanisme que podem discutir si és bo o és dolent, o pot ser substituïble, com apuntava Esquerra Republicana, i així es recull com a idea de futur, per una assegurança, això és vàlid, però és l'obligació que té l'arrendatari de depositar —d'acord amb la Llei 36 i l'apartat 3 de la disposició addicional de la LAU, i que nosaltres en fem ús—, de depositar una quantitat que respongui del bon retorn de l'habitatge que ha llogat en acabar aquest contracte. I aquestes pessetes, per a qui són? Se les queda la Generalitat? Se les queda l'Incasol? Se les queden els mil

ajuntaments que signen conveni amb la Generalitat? En absolut. Aquests diners es retornen als llogaters en el moment que acaba el contracte. Què és el que s'esmerça? S'esmercen els interessos que meriten aquests dipòsits de fiances, això és cert. I no es pren res als arrendataris, perquè no els tenien, aquests interessos, no els tenien. Em podrà dir que d'aquests interessos en gaudien altra gent, o altres entitats, però l'arrendatari mai els ha tingut; per tant, no se li pren res.

I és absolutament important —i amb això acabo, senyor president, senyores i senyors diputats— que s'entengui que l'Administració sí que ha d'incidir, sí que ha d'incidir en un parc d'habitatges absolutament desfasat, que prima, a diferència d'Europa, el parc de propietat sobre el de lloguer; que cal rehabilitar, un cop s'ha obligat els ciutadans i ciutadanes a adquirir habitatges en propietat, cal destinar diners públicament per poder rehabilitar aquests habitatges, i que una fórmula és aquesta. Jo entenc que no li agradi, però és absolutament legal i absolutament possible. I jo per això, amb tota cordialitat..., em sap molt greu que no pugui sumar-se al consens, però..., bé, moltes gràcies, de tota manera, per la seva col·laboració.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor president, agrupo totes les esmenes que queden vives, i també faré explicació de vot. Explicació de vot en una intervenció francament curiosa i singular, perquè poques vegades es ve aquí sabent ja que les esmenes presentades i que queden vives en el Ple ja han estat acceptades o transaccionades, i aquesta situació singular és la que farà que simplifiquem la nostra intervenció de manera clara en relació amb aquest Projecte de llei que ens ocupa i que inicialment desenvolupa el que preveu l'article 36 de la LAU, que és la reguladora dels dipòsits de fiances de lloguer de finques i que, d'acord amb la distribució competencial derivada de la legislació estatal, el Govern de la Generalitat pot fer-se pròpia.

Cal dir també que, abans de la LAU —i també s'ha mencionat—, l'article 105 del text refós de 1964 ja establia l'obligació legal de prestar fiança, i que el Decret de l'11 de març del 49 va regular el funcionament del dipòsit de les fiances. És a dir que el tema que ens ocupa ve de lluny i que la problemàtica sobre el lloguer dels habitatges, per bé que és canviant des del Decret de 1949, continua sent una problemàtica molt important.

Abans, i fa un moment també, el senyor Camps, amb força vehemència, ha estat parlant de la importància del parc de lloguer, i ha estat parlant també de la situació actual sobre habitatges, siguin de compra o de lloguer, que hi ha a la societat catalana. I és un tema que nosaltres hi hem insistit en moltes ocasions prèvies a aquesta intervenció, perquè ens preocupa sobre manera. Es dóna una situació global en el país en què d'una ban-

da es troba molta gent que busca habitatge, d'altra banda es troben molts habitatges que estan de lloguer o que estan a disposició de ser comprats i d'altra banda es troba també un parc —que jo diria que més que a 60.000 s'acosta a 80.000— d'habitatges tancats. Aquesta situació, francament kafkiana, en la qual el ciutadà o ciutadana que busca un lloc per anar a viure no en surt en cap moment beneficiat, és el que reflecteix una mica la situació que es parla, en part, en aquesta Llei.

Nosaltres pensem, però, que aquesta Llei no solucionarà tampoc aquesta situació de manera clara, sinó que el que pot fer és intervenir, jo diria quasi bé col·lateralment, en alguns d'aquests aspectes. Cal dir també que fins ara, mitjançant els decrets de traspàs de competències de la Generalitat que s'havien dut a terme, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge assumia les competències de dipòsit de les fiances de lloguer, sens perjudici que els rendiments es derivessin a l'Incasol, per tal que en la seva qualitat d'organisme autònom pogués realitzar l'habitatge i política de sòl i tingués un finançament adequat. Ara, però, amb aquesta modificació de llei, les competències de dipòsits de fiances de lloguer passen a l'Incasol i, per tant, hi ha una modificació de les funcions i competències de l'Incasol i la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que inicialment no compartim, i una part important de les esmenes que hem presentat en aquesta Llei han anat en aquest sentit. Nosaltres, en termes generals, no compartim aquesta actitud generalitzada que hi ha en l'Administració catalana de tendir a un buidatge progressiu de les competències de les direccions generals, i en aquest cas la d'Arquitectura i Habitatge, per cedir-les a entitats autònomes.

En aquest cas, sí que se'ns ha aprovat alguna esmena i se'ns ha transaccionat alguna altra esmena per aconseguir un control més exhaustiu del que inicialment es produiria en una posició normal, diguem, de translació de les competències. Per tant, nosaltres, tot i que la solució que es planteja no és la que nosaltres considerem com a més eficient, sí que acceptem aquesta transaccional que se'ns presenta i que permet, d'alguna manera, equilibrar el control sobre aquesta entitat autònoma.

Cal dir que la finalitat d'aquestes fiances sí que la compartim, la finalitat que es pugui restituir d'alguna manera el malmès servei d'habitatges de lloguer que hi ha sí que ho compartim. I de fet posem l'èmfasi en el lloc on la Llei ja posava l'èmfasi en el moment de dir que s'ha de procurar, sobretot, en els nuclis antics. Nosaltres creiem que en algunes ciutats —i Barcelona n'és un exemple— s'està tendint a un increment de la marginalitat central, a una marginalitat del casc antic. Això és un procés que s'ha produït en altres ciutats europees i que a Barcelona, només que vostès donin un passeig pel barri antic, només que vagin a ambdós costats de la Rambla, es pot observar, i sens dubte és un element preocupant, que està bé, i ho compartim, que s'intenti corregir.

Tot i així, teníem un altre grup important d'esmenes que també considerem, en general, transaccionades —a nosaltres ens hauria agradat defensar-les amb èmfasi i amb vehemència, però resulta que ja sabem que efectivament estan transaccionades, i que algunes estan

aprovades—, que és tot el bloc que fa referència als aspectes municipals, i que en el cas que no haguessin estat transaccionades o acceptades hauria impossibilitat el nostre vot favorable a aquesta Llei. Sabent com van les coses, ja anunciem que el nostre vot serà favorable a aquesta Llei. Nosaltres pensem també que el fet de la participació municipal s'ha vist millorat, pensem que la col·laboració i coordinació dels ajuntaments afectats en la construcció de política d'habitatges s'ha incrementat, i que el fet que els ajuntaments puguin accedir a les dades referents als contractes que els afecten també és un pas endavant que permet, diguem, no utilitzar aquell tipus d'esmenes que en aquest sentit nosaltres havíem presentat. Considerem també com a pròpies algunes aportacions amb esmenes aprovades, com el fet d'agilitar i simplificar els tràmits administratius i el fet d'establir terminis de temps en l'aplicació de la Llei.

Faré un esment..., tot i que també sé que serà transaccionada, faré un esment especial a l'esmena número 20, perquè és una esmena que va a banda i que només el nostre Grup ha presentat. És la que fa referència a la possibilitat, també, d'incorporar la modalitat de l'assegurança per garantir que l'habitatge arrendat es torni en el seu estat original. Hi ha fet referència el senyor Camps, el ponent de la majoria, en dir que aquesta és una possibilitat que es pot contemplar en el futur; cal dir que després d'haver-ho estudiat ja hi han companyies d'assegurança que ho fan —concretament, tenim coneixement de tres—, i cal dir també que aquesta esmena no va només en aquest sentit, sinó que també vol obrir la porta a una millora de les possibilitats de lloguer dels joves que busquen habitatge. En aquest sentit, ens hem inspirat en una col·laboració que ha fet la Comunitat de Madrid en relació amb els joves, en què la Comunitat de Madrid assumeix, mitjançant una assegurança, el cost de la fiança dels joves i els joves no la paguen. És a dir, aquest ens sembla un element dinamitzador i positiu, que quedi inclòs en l'acceptació de la figura de l'assegurança, perquè el parc de lloguer, el parc d'habitatges de lloguer, sigui més accessible per als joves, que continua sent un dels problemes importants, com tots vostès saben.

I tenim també un dubte que en aquests moments trasllado al ponent de la majoria, i és que de la lectura de la Llei..., esperem que hi hagi una contemplació generosa dels casos singulars que actualment existeixen, i que s'ha constituït, la Generalitat, conjuntament amb aquella part d'arrendataris que així ho fan, en una situació de concert amb l'Administració, i que paguen d'un sol cop totes les fiances que tenen... No ha quedat això reflectit de manera prou clara en la Llei, i sí que demanaríem al ponent de la majoria com veu vostè el futur de les persones que estan en aquesta situació, ja que considerem que aquest és un problema bàsicament administratiu.

Vull agrair també —i per acabar— la participació fluida que hi hagut al llarg de les ponències d'aquesta Llei; el fet que tots els ponents han aportat els seus elements i que hi ha hagut, realment, una bona entesa; també vull agrair explícitament al ponent de la majoria la seva participació generosa amb tots els ponents, als serveis

de la cambra i, molt especialment, també pel seu paper, la participació del lletrat Xavier Muro.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Vilardaga González

Senyor president...

El president

Un moment, senyor... Senyor Camps, un moment.

Amb una certa lentitud, però és més atribuïble a la presidència que al diputat sol·licitant, perquè no el mirava, el diputat senyor Vilardaga m'ha demanat un torn per contradiccions. L'hi concedeixo, per contradiccions amb el diputat senyor Camps, per espai d'un minut, que li marco, a més, eh?

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, de fet és un tema que té poca importància, però que m'agradaria aclarir-lo.

La primera cosa és donar les gràcies al senyor Jaume Camps perquè en la seva exposició gairebé donava suport al que nosaltres estàvem dient de les dificultats del mercat de pisos de lloguer a Barcelona. Però el tema principal d'aquesta intervenció és que vostè ha dit que jo havia dit que es podia comprar un bloc de pisos amb un simple contracte privat, cosa que, per altra banda, és certa, però no és això el que jo vaig dir. El que vaig dir és que el Registre de la propietat no és obligatori, per més que als propietaris o als compradors els pugui interessar molt i molt, pels perills que puguin tenir, d'inscriure-hi els seus béns, però no és obligatori. I, llavors, no té sentit que s'obligui a la inscripció d'uns contractes de lloguer en un registre de creació, que és el que estem fent ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Camps em demana la paraula, per què?

El Sr. Camps i Rovira

No, no, per donar la raó al senyor Vilardaga en el sentit que no és obligatori i no és tan obligatori fins al punt, senyor president, senyores i senyors diputats, que, més enllà d'un 40% de la propietat a Galícia no està inscrita al Registre. I bona part dels monts comunals que hi ha en el Pirineu tampoc hi estan inscrits. Però jo me'n recordo del primer, una de les primeres experiències, quan era advocat, que vaig dir «monte comunal, monte comunal», i vaig fer una agrupació de finques, en interès d'un client, i quan vaig haver fet aquella agrupació de finques i ho vaig intentar inscriure al registre, els pagesos sortien de sota les pedres dient-me: «Què coi "monte comunal"? Això és meu.»

Evidentment, el Registre de la propietat no és obligatori però per fer front a tercers i per exigir el teu dret no tens

altre remei que inscriure-ho en el Registre, i jo li recomano, si mai compra una casa, senyor Vilardaga, inscriu-la al Registre, perquè *prior tempore, potior iure*.

El president

Moltes gràcies, senyor Camps. El secretari primer de la Mesa procedirà a donar lectura a les esmenes transaccionals. (*Veus de fons.*) No l'entenc, senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

No, si em permet, senyor president, el senyor Jordi Portabella havia fet un aclariment i havia demanat un aclariment. Evidentment, senyor Portabella té raó: la Llei no prohibeix, no impedeix i, òbviament, aquests convenis segur que tindran lloc, els mateixos convenis que hi haurà amb administradors de la propietat o, en fi, amb altres col·lectius. O sigui que no hi haurà, en absolut, la impossibilitat que hi hagi aquests convenis.

El president

Gràcies. Senyor secretari, vol donar lectura a les esmenes transaccionals, per al coneixement de la cambra?

El secretari primer

Sí, moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional és a l'article 2 i consisteix a afegir un nou apartat amb el text següent: «Les administracions locals podran accedir a les dades referents als contractes que se celebrin sobre finques ubicades en els seus àmbits territorials, amb les limitacions establertes en el paràgraf anterior.» Aquest nou paràgraf passaria a ser el número 4 i es col·locaria a continuació del primer punt i seguit, del paràgraf 3 del Projecte; és a dir, després de l'expressió «de les dades de caràcter personal». Pel que fa a la resta de l'actual paràgraf 3, o sigui el fragment que comença per: «S'ha de regular per reglament» fins «i de cancel·lació», passaria a ser un nou paràgraf, el número 5 del mateix article. Amb aquesta esmena transaccional es produiria la retirada de les esmenes número 1 i 2 i conjuntament amb l'esmena transaccional següent, també de les esmenes 5, 6, 11, 19 i 23.

La segona esmena transaccional és a l'article 7, i consisteix a fer unes modificacions més un afegit al final. Les modificacions són les següents, i passaria a ser el paràgraf primer d'aquest article: «1. L'Institut Català del Sòl ha de destinar l'import de les fiances que tingui en dipòsit a inversions» —i ara ve la modificació— «per a la construcció pública d'habitatges amb especial atenció a les promocions en règim de lloguer» —continua amb el text antic— «i actuacions directes en nuclis antics» —hi torna a haver modificació— «o subjectes a un procés de renovació urbana. En les dites actuacions, la col·laboració i coordinació amb els ajuntaments afectats es durà a terme d'acord amb el que s'estableix al paràgraf 2 d'aquest mateix article». Continua amb text antic: «En tot cas, l'Institut Català del Sòl s'ha de reservar un import no inferior al 10% d'aquests recursos» —i aquí hi torna a haver un afegit— «per garantir l'efectivitat en el pagament de les cancel·lacions i conseqüents devolucions que s'escaiguin».

1074

El segon paràgraf, tot nou, diria: «2. En el si del Consell Assessor de l'Habitatge es crearà una comissió específica que tindrà com a comesa el seguiment de les inversions que s'efectuïn amb els fons provinents dels dipòsits de fiances. Anyalment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, prèvia presentació del Programa d'habitatge públic a la Comissió de Programació d'Habitatge establerta a l'article 45 de la Llei de l'habitatge, procedirà a sotmetre'l a informe d'aquesta Comissió. Igualment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques donarà comptes del compliment del Programa al Consell Assessor de l'Habitatge, amb menció expressa del destí dels fons recaptats. Aquesta Comissió estarà integrada per representants de la mateixa Generalitat, de les entitats representatives de les corporacions locals de Catalunya, i de les entitats relacionades amb la promoció i ús de l'habitatge.» L'acceptació d'aquesta transaccional suposaria la retirada de les esmenes 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 19, 23 i 26.

La tercera esmena transaccional és a l'article 9 i aniria lligada amb l'acceptació de l'esmena 17, amb una modificació lingüística, i de la 18 amb l'afegitó de l'incís «cap altre». Aleshores, aquest text transaccional a l'article 9, apartats 2 i 3, diria: «Sens perjudici de les sancions que siguin aplicables, els imports no dipositats» –i aquí ve un afegitó– «i que hagin estat degudament requerits, donen lloc al meritament d'interessos al tipus oficial vigent pel temps en què s'hagi demorat l'ingrés. 3. En el supòsit» –aquest és un text antic– «de regularització de la demora en l'ingrés de les fiances, de manera voluntària i sense requeriment de la inspecció, es meriten els interessos de demora pel temps en què s'hagi demorat l'ingrés amb un màxim del 10% de l'import de la fiança que es dipositi» –i ara ve un nou afegitó–, «sense comptar cap altre recàrrec.»

La quarta esmena transaccional... No, ja he dit les esmenes afectades que serien la 17 i la 18. Quant a aquesta altra esmena transaccional, comportaria la retirada de l'esmena 20 i comportaria, al mateix temps, transformar-se en un nou article, que seria el número 13, article que diria: «Sens perjudici de l'obligació del dipòsit de la fiança regulat en aquesta Llei i la legislació d'arrendaments urbans, l'arrendatari i l'arrendador podran establir altres garanties addicionals, àdhuc les subscripció d'una pòlissa d'assegurança, per tal de garantir que l'habitatge arrendat es retorni en el seu estat original.»

L'esmena transaccional darrera afecta la disposició adicional primera del Projecte de llei que, a la seva vegada, fa referència a l'article 24.2, de la Llei 24/91, i que diria: «24.2 de la Llei 24/91: En l'atorgament dels contractes de lloguer de finques urbanes és obligatòria la prestació d'una fiança en els termes establerts en la legislació sobre arrendaments urbans i en la Llei de registre de contractes de lloguer, de finques urbanes i del dipòsit de fiances.»

I si la presidència m'ho permet, donaríem lectura a una esmena tècnica sobre el títol de la Llei...

El president

Endavant.

El secretari primer

...que quedaria de la forma següent: «Llei del registre i del dipòsit» –aquest és l'afegitó– «de fiances dels contractes de lloguer de finques urbanes i de modificació de la Llei 24/91, de l'habitatge.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Per posar-ho a votació, em falta que el senyor Camps em concreti el que jo he entès, que era una esmena *in voce* a l'esmena número 4, que era la supressió d'una paraula o la incorporació d'una paraula, si no ho he entès malament, i que hauria de ser acceptada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

El Sr. Camps i Rovira

Es tractaria, senyor president, que, diguem-ne transaccional, però a la pràctica és la retirada de l'esmena 3, i l'acceptació de l'esmena 4, tal com està, excepte la paraula «actuant».

El president

En tot cas, ha de ser el Grup d'Iniciativa - Els Verds...

El Sr. Camps i Rovira

Evidentment, sí, sí.

El president

...si accepta aquesta esmena.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, l'acceptem.

El Sr. Camps i Rovira

I el senyor del Grup Socialista, a veure si hi està d'acord o no.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, nosaltres retirem l'esmena 3 a favor de l'esmena número 4, d'Iniciativa - Els Verds, de la manera com ha fixat el senyor Camps. I a la vegada també anunciar que retirem totes les esmenes en benefici de les transaccionals que s'acaben de llegir.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup ha de manifestar alguna qüestió més, per passar a les votacions? (*Pausa.*)

Llavors, per simplificar el conjunt de les votacions els proposaria tres votacions: la primera, totes les transaccionals i aquelles que el ponent de Convergència i Unió ha anunciat que hi votaria a favor, que són les esmenes 24 i 25. Si això és així, anem a votar totes les esmenes transaccionals i aquestes dues que acabo d'anunciar.

El Sr. Camps i Rovira

I la 4 en la forma que acaben d'anunciar els ponents.

El president

I la 4 de la forma que acaben de dir. D'acord. (*El senyor Curto i Casadó demana per parlar.*) Senyor Curto?

El Sr. Curto i Casadó

Lo Grup Popular sollicita votació separada del que són les transaccionals i del que són les esmenes que queden vives.

El president

Ja, ja, ja. Naturalment. Votarem després les esmenes vives.

El Sr. Curto i Casadó

Però, a part de les transaccionals.

El president

La 24 i la 25, també, separades? Vol dir això?

El Sr. Curto i Casadó

També, senyor president.

El president

No les del Grup Popular, que les votarem després.

El Sr. Curto i Casadó

No, no, ni les transaccionals tampoc. Una votació són les transaccionals, en un bloc, i una altra votació són les esmenes que queden vives.

El president

La 24, la 25 i la 4.

El Sr. Curto i Casadó

Evident.

El president

D'acord. Doncs, ho farem així.

El secretari primer

Senyor president...

El president

Digui.

El secretari primer

Per aclarir qualsevol dubte jurídic, a l'esmena 17, a la lectura que he donat de la transacció, diu que s'accepta la 17 i la 18 amb un afegitó, amb un canvi lingüístic. Aleshores, s'hauria d'aclarir...

El Sr. Camps i Rovira

Sí, està inclosa també com a transaccional, i vostè, senyor secretari, l'ha llegida. Es tracta d'una transaccional de les esmenes 17 i 18, que comporten l'acceptació de la 17 amb la paraula «donen» en comptes de «donaran», i la 18, «sense comportar *cap altre* recàrrec». Ja l'ha llegida com a transaccional.

El president

D'acord amb la petició de votació separada que m'acaba de fer el diputat senyor Curto, en nom del Grup Popular, votarem en primer lloc, totes les esmenes transaccionals.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El conjunt de les esmenes transaccionals ha estat aprovat per 104 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

Votarem ara les esmenes 24 i 25 i les que acaben d'alludir ara en el diàleg que han fet el senyor Escudé amb el senyor Camps i l'esmena 4. (*Pausa.*) La 4 inclosa.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 104 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*) Ara votarem les esmenes vives, que són...

El Sr. Camps i Rovira

Perdoni, senyor president. A efectes d'acta, no hi ha hagut cap vot en contra...

El president

M'he equivocat: és abstenció per part del Grup Popular. Moltes gràcies.

Anem a les esmenes vives, que, per a acta, també recordeu que són: la 7, la 13, la 14, la 15, la 16 i la 26, del Grup Popular. D'acord? (*Pausa.*)

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra d'aquestes esmenes?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 104 vots en contra i cap abstenció.

I anem ara a votar el text del Dictamen, amb l'esmena tècnica que ha llegit abans el diputat senyor Escudé, al títol, de la qual ja tenen tots coneixement i, per tant, amb l'excepció de la disposició addicional segona, que ha estat substituïda per les esmenes 24 i 25, que abans hem aprovat.

1076

Vots a favor del text del Dictamen, per tant, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 104 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

Suspenem la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. Atès que la previsió del debat de les esmenes reservades comportaria una durada de molts dies, de dotze dies, la presidència, escoltada la Junta de Portaveus i d'acord amb l'article 104 del Reglament, ha establert les regles que tots els grups coneixen: s'utilitzarà la numeració d'esmenes corresponent al Dictamen; les votacions es faran a les dotze del migdia, a les dues de la tarda, a les sis de la tarda i a les nou de la nit; la votació de l'article primer, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al Pressupost; les addicions de nous articles que es corresponen a l'article 6, les debatem en el moment que es comenci l'examen de l'article sisè. Per tant, començaríem el debat per l'article tercer dels Pressupostos, al qual hi ha presentada una esmena, d'informació al Parlament, l'esmena número 12, que té la paraula per defensar-la el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya, senyor Novella.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Senyor president, senyor president, si em permetés, a part de l'article 1 estricta, que, efectivament, vostè té tota la raó..., hi ha uns articles 1 addicionals, que crec que potser seria millor..., no tenen res a veure amb l'article 1, i fóra potser millor debatre'ls ara, abans d'entrar a l'article 3.

El president

En principi els agruparíem..., senyor Escudé, els agruparíem al debat de l'article sisè.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Ho trobo molt bé, senyor president, però almenys jo no n'he estat informat.

El president

És el que m'han indicat, i ara, en aquest moment, vostè se n'assabenta també. El senyor Novella, si us plau, té la paraula per defensar la seva esmena número 12, a l'article 3. I, si fa alguna agrupació, m'ho dirà, per a la valoració del seu temps.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb l'autorització de la presidència voldria acumular tot un seguit d'esmenes, perquè fan referència a tots uns aspectes comuns i, per tant, per simplificar el debat. Si la presidència m'ho autoritza, jo acumularia les esmenes 12, 19, 135, 162, 163 i 176; d'altra banda, també les esmenes 132, 228, 230 i 231; les esmenes també 14... —perdoni la presidència l'ordre, però ho he fet per unitats temàtiques—, 14 —la 15, anunciem que la retirem—, 23, 24, 105 i, finalment, les esmenes 128, 130 i 131. Naturalment, hauré de fer alguna referència també al que és l'esmena 3, tot i que queda per al final, si la presidència m'ho permet. Aquest seria, una mica, el seguiment de la meua intervenció.

El president

Té trenta minuts per a defensar aquestes esmenes.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré no esgotar-los amb vista a la simplificació dels treballs de la cambra.

Bé, aquesta intervenció meua intentarà situar una mica en ordre general el que ha estat..., el sentit de les esmenes anunciades que ha fet el nostre Grup al text articulat. Senyores diputades, senyors diputats, ens trobem davant d'un acte polític de primera magnitud, com és l'aprovació del text articulat i de l'estat de despeses i ingressos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1996. Tenim un pressupost consolidat d'1,8 bilions de pessetes, és a dir, 300.000 pessetes per cada ciutadà de Catalunya, i un Pressupost que, com ja hem dit en aquesta cambra, té una forta incidència sobre l'economia del país: 12,5% del PIB; un Pressupost que ens expressa les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat.

La nostra societat observa alguns desequilibris significatius que vull aquí recordar: tenim més de cinc-centes mil persones en atur, una taxa d'atur del 20%, i més de cinc-centes mil persones amb contractes temporals: 35% de temporalitat. D'altra banda, a Catalunya encara les desigualtats socials són significatives: el 20% més ric de la població té el 40% de la riquesa, i el 20% més

pobre té només el 9% de la renda. Ens trobem que la situació de pobresa és del 13%, però, sobretot, un 40% dels pobres són joves, i això és important, parlar de la joventut, com ja hem fet en altres ocasions. Els joves tenen una situació d'atur propera al 40% i de precarietat laboral del 70%. Aquesta és, com ja dèiem en aquesta cambra en una altra ocasió, una situació de desigualtat social, i és en el nostre país. Davant d'això, quines són les previsions que fan els pressupostos de la Generalitat? Doncs, la creació d'ocupació per a l'any 96 és de 53.000 llocs de treball, de treball assalariat només 17.000, 17.000 treball assalariat, i en canvi, hi ha un atur de 500.000 persones. És a dir, que, creixent, tenim un problema –com ja vaig dir en una altra ocasió– que aquí roman, que aquí roman.

Un altre tema que ens sembla significatiu, i tots el sabem, penso jo, són els desequilibris territorials que hi ha a Catalunya, amb una costa que es desenvolupa i unes zones de l'interior que tenen dificultats per créixer en la seva renda; desequilibris, per tant, territorials.

I finalment, si m'ho permeten vostès, referir-me al tema del medi ambient: hem tingut notícies, a través de la Unió Europea, sobre la situació del riu Besòs, i sabem que el reciclatge dels residus de l'àrea metropolitana de Barcelona no arriba a ser el 5%; amb el pla que tenim per a l'any 2001 hauríem de tenir reciclat el 40% –tenim un problema de residus important. El dèficit mediambiental s'estima en un bilió de pessetes per complir a Catalunya el que significaria la legalitat de la Unió Europea –un bilió de pessetes.

No voldria acabar sense referir-me a l'element de l'estructura productiva. Bé, doncs, si mirem les nostres empreses, estudis que no són meus –Banc de Bilbao-Vizcaya– parlen que un 35% de la indústria catalana és competitiva internacionalment, un 35; més de la quarta part de la nostra indústria té dificultats de competència internacional. Hi ha problemes de formació amb empresaris i treballadors, i el nostre nivell de recerca més desenvolupament arriba només a l'1%, l'1% del PIB; Europa està a prop del 2% del PIB. Tenim problemes de costos energètics, financers i de serveis a les empreses alts.

Davant d'això, naturalment ens hem de preguntar què podem fer per aquestes qüestions. Per nosaltres, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, cal realitzar una tasca de reequilibri social, territorial i mediambiental, i cal enfortir el teixit productiu, i cal enfortir el teixit productiu amb un horitzó: la qualitat de la producció. Catalunya només pot tenir futur si té qualitat en la seva producció; no serem competitius en poc temps amb costos baixos, sinó que hem de ser-ho amb qualitat de producció, i això implica, senyors i senyores diputades i diputats, implica necessàriament treball fix i ben format, implica un esforç en recerca i desenvolupament.

El Pressupost que aquí se'ns presenta entenem que no ajuda a aquests reequilibris, ja que una de les seves característiques és ser fortament restrictiu: d'1 bilió 832.000 milions de pessetes que van ser els crèdits realment liquidats l'any 95, passem a 1 bilió 630.000 milions de pessetes, o sigui, reduïm 200.000 milions de

pessetes, reduïm l'11%, que si hi afegim el cost de la vida, tenim una reducció real del 14,5. Per tant, és un pressupost fortament restrictiu, no com es presenta, en principi, en l'estat econòmic financer de la Generalitat, que ens plantegen una situació de creixement amb el 0,6 en termes nominals. No, si ho comparem amb el que realment vam liquidar l'any 95, la reducció és de 200.000 milions de pessetes, és a dir, del 14,5 en termes reals.

L'estat del benestar..., doncs, mirin vostès, es diu que s'intentarà que l'estat del benestar no sigui afectat; i certament, hem de reconèixer que les reduccions en l'estat del benestar no són tan intenses com en altres partides, però hi són, més del que en aparença es presenten. En Ensenyament, si comparem amb la situació realment liquidada l'any 95, la reducció, tenint en compte l'IPC, és del 3,5% en termes reals; en Sanitat, l'1%; en Benestar Social, l'11; en Treball, el 45; Servei Català de la Salut i Institut Català de la Salut, el 4,5; l'ICASS, el 6%. És a dir, hi ha una reducció en termes reals de l'estat del benestar important. Sobretot significativa és la reducció de Treball, el 45%.

Només dos o tres exemples, si vostès em permeten. Tenim problemes per posar en marxa tot el que són els plans d'ocupació, que tenen una reducció de 4.400 milions de pessetes; tot el que significa el tema de posar en marxa la LOGSE, amb equipaments, amb inversió en infraestructures. Els habitatges de protecció oficial que necessitem anualment a Catalunya estan estimats en 10.000; el sòl que tenim per construir-los només arriba a 2.500 habitatges de protecció oficial. Indubtablement, aquí tenim, realment, un problema amb l'estat del benestar.

En Medi Ambient, és claríssima la situació, ja que la reducció en termes reals és més del 50%, i tenim un problema de residus significatiu, que ja vaig voler fer esment en aquesta cambra en una altra ocasió –i em perdonaran vostès que en algunes qüestions s'hagi de repetir, però em sembla que la importància dels fets val la repetició. Les transferències que fa la Generalitat aquest any a la Junta de Residus són 2.700 milions de pessetes, mentre que en l'exercici anterior van ser 5.800 milions de pessetes. Si volem reciclar, com els deia, el 40% dels residus a Catalunya, això implicaria que la Generalitat, com a mínim cada any, hauria de posar 5.000 milions de pessetes, i no els posa, aquest any. Aquí tenim un problema de reciclatge de residus important.

El tema territorial. El tema territorial nosaltres entenem, des de la nostra postura, que bàsicament és món rural, agricultura, i bàsicament ajuntaments i món local, sobretot, no?, els que reequilibren el territori. Saben vostès també que les transferències corrents i de capital al món local, aquest any, s'han reduït en termes reals d'un 16%. HI ha alguna publicació, hi ha alguna associació que diu que la Generalitat trasllada el dèficit als ens locals. L'agricultura ha tingut una davallada en termes reals que supera el 50%; doncs, el reequilibrament a través del món rural i dels ajuntaments difícilment es podria realitzar.

Des del nostre Grup Parlamentari hem intentat fer un seguit d'esmenes que defensessin les nostres prioritats polítiques respecte a aquesta situació. Per al reequilibrament social, a Treball, parlarem de plans d'ocupació, de plans per a més de quaranta-cinc anys i de menys de vint-i-cinc anys, per a conversió de contractes temporals en contractes fixos, la formació ocupacional, l'autoocupació en la SAL; en Ensenyament, garantir la reforma educativa del desenvolupament del Mapa escolar, la formació de professorat, la formació professional, les llars d'infants per a tots els ciutadans de Catalunya; en Sanitat, l'assistència primària; en dones, tot el programa de l'Institut Català de la Dona, que el Govern presenti un pla per aplicar els acords de la cimera de Pequín; en habitatges, plantejarem temes d'habitatges de lloguer, convenis per a promoció pública d'habitatge; en Benestar Social, l'elevació del PIRMI fins al 80% del salari mínim interprofessional; en reequilibrament territorial, nosaltres plantejarem tot el tema dels ajuntaments –un exemple d'aquesta qüestió podria ser l'Ajuntament de Badia, que encara la Generalitat no li ha fet el traspàs de tots els recursos que calien segons la Llei constitutiva del municipi–; demanaríem tot el tema de mantindre les transferències a ajuntaments i comarques, als ens locals, tot el tema de la despesa de capitalitat i supletòria de l'Ajuntament de Barcelona; el Pla únic d'obres i serveis, la xarxa de transports públics per Barcelona; en el món rural, la modernització de les estructures agràries, el Pla de cooperatives agrícoles, les assegurances agràries, el Pla territorial, l'atenció a les comarques deprimides; finalment, en el tema mediambiental, és prioritari per nosaltres tot el tema de la Junta de Residus, la reutilització de les aigües depurades, els programes de biogàs, i dos temes més, significatius per al nostre Grup, senyores diputades, senyors diputats: tot el tema de normalització lingüística i tot el tema de solidaritat amb el Tercer Món.

També volem fer esment des d'aquí de tot un conjunt d'esmenes que hem realitzat conjuntament amb altres grups d'esquerra del Parlament: amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. En el món local hem treballat en el tema del Pla de finançament local 97-2001; el finançament del deute municipal; assignació per als ajuntaments i comarques d'11.000 milions de pessetes; tot el tema de capitalitat i suplència de Barcelona; el municipi de Badia; el II Congrés de Municipis de Catalunya, i que, dels programes de formació ocupacional, un 30% es gestionin mitjançant els ajuntaments; plans d'ocupació fins a 30.000 milions de pessetes; habitatges de lloguer; subvencions a l'Associació Catalana d'Ex-presos Polítics, i una quantitat de 1.150 milions per al Tercer Món. Així mateix, ens felicitem que per part de tots els grups de la cambra hàgim signat algunes qüestions institucionals, com per l'Associació de Nacions Unides, el Consell Català del Moviment Europeu, l'Associació Catalana de Municipis, la Federació Catalana de Municipis, formació a les centrals sindicals i unitats bàsiques d'atenció social primària.

Em referiré, en la segona part de la meua intervenció, a tot el tema del control de la despesa pública, la transparència i el rigor pressupostari. La hisenda pública

catalana els últims anys ha observat quatre característiques, al nostre entendre. Primer punt: un increment del pes del sector públic, que ha passat de ser el 8% del PIB, el 90, al 12,5% en aquests moments. Uns dèficits públics cada cop més significatius, que de significar el 0,3% del PIB han passat al 0,6% del PIB. Un endeutament creixent, de 300.000 milions de pessetes, ha passat, segons les nostres estimacions, a més d'un bilió de pessetes. I una càrrega financera creixent sobre els ingressos no financers del Pressupost, que ha passat del ser el 4% al 7,7% en aquests moments. Indubtablement, nosaltres participem de l'opinió que hi han causes externes de finançament de l'autonomia que impliquen o que expliquen part d'aquesta situació, però també hi han causes internes, de control de la despesa pública, de transparència i de gestió.

El control de la despesa pública no està ben fet, en el sentit que, si l'any 94 en allò realment liquidat respecte a allò pressupostat van haver-hi desviacions del 15%, l'any 95 aquests desviacions van ser del 16,5%. Hi ha departaments, com Treball, en què les desviacions són del 34%, o Economia i Finances, en què les desviacions són del 55%. Ens preguntem de vegades, quan aprovem aquí els Pressupostos, si realment estem aprovant unes xifres reals o unes xifres indicatives. I pensin vostès que lamento fer aquesta afirmació; no voldria exagerar.

La mateixa Sindicatura ho observa en la seva anàlisi del Compte General; hi han tota una sèrie d'informacions de la Sindicatura, que no els les llegiré, els les estalvio, però hi faré alguna referència: es continuen produint modificacions en crèdits, en despeses de crèdits, que eren previsibles inicialment; s'ha de limitar la utilització de partides ampliables; no figura en els documents lliurats la memòria justificativa de costos, rendiments dels serveis públics i grau d'acompliment d'objectius; no és possible determinar quin és l'import de les despeses fiscals, ja que no hi ha registre. En definitiva, tot un seguit de qüestions que obliguen a millorar la gestió pressupostària per part del Govern de la Generalitat.

Parlaria també de les despeses que nosaltres anomenaríem «sumptuàries», que realment aquest any s'han reduït d'un 40% –ja vam parlar-ne–, han arribat a 2.700 milions de pessetes, i que pensem que encara es poden reduir més i que ens preguntem per què abans no es van reduir. Tema de lloguers i construcció d'edificis cars, amb pressupostos excessius. Tema d'hores extres: 2 milions d'hores extres l'any 95, 5.000 milions de pessetes que van costar al Pressupost de la Generalitat. I tema, senyors, de simplificació administrativa: realment són necessaris tots els organismes que estan establerts en l'estructura de la Generalitat?; no es podrien estalviar amb una simplificació administrativa?; realment té sentit un macrodepartament de la Presidència? Nosaltres hem fet algunes estimacions i, com ja els vaig comunicar a vostès, si passessin..., només un exemple: si el Comissionat d'Universitats el traguessin de Presidència i el passessin al seu Departament, a Ensenyament, ens podríem estalviar uns quants centenars de milions de pessetes. Com aquests, n'hi ha més: hi ha un tema de reforma de l'Administració de la Generalitat, que és significatiu i que penso que aquesta cambra tots tindríem de treballar en aquest sentit.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres entenem que tenim en aquest tema algunes qüestions previstes, i pel nostre Grup hi ha unes prioritats. Primer, reforma de l'Administració de la Generalitat, en un sentit de simplificar-la i amb el criteri de subsidiarietat: allò que puguin fer els municipis, les comarques o altres ens locals no té per què fer-ho el Govern i duplicar despeses. Segona qüestió: hem, d'alguna manera, d'avaluar costos i rendiment; hem d'impulsar plans per objectius; hem d'incrementar la transparència i incrementar el control de la despesa. És en aquest sentit que nosaltres hem fet tot un seguit de propostes, a les quals jo em referiré, d'acord amb el que he enunciat prèviament, amb tot un seguit d'esmenes.

Mirin, hi ha un primer grup d'esmenes –la 12, 19, 135, 162, 163, 176– en què el que demana el Grup d'Iniciativa - Els Verds és molt senzill: és que s'informi trimestralment de la situació d'una sèrie de qüestions importants a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya. Quines qüestions? Modificacions de crèdits, transferències de crèdits, contractes directes d'inversions, modificació de programes d'inversions que impliquin l'inici de nous projectes, romanents que queden d'uns anys per uns altres... En definitiva, això ens donaria més transparència, més possibilitats de control al Parlament i penso jo que una millor gestió.

Un segon grup d'esmenes que presentem, sense marcar la periodicitat, també fan referència que s'informi la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost d'aquest Parlament; s'informi sobre les ampliacions de capital de les societats públiques de la Generalitat; s'informi sobre els projectes d'inversions que requereixen operacions d'endeutament per organismes autònoms no financers, entitats públiques i comercials, que normalment haurien de remetre aquests informes a aquesta cambra.

Per últim, també, amb les esmenes 230 i 231, demanem que es transmeti una sèrie d'informacions al Departament d'Economia i Finances; que els organismes autònoms, les entitats públiques, les societats mercantils amb majoria de la Generalitat informin mensualment aquest Departament de la seva situació financera, i que el Departament trameti al Parlament, a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, la situació sobre els romanents de crèdit, sobre l'execució dels programes d'inversions, operacions d'endeutament, subvencions i estudis i dictàmens.

Dues qüestions, finalment, més, d'ordre també de control de despeses, com serien que per a totes aquelles transferències de despeses entre departaments i organismes autònoms que impliquin un increment de més del 10% del crèdit inicial es demani informació també favorable, prèviament, a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament.

A les esmenes 23 i 24 demanem, concretament, que aquelles partides que com a crèdits ampliables s'hagin dotat de 1.000 pessetes es considerin com a tal crèdits ampliables, per la seva pròpia natura. Una partida de 1.000 pessetes implicaria, en principi, la possibilitat, si s'aprova, de fer una ampliació de crèdit.

I les últimes esmenes fan referència que, per part del nostre Grup, no estariem d'acord a crear crèdits ampliables per atendre obligacions derivades d'aval, que naturalment hagin estat executats, i, en aquest sentit, això significaria un endeutament que, sense més precaucions, podria estar en la línia que hem dit abans de crear un descontrol en la despesa.

Per últim, també, no estariem d'acord a traspasar aportacions pressupostàries de la Generalitat a entitats autònomes per eixugar dèficits o problemàtiques de pèrdues. En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, com vostès veuran, nosaltres plantejem aquí tot un seguit de qüestions per millorar el control de la despesa, per tenir més transparència i per contribuir d'aquesta manera a l'estalvi públic. Ens sembla que aquestes són qüestions que..., la pràctica pressupostària de diversos exercicis i les notes que estableix la Sindicatura en els seus repetits informes avalen aquestes qüestions que els acabem de mencionar.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. El senyor Novella ens ha fet una llarga i molt interessant explicació. Hi ha hagut un moment que jo pensava que no diria res en absolut de les esmenes, perquè ha fet una brillant intervenció, com totes les seves, de tipus polític, de tipus macroeconòmic, de tipus pressupostari aprofundit, sobre tots els grans principis del Pressupost de la Generalitat. En certa manera, ha reeditat el debat de totalitat que ja es va fer fa unes setmanes. Aleshores, ha fet algunes altres consideracions sobre alguns departaments concrets, i específicament ha parlat de Presidència, que s'havia reduït poc, que era un macrodepartament. Aquí recordaria al senyor Novella una certa incongruència, quan suposo que un dia o altre, al llarg d'aquesta setmana, vostès defensaran una esmena –millor dit, un vot particular– que pretenen retornar un dels elements més importants que ha sortit d'aquest macro –segons vostès– departament, i vostès, erra que erra, volen que hi torni. Per tant, aquí una certa... Però, bé, jo no entraré en aquest terreny, tot i que és interessant. Ja el senyor honorable conseller d'Economia i Finances va fer aquest debat; algun dels meus companys, que suposo que s'hauran sentit alludits, els defensors de les esmenes a la totalitat –millor dit, del rebuig de les esmenes a la totalitat– d'alguns dels departaments als quals vostè ha criticat especialment, ja ho faran en el seu moment. Jo ara em limitaré, doncs, a contestar aquestes disset esmenes que vostè ha defensat al final de la seva intervenció.

Miri, sintèticament, la 12, la 19, la 135, la 162, la 163, 176..., tornant endarrere, com vostè ha fet, la 132, després la 228, la 230 i la 231, i –tornant encara més enrere– la 14, totes són esmenes que en determinats as-

pectes dels conceptes pressupostaris pretenen incrementar la informació administrativament proporcionada pel Govern al Parlament, i concretament a la Comissió d'Economia i Finances. El senyor Novella..., els seus companys li poden explicar que aquest és un tema que hem debatut des de fa molts anys, i la posició del nostre Grup –llevat de raríssimes excepcions que en algun moment determinat s'ha considerat, històricament, que era positiu millorar el detall o el contingut de la informació econòmica d'aplicació de pressupost proporcionada, hi insisteixo, administrativament, al Parlament, ja dic, fora de raríssimes excepcions, nosaltres sempre ho hem rebutjat. Perquè considerem que amb el redactat que té la Llei de finances públiques de Catalunya, el redactat que tenen molts textos del mateix Projecte de llei, disposicions addicionals, en què a diversos llocs contreu unes obligacions d'informació específica al Parlament d'una sèrie de conceptes, és més que suficient.

Més que suficient en sentit global, perquè sap vostè perfectament, senyor Novella, que el Reglament de la cambra ofereix un amplíssim camp d'actuacions possible, per part dels diputats i diputades, per conèixer informació sobre aquestes i sobre qualsevol altra matèria. Dic això perquè a vegades podem caure, i em sembla que el Grup de vostè hi cau, podem caure en el defecte de dir «que ens donin tota la informació» i, aleshores –i això em sembla que està avui dia, amb la informàtica, o malgrat la informàtica, està amplíssimament reconegut–, excessiva informació és igual a no-informació. No hi ha possibilitat material d'examinar exhaustivament tota la informació. És millor demanar unes informacions crítiques, concretes, determinades, que no pas una gran massa d'informació que després en podem treure, normalment, poca informació. A tall d'exemple, doncs, diré, a l'esmena 163 demana la comunicació de tots els manaments de pagar... Escolti, vostè sap el que demana? Vostè sap la feina que significaria això? A més, aquí arribarien, no sé si mensualment o trimestralment, camions de documentació i, amb tots els respectes per la seva capacitat de treball, que reconec i sé que és molt important, dubto molt que pogués mirar-se tota aquesta documentació o, millor dit, que en pogués treure alguna conclusió de tipus polític suficient. Però bé, vostès ho demanen... Nosaltres ho respectem, però hi votarem negativament.

Vostè també ha ressaltat –ho ha dit, no és que l'acusi d'haver amagat un detall–, a l'esmena 14, aquí vostè ha dit..., perquè, és clar, literalment ho diu l'esmena, no demana la informació, sinó el vot favorable. Això vol dir un dret de veto. Aquesta és una cosa que també ho anirem dient, suposo, al llarg d'aquest debat, amb les agrupacions que facin altres senyors o senyores diputades en la defensa de les seves esmenes: és una qüestió que entenem que l'Estatut ja salva i concreta, en el sentit que l'execució, l'execució del Pressupost, correspon exclusivament al Govern; el Parlament té la facultat exclusiva d'aprovar-lo, però qui l'aprova..., qui el gestiona, millor dit, és el Govern. Per tant, entenem que no és viable que, prèviament a una actuació executiva, s'hagi de demanar un consentiment d'un òrgan legislatiu com és la Comissió d'Economia i Finances.

Abandonant aquest conjunt d'esmenes, que totes elles –insisteixo– demanen més informació global que la que ara es dona, tenim l'esmena 23, que vostè l'ha dit molt de passada, però que és una esmena important. Vostès pretenen, amb aquesta esmena 23, diu literalment el text, que totes les esmenes amb partida oberta –o sigui, aquelles esmenes típiques de 1.000 pessetes, que és una voluntat política, és una manifestació d'un propòsit de capteniment i que, si al llarg de l'exercici s'hi poden destinar pessetes per transferència d'altres partides, doncs es farà–, vostès demanen que siguin totes ampliables. És un tema moltíssim diferent. Vol dir que aquí és una font de dèficit molt i molt considerable declarar ampliable aquestes partides. Les conseqüències són molt diferents i no ho podem acceptar.

L'esmena 24 i 105 són esmenes lligades, que són esmenes tradicionals en el sentit que vostè, i altres grups potser veurem més endavant si també fan això mateix, s'oposen que siguin ampliables unes partides que nosaltres entenem que per definició ja ho han de ser. Quan la Generalitat ha de respondre de les seves obligacions, de cara a un aval que ha prestat, doncs, aquesta partida, nosaltres entenem que és lògic que sigui ampliable, perquè per endavant no podem saber si hi haurà fallits ni en quina quantia. Per tant, doncs, és lògic que sigui partida ampliable.

I, finalment, les tres esmenes que vostè ha defensat –nominalment, si més no–, la 128, 130 i 131, són unes esmenes que van lligades, junt amb la 132, que és la part d'informació, van lligades a una activitat que ens sembla molt adequada, que és un mecanisme fàcil i flexible per assegurar l'equilibri de les entitats autònomes a la Generalitat. I a través dels textos dels diversos apartats d'aquest article que vostè pretén suprimir amb aquestes esmenes, doncs, s'assegura aquest equilibri, necessari per altra banda, dels organismes autònoms de la Generalitat.

Per aquestes raons, senyor president, arribat el moment de la votació, el nostre Grup s'oposarà amb el seu vot a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat suara el senyor Novella.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 13, i aquelles que vulgui agrupar, en nom del Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Agruparíem en aquest torn les esmenes números 13, 16, 17, 18, 21 i 127. Fan referència, senyor president, aquest conjunt d'esmenes, a un tema gairebé únic, que és el tema relacionat amb les modificacions del Pressupost, independentment d'aquelles que tenen un sentit sectorial, que després seran vistes en veure l'article 6; en aquest cas parlem, en l'article 4, del tema de transferències de crèdit. Les transferències de crèdit és el sistema que té el Govern per transferir –valgui la redundància– fons d'una partida a una altra sense cap tipus de control d'aquest Parlament. En el cas de les esmenes 13 i 16, el que propo-

sem és eliminar la referència que el Govern fa a un concepte, des del nostre punt de vista, molt més lax per a les transferències de crèdit, i retornar al redactat del Decret legislatiu 9/1994, de la Llei de finances públiques de Catalunya. Sistemàticament, el Govern traspasa un concepte que havia estat acordat en el seu moment per aquesta cambra, sobre com s'havien de fer les transferències de crèdit, i en la pràctica, en el Pressupost, introdueix modificacions, o sigui, esquemes i sistemes de modificació molt més laxos que els previstos per la legislació.

La resta d'esmenes, la 18, la 21 i la 127, són un conjunt d'esmenes que intenten posar una cota a aquestes transferències de crèdit, no tant des del punt de vista, diríem, quantitatiu, o des del punt de vista de les capacitats del Govern, sinó des del punt de vista de l'equilibri necessari del Pressupost. Em penso que tots els senyors i senyores diputats són conscients que, a través d'aquest mecanisme, el Pressupost que finalment executa el Govern, amb el Pressupost que aprova aquesta cambra, hi ha diferències importants. De fet, podríem agafar el Pressupost de l'any 1995 i veuríem com, per exemple, en despeses corrents hi ha hagut una desviació de 80.000 milions de pessetes en més, i en inversions hi ha hagut una desviació de 50.000 milions de pessetes en menys. I això el Govern ho fa sense que aquesta cambra es pugui assabentar de res. Nosaltres, el que proposem és que, malgrat el sistema de transferències de crèdit, malgrat el sistema d'ampliacions de crèdit que veurem després en l'article 6, el Govern estigui obligat a respectar l'equilibri entre despeses corrents i despeses de capital. Perquè, si no, passarà allò que ens ha passat amb el darrer Pressupost de 1995, o amb els anuncis que ha fet l'honorable conseller en altres moments, de dir «Com que se'ns disparen les despeses corrents, hem de retallar les inversions; com que som incapaços de controlar les despeses de funcionament de la Generalitat, l'única solució: retallem 60.000, 70.000, 80.000 milions de pessetes en inversió.» I aleshores, passa que, del Pressupost que se'ns va dir que hi hauria 200.000 milions de pessetes per a inversió, s'acaba amb un pressupost de 150.000, de 120.000 milions de pessetes. Per tant, entenem que cal posar-hi uns esquemes que condueixin que el mateix Govern s'hagi de matisar, hagi de veure com fa les seves transferències de crèdit, com fa les seves ampliacions, i que, l'equilibri entre despeses corrents i despeses de capital, sigui necessari mantenir-lo.

I finalment, en l'esmena 21, diem concretament dos articles que, malgrat transferències, malgrat ampliacions, és necessari mantenir en la seva globalitat, que són els articles 46 i 76, que són, com les senyores i senyors diputats saben, els que fan referència a transferències corrents i transferències de capitals amb destinació als ajuntaments. Aquests articles van sofrir l'any 1995 un rebaix molt important, un rebaix de 8.000 milions de pessetes sobre els 30.000 milions que hi estaven destinats; és a dir, una disminució de més del 25%, o al voltant del 25%, amb relació al que s'havia previst inicialment. Entenem que això és jugar amb el Pressupost, això és jugar amb els diners. I després, això per què es fa? Doncs es fa perquè es presenta un pressupost que és relativament irreal, es fa perquè es presenta un

pressupost en què no hi ha prevista tota la Seguretat Social, es fa perquè es presenta un pressupost en què no hi ha previstos tots els interessos que s'han de pagar. I per poder pagar allò que realment haurien d'haver previst en el Pressupost, doncs, transferència de crèdit, crèdits ampliables, i d'algun lloc o altre els traurem. Entenem que això és convertir el debat pressupostari en un exercici relativament virtual, per no dir irreal. I en això nosaltres, senyor president, no hi estem d'acord. Per això proposem aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a les esmenes 13 i 16, és una qüestió que el senyor Carnicer i jo estem debatent des de fa una pila d'anys. El senyor Martí Carnicer pretén el manteniment de l'article 42 del que actualment és el Decret legislatiu del 94, que és el que aprova els text refós de la Llei de finances públiques, i jo sempre, de forma alternativa i contrària a la posició del Grup Socialista, defenso allò que des de fa molts anys diu el Pressupost de la Generalitat en aquest article 4. El tema de les transferències de crèdit nosaltres entenem que el text actual —que, hi insisteixo, ve de lluny— del Projecte de llei és un text útil, és un text que dona la flexibilitat necessària i suficient i, per tant, ens sembla que, avui per avui, s'ha de mantenir aquesta situació més favorable a l'actuació del Govern, de l'Executiu, que no pas el que originàriament contemplava la Llei de finances públiques.

Pel que fa a l'esmena 17, aquest és un tema ja diferent. El senyor Martí Carnicer, que recordi, no n'ha parlat. La diferència que fa és una desconfiança —diria jo— en la persona del conseller d'Economia i Finances perquè, curiosament, en temes del Servei Català de la Salut i de les entitats gestores de la Seguretat Social li retira la possibilitat que ell, el conseller, autoritzi la transferència i demana, aquesta esmena 17, que sigui la totalitat del Consell Executiu. Nosaltres entenem, dintre d'aquesta línia de flexibilitat de què els parlava fa un moment, que és millor mantenir el text del Projecte de llei que, per altra banda, no fa més que recollir una regulació similar a nivell general o a nivell d'Insalud, el que estableix una ordre, l'Ordre 31 de juliol de 1990, i també el ministre és el que té facultats i no el conjunt del Govern.

Pel que fa a l'esmena 18, bé, nosaltres entenem que aquesta cautela addicional és innecessària, que precisament aquest article 42, tal com està redactat, i que demanava el senyor Martí Carnicer el seu ple restabliment, dona plena suficiència, millor dit, plena garantia que no hi haurà cap desviació; existeix la funció interventora que té per missió precisament vetllar que no hi hagi aquesta contaminació entre partides de despesa corrent i partides de capital; per tant, no la veiem necessària.

I pel que fa a l'esmena 21, aquí, curiosament, el que pretén el senyor Martí Carnicer, al marge de totes les esmenes anteriors, no és ja una major seguretat, sinó que demana la garantia que les partides de subvencions per despesa corrent i les partides per a inversions de capital als ajuntaments, aquestes siguin sagrades; que per cap motiu es pugui reduir ni un cèntim. Nosaltres no veiem el perquè, malgrat la importància que reconeixem i compartim d'aquests ens de l'Administració local, aquesta part també de les administracions catalanes, que no puguin ser sotmesos en cas de necessitat a una disminució, si les necessitats ho aconsellen, com qualsevol altra partida; no veiem per què aquesta diferència. Per altra banda, l'apartat segon de l'esmena diu que en cas de produir-se algun sobrant..., dóna un criteri. He consultat la Conselleria i m'han explicat que en els darrers anys les liquidacions d'aquests exercicis s'han esgotat al mateix exercici. Per tant, és una qüestió més acadèmica que una altra cosa. Però, bé, en principi nosaltres mantindríem el redactat actual del Projecte de llei.

Finalment, el senyor Martí Carnicer ha defensat una esmena, l'esmena 127, que jo els pregaria que la retinguessin molt perquè això serà després la base de discussions –suposo– o argumentacions en tota una pila d'esmenes que vindran després. El senyor Martí Carnicer, amb la sapiència que el caracteritza, s'està posant la bena abans de rebre el cop de roc; i com que m'interessaria que aquesta esmena la retinguessin, la 127 –és una esmena important–, si de cas, perquè tinguin capacitat addicional de retentiva potser faré una explicació una mica..., una mica estranya. Jo diria que aquesta esmena és una esmena plenament marxista, però no en el sentit de Carles, sinó en el sentit de Groucho. Vostès suposo que tots han vist un dels clàssics de la filmografia americana i mundial, *Els germans Marx a l'Oest*. Vostès han vist que surten d'una estació amb un tren carregat de coses i van avançant per la via, els ataquen els indis, els bandolers i se'ls acaba els combustible i a base d'anar cridant «més fusta!, més fusta!» ho van cremant tot i arriba el final de la pel·lícula que només queda la màquina i les rodes. Això, portat a l'absurd, és el que pretén l'esmena 127. Perquè què ens diu l'esmena 127; diu: «totes les partides ampliables anteriors...», que, és clar, seran anteriors, les cent i tantes esmenes que hi ha per aquests misteris d'aquesta ordenació que han fet els grups de l'oposició, potser no serà massa entenedor, però cent set esmenes, si no recordo malament, que demanen partides ampliables, el senyor Martí Carnicer dirà: «Com que el Grup de majoria...» –lògicament, perquè el senyor Martí Carnicer com a persona raonable sap que no es pot dir altra cosa–, ens dirà: «Escolti, això és demagògia, això és la bóta de sant Ferriol...»; diu: «No, no, cap problema, a mesura que es vagin augmentant aquestes partides, es disminuiran totes les altres fins equilibrar; quan s'acabin totes les partides, només quedaran partides ampliables.» Podríem dir, fent una caricatura o continuant amb la caricatura: no caldria fer pressupost o almenys no caldria fer estat de despeses; senzillament fer una llista, fer un llistat de totes les esmenes, millor dit, tots els conceptes pressupostaris que entre tots convinguem que siguin partides ampliables i llavors posar un article

i dir: «I si en queda, el Govern que gastí el que pugui.» I aquesta és la justificació d'aquesta esmena.

Bé, formalment jo el que puc dir és que, òbviament, les autèntiques partides ampliables, com sap el senyor Martí Carnicer, són aquelles que van acompanyades d'uns ingressos també indeterminats. Aleshores, com a mínim, les autèntiques partides ampliables, aquelles que no se sap el seu contingut però també van acompanyades d'un ingrés del qual tampoc se sap el seu contingut, aquestes sí que no haurien de ser afectades per l'article 127. Però, bé, en definitiva, jo considero –perdoni'm, senyor Martí Carnicer– que aquesta és una esmena instrumental, molt brillant per cert, doncs, per justificar que almenys les seixanta o setanta esmenes de partides ampliables que vostès demanen, el seus companys demanaran al llarg d'aquesta tarda, doncs, que jo no els pugui dir: «Escolti, on van vostès amb això?»; que no veuen que és dèficit?» Dirà: «No, no, escolti, tregui'ls d'allà on pugui.» Però «tregui'ls d'allà on pugui» i no dir-ho és el mateix que dir «no els tregui d'enlloc». Per tant, senyor president, votarem en contra també d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per defensar l'esmena número 20 i aquelles que consideri oportú agrupar, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb el beneplàcit de la presidència, acumularia en la meua defensa les esmenes 20, 22, 143, 168, 189 i 236. (Pausa.) Totes aquestes esmenes van destinades a millorar la transparència del que hauria de ser l'instrument bàsic de qualsevol govern i l'instrument bàsic de qualsevol parlament per impulsar i controlar les tasques de govern. Malgrat les millores que s'han anat introduint legislatura darrere legislatura, aquest Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat permet encara unes dosis elevades de discrecionalitat en molts àmbits, producte, molts cops, de l'opacitat de les decisions que pren el Govern davant d'aquest Parlament. Per tant, em limitaré a analitzar esmena per esmena quin n'és el contingut i breument la seva motivació.

L'esmena número 20, que és a l'article 4, d'addició d'un nou punt 8, on diu «De les modificacions pressupostàries se n'ha de donar compte mensualment al Parlament», es tracta que el Parlament tingui coneixement complet de les modificacions que van patint els Pressupostos que ha aprovat. Malgrat el nivell de vinculació, sigui per concepte sigui per article, el cert és que bona part de la política que s'orienta a través dels pressupostos ve a nivell de concepte. Si es modifica, per exemple, la partida de «Transferències corrents al Cidem» per la de «Transferències corrents al Copca» és evident que hi ha un canvi d'orientació que el Parlament hauria de conèixer. Si no és així, si per la via de la modificació es pot anar fent sense donar-ne compte al Parlament, es poden desvirtuar els pressupostos de tal

manera que la tasca d'aquest Parlament resulti fins a cert punt inútil.

Pel que fa a l'esmena 22, a l'article 6, d'addició, allà on diu: «Es consideren crèdits ampliables fins a una suma igual a les obligacions que és preceptiu reconèixer amb el compliment de les normes legals oportunes i, en tots els casos, donant-ne compte trimestralment al Parlament», també proposem afegir: «així com dels motius imprevistos que obliguen a l'ampliació», etcètera. Es tracta en aquest cas d'aquesta esmena de millorar el control sobre els motius d'ampliació dels crèdits de cara a evitar-ne l'abús. La figura dels crèdits ampliables resulta admissible en aquells casos en què resulta impossible conèixer-ne l'import, així aquells que depenen de decisions d'altri, com ara les decisions judicials, o absolutament imprevisibles –despeses de farmàcia–; però això no és obstacle per a conèixer aquests motius amb exactitud un cop s'hagin produït, bé sigui la decisió judicial, bé sigui el consum farmacèutic exacte, per exemple. O en els casos de personal, pensem en les quotes de la Seguretat Social, els motius de les grans desviacions que es repeteixen cada any i sobre les quals la Sindicatura de Comptes ha avisat sistemàticament. En lògica, doncs, amb aquesta esmena d'acotació dels crèdits ampliables hem optat per no utilitzar quasi aquesta figura en les esmenes d'ERC a aquests pressupostos, perquè multiplicat a l'infinit el nombre de crèdits ampliables es multiplicaria també el de crèdits retallables, amb la qual cosa el Pressupost, que hauria de ser un instrument de previsió i planificació, quedaria absolutament desnaturalitzat.

Per aquesta raó aquesta esmena és per a posar més previsions a l'ús de crèdits ampliables que molts cops poden ser voluntat explícita de camuflar decisions que no es vol que siguin evidenciades en els números o bones intencions amb finalitats més propagandístiques que d'altres tipus.

Pel que fa a l'esmena 143, que és a l'article 11.5, de modificació, allà on diu: «Els departaments han de publicar trimestralment en el DOGC les subvencions concedides en cada període a l'empara de l'apartat 4», proposem que s'hi afegeixi: «així com totes les altres concedides per un import superior a 100.000 pessetes, especificant la partida pressupostària a càrrec de la qual és concedida la subvenció, el receptor d'aquesta i el programa al qual s'acull». Precisament en un moment en què s'està fent bandera de l'eliminació progressiva de les subvencions com a mètode per a eliminar el dèficit i com la fórmula més clara de retirada de l'estat repartidora en molt àmbits, és paradoxal que hi hagi tan poc control parlamentari sobre aquest capítol de subvencions que, molts cops, són fetes sense criteris suficientment objectius o, a vegades, amb finalitats clientelars o bé a partir del principi –com he dit abans– de la repartidora. Per tant, es tracta de donar una major publicitat i transparència a les subvencions, incloses les reglades, a més de les excepcionals que assenyalava l'apartat 4. Alhora, també serveix per a conèixer l'execució dels diferents programes.

Per a l'esmena 168 a l'article 18.1, on diu «Els organismes autònoms comercials, industrials, financers, les empreses públiques, estiguin constituïdes o no ho esti-

guin en forma de societat anònima, les universitats públiques finançades per la Generalitat i els patronats i consorcis en els quals participa la Generalitat han de trametre a la Intervenció General de la Generalitat la liquidació del Pressupost, els comptes anuals i la memòria de la gestió de l'exercici anterior i també han de trametre la mateixa documentació referida a empreses en què participen», nosaltres hi afegiríem amb la nostra esmena: «Aquesta informació serà tramesa al Parlament el mes següent de la seva presentació davant la Intervenció General de la Generalitat.» La motivació, malgrat que la Llei de finances públiques ja estableix la documentació que s'ha de lliurar al Parlament en l'estat d'execució del Pressupost, el fet cert és que no abasta el sector públic comercial i administratiu, que fa anar una quantitat considerable de diners i que són pressupostos que també coneix i aprova aquest Parlament. Cal, doncs, que el Parlament en tingui coneixement de forma completa i fidedigna per complir la seva funció de control, atès que estem parlant de sector públic.

Pel que fa a l'esmena 189, de l'article 24.1, apartat e, primera, d'addició, on diu: «Els complements de productivitat», afegir-hi: «així com els criteris utilitzats per a establir-los», etcètera. Aquí en aquest cas es refereix als complements de productivitat del funcionariat que solen ser un niu de conflictes. Com que s'han d'aplicar per uns criteris objectius i reglats, res de millor que donar a conèixer aquests criteris juntament amb el resultat. Així, si algú se sent agreujat, podrà saber d'on surt el complement i quina explicació té.

I finalment, per a l'esmena 236, la disposició addicional desena, punt 2, de modificació, allà on diu: «L'alienació de títols representatius», nosaltres diríem: «L'alienació de títols representatius del capital en empreses en què la Generalitat participi directament o indirecta es farà mitjançant llei del Parlament per a cada empresa objecte d'alienació. La llei especificarà les condicions d'aquesta alienació i, en tot cas, assegurarà, llevat de casos excepcionals apreciats pel Parlament, el manteniment d'una participació de la Generalitat que assegurï una presència al consell d'administració resultant.» En aquest cas es tractaria d'assegurar que els processos de fet de privatització d'empreses de la Generalitat es facin en cada cas amb coneixement i aprovació d'aquest Parlament i no per una aprovació indefinida, una mena de taló o de xec en blanc. Alhora caldria deixar la possibilitat, no d'una manera inflexible, de mantenir una presència significativa, especialment per a evitar temptacions liquidacionistes o especulatives amb uns actius que, en principi, són públics.

Resumint, doncs, i per no allargar-me més, són un conjunt d'esmenes que intenten reforçar el paper controlador i impulsor d'aquesta cambra, que representa la sobirania del poble, sobre l'instrument més important de govern com són els pressupostos. Per això demanem comptes, demanem criteris, demanem informació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra d'aquestes sis esmenes que ha defensat el senyor Huguet.

Amb l'esmena 20, l'única variació que pretén el Grup d'Esquerra Republicana és reduir de tres mesos a un mes proporcionar la informació. Nosaltres entenem que fer-ho trimestralment és suficient, i no hi afegiria gran cosa rebre dotze vegdes l'any aquesta documentació més fragmentada.

Pel que fa referència a l'esmena 22, el que pretén el senyor Huguet, o Esquerra Republicana, millor dit, és modificar el concepte de crèdit ampliable o, millor dit, només vincular-ho en aquell cas que hi hagi un motiu imprevist que obliga a l'ampliació. Moltes vegades el motiu és conegut; el que no és coneguda és la quantia. Per exemple, del PIRMI se sap quins són els motius que donen peu a percebre aquesta pensió de compensació social; el que no se sap és quanta gent s'hi acollirà en cada moment, en funció de l'evolució dels paràmetres de la conflictivitat o de la marginalitat social. Per tant, no podem dir que és imprevist el concepte; és imprevista la quantia. Bé, en tot cas, entenem que tampoc hi afegiria res de nou dir, especificar que són els motius imprevistos que obliguen que un crèdit sigui ampliable, i per tant, doncs, tampoc hi estarem d'acord.

Pel que fa a l'esmena 143, tornem a estar una mica en la línia..., no tan accentuada com abans, amb el Grup d'Iniciativa, dels manaments a pagar, sinó que fa referència a les subvencions de més de 100.000 pessetes. Per sort o per desgràcia –no sé com es pot qualificar–, hi ha moltíssimes dotacions que superen aquesta quantitat. Nosaltres veiem, ens sembla, que el DOGC seria gairebé una guia telefònica. Per altra banda, aquest tipus de subvencions que es concedeixen en règim de concurrència pública; per tant, la seguretat i la garantia de la transparència, la dóna això, i no el fet que es publiquin totes les de més de 100.000 pessetes.

Finalment..., no, perdó. Lavors hi ha l'esmena 189, aquest tema dels conceptes salarials, de criteris utilitzats per a establir el complement de productivitat. Miri, nosaltres entenem que ja és correcte el que diu l'article 67.3, lletra c, al final d'aquesta lletra, de la Llei 17/85, de la funció pública, en què diu que aquesta fixació es farà per reglament. Per tant, entenem que és excessiu establir-ho per llei i, precisament, a través de la Llei de pressupost.

Finalment, pel que fa referència a l'esmena 236, és una esmena que és repetició d'una esmena que ja va venir l'any passat en aquest mateix sentit per part d'Esquerra Republicana –era l'esmena 96, em sembla recordar, d'Esquerra Republicana, en aquell moment–, i era una esmena que aleshores li vam dir –i ara li repetiré–: potser sí que en part tenen raó vostès, però en aquest tema de la privatització de valors de la Generalitat hem començat fa molt poc; ens semblava l'any passat que, d'entrada, ja posar un sistema molt més complicat, com és el que vostès demanen, molt més restrictiu, quan vostès demanen això, en aquesta esmena seria excessiu. L'experiència, escassa, poca, que hi ha hagut en aquest

any no ens dóna més orientacions per a acceptar-ho i, per tant, tampoc els acceptarem enguany. Potser més endavant, potser, potser, acabaria essent positiu. Ara, en tot cas, el que vostès demanen, que sempre quedi una petita participació de la Generalitat, per petita, per minsa que sigui, amb la finalitat de poder tenir una presència al Consell d'Administració, ens sembla que és superflu, en el sentit que, si tan petita és aquesta presència, a part que hi hauria problemes de greuge comparatiu amb altres socis, no sé si afegeix res al poder que pugui tenir el Govern de la Generalitat el fet que, tenint un mig per cent del capital d'una societat, tingui una veu amb una força molt petita en el Consell d'Administració.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Continuem endavant: per a l'esmena número 25 i aquelles que vulgui agrupar, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, correspon ara el torn de les esmenes 25, 211... (*veus de: «Un moment, un moment!»*), 211, 212, 213, 218, 223, 220, 221.

El president

23, 20 i 21?

El Sr. Carnicer i Vidal

Exacte, senyor president.

El president

Endavant.

El Sr. Carnicer i Vidal

Corresponen al concepte de crèdit ampliable en alguna part, i al concepte d'endeutament en altra part. I el concepte de crèdit ampliable, en tot cas, només el faria servir en aquest moment en relació amb l'esmena 25, que parla que puguin ser ampliables els crèdits destinats a endeutament, destinats a refinançament i destinats a interessos. La nostra esmena és una esmena que diu que només podria ser ampliable, des del nostre punt de vista, una partida quan els crèdits siguin destinats a refinançament. Segurament això ens pot servir per a veure aquesta classificació que el senyor Escudé feia en un altre moment entre partides autènticament i no autènticament ampliables. És clar, poden ser autènticament ampliables les partides d'interessos de l'Institut Català de la Salut, quan per exemple el 95 no es va preveure pagar ni una pesseta i es van pagar 11.000 milions? O quan en el Pressupost del 96 es preveu pagar 6.000 milions, i tots sabem que estaran a la ratlla dels 12.000, 15.000 milions? O poden ser autènticament ampliables les partides de la Seguretat Social, que sa-

bem que, com a mínim, hi falten 8.000 milions de pessetes? És clar, el concepte d'ampliable o autènticament ampliable o no sempre dependrà, segurament, de quina banda del faristol s'està. En qualsevol cas, senyor Escudé, nosaltres, quan vam avaluar les nostres propostes, vam fer arribar al Govern l'avaluació de les nostres propostes, dèiem que estàvem entre 30 i 60.000 milions de pessetes. No era cap bota sense sola: era una bota perfectament quantificada.

Perquè, és clar, vostès ens proposen dir: «Que sigui, tot el tema de préstecs, que sigui ampliable.» Nosaltres diem: «No, miri, del que faci referència a operacions de refinançament, parlem-ne, perquè entenem que estem en un marc financer que caldrà ajustar-se en cada moment a les necessitats.» El que no pot ser és que en el Pressupost del 95, per exemple, hi hagués un endeutament previst de 95.000 milions i finalment es tanqués amb un augment de 318.000 milions; que hi hagués un endeutament net de 110.000 milions de pessetes superior al previst en el Pressupost, i d'això, aquest Parlament, no s'assabenta. Vam discutir si 95.000 milions eren pocs o molts i vam destinar-hi el temps que vam considerar tots adient en el moment de parlar de l'endeutament de la Generalitat, i després, per la via d'un ús –i abús, des del nostre punt de vista– de l'article que permet el refinançament d'operacions, no els 95.000, no: 120.000 milions de pessetes més. Creiem que aquest Parlament ha de tindre coneixement de determinades operacions del Govern; creiem que aquest Parlament ha de controlar les operacions de l'endeutament del Govern. Un govern que en pocs anys s'ha situat en 1 bilió 400.000 milions de pessetes d'endeutament no és un govern que tracti, des del nostre punt de vista, amb suficient cura aquest tipus de qüestions.

Un altre conjunt d'esmenes fa referència als avals, les esmenes 211, 212 i 213. El caràcter solidari o no dels avals no pot ser un tema arbitrari; no pot ser que el Govern decideixi quins avals han de ser o no solidaris. Nosaltres entenem que segurament seria millor –i hi ha una esmena en aquest sentit– que els avals no fossin solidaris; però, en qualsevol cas, admetent aquell argument que fa servir moltes vegades el senyor Escudé que si no fossin solidaris aquests avals no servien per a res perquè moltes entitats financeres ni tan sols ho acceptarien, bé, llavors fem una norma relativament objectiva de quins avals poden ser solidaris o no; no ho deixem, simplement, al pur arbitri del Govern. Igualment en el tema dels segons avals.

Hi ha les esmenes 218 i 223, en què es fa referència a una qüestió curiosa. Es diu: «I aquell endeutament autoritzat en anys anteriors que no s'hagi fet servir es podrà fer servir aquest any.» Bé, escolti, miri, d'aquesta manera no sabrem mai allà on som. L'exercici es tanca quan es tanca; les empreses o les entitats tenen la potestat, que els dona aquest Parlament, d'endeutar-se fins al límit que correspongui. Si no el fan servir, millor, no l'hauran necessitat. En qualsevol cas, no podem arrossegat d'un any cap a l'altre autoritzacions d'endeutament, perquè, si no, ens trobarem amb una situació totalment descontrolada.

L'esmena 220, en què aprofito, senyor president, per dir-li que hi ha un error de transcripció en els nostres

propis documents, perquè si no, diguem, no s'entendria, l'esmena 220... I per tant, demanaria que en el moment de votar-se es suprimís la paraula «superior» per la paraula «inferior» (*Veus de fons.*) No, no, en la penúltima ratlla diu: «igual o superior»; ha de dir: «igual o inferior». Aquí és on parlem del refinançament dels crèdits a curt termini. Nosaltres diem que la substitució dels crèdits a curt termini només es pugui fer amb crèdits a curt termini. L'honorable conseller sap que, d'aquest tema, n'hem parlat en algun moment. L'operació del 95, quina és? Hi ha un límit de crèdits a curt termini, 200.000 i escaig milions de pessetes; hi ha necessitats de tresoreria; refinancem els crèdits a curt termini, agafem 120.000 milions de crèdits a curt termini, transformem-los en crèdits a llarg termini i tornem a incrementar l'endeutament a curt termini amb 120.000 milions de pessetes més. Amb aquest mecanisme, l'endeutament de la Generalitat és il·limitat. No hi ha manera que aquest Parlament posi límit a quin és l'endeutament de la Generalitat. Però nosaltres diem: quan hi hagi refinançament, si es volen refinançar operacions de llarg, que es facin amb operacions de llarg; si es volen refinançar operacions de curt, que es facin amb operacions de curt. Si es fa el creuament i operacions de curt es refinancen amb operacions de llarg, d'aquesta manera es pot fer anar la maquineta sense parar, i ens trobem amb situacions com la de l'any 1995, en què –repeteix– el Govern es va endeutar amb 120.000 milions de pessetes més dels que havia autoritzat aquest Parlament.

Amb l'esmena 221 el que proposem és que es mantingui el límit en el 7%. El 12% ens sembla un límit excessivament elevat, i proposem que amb el 7% d'endeutament ja és suficient.

I crec, senyor president, que són totes les esmenes que el nostre Grup tenia presentades... Perdó, n'hi ha una que segurament no he esmentat en fer el llistat, que és l'esmena... No, no, són totes, senyor president; són totes les esmenes que anaven en aquest torn.

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 25, el que nosaltres entenem és el que pretén limitar aquestes operacions. És una mecànica, aquesta de l'apartat 3 d'aquest article 6, que ha donat, almenys al nostre entendre, bons resultats, i, per tant, ens sembla que seria contraproductiu acceptar aquesta limitació que a través d'aquesta esmena demana el Grup Socialista.

Pel que fa a l'esmena 211, aquesta és una qüestió que al llarg de diverses esmenes intenta, el Grup Socialista, modificar la capacitat discrecional –fins a cert punt– del Govern d'establir quan hi pot haver caràcter solidari o no. En el fons, ell ja ha manifestat el que, si més no en el seu subconscient, creu, que és que no fóssim mai solidaris. Evidentment, com que ell ja ha explicat el que jo li diria, doncs, no li ho diré i li diré una altra cosa. A

nosaltres ens sembla bé el que diu el Projecte de Llei en l'apartat 3, quan diu que el Govern ho pot determinar en cada cas. Ara, això no és una capacitat omnímoda, em sembla que ha explicat el senyor Martí Carnicer, perquè precisament existeix una ordre del 15 de març de 1996, de fa molt poc, que a l'article 4.b explica, objectivament, quan serà solidari o quan no serà solidari; i a l'apartat a diu que els avals que la Generalitat concedeixi a entitats de dret públic abastaran principal i interessos; en la resta de casos abastaran exclusivament els pagaments del principal fins al límit autoritzat. Bé, l'aval de la Generalitat serà solidari en aquelles operacions en què quedi clarament establert que la Tresoreria de la Generalitat només es farà càrrec dels pagaments que corresponguin en cas que no ho faci l'avalat en les dates previstes al contracte, etcètera. Per tant, ja dóna un criteri objectiu per endavant, fins i tot abans de la presentació d'aquest Pressupost, i aquest caràcter omnímode no veiem que hi sigui, i per tant, ens sembla, doncs, assenyat mantenir aquesta facultat, facultat que –hi insisteixo– el Govern ja n'ha fet ús.

Pel que fa a l'esmena 212, és l'esmena tradicional de demanar informació, però en aquest cas, especificant, diu que s'estableixi la regulació als casos en què un aval pot ser o no ser solidari. Ja li he explicat que hi ha una ordre ministerial que ho diu, el DOGC està obert a tothom, tothom tenim obligació de conèixer les disposicions, és a dir el Codi civil, i per tant no cal que informem el Parlament; que els diputats i diputades lleixin el DOGC i ja veuran quines són aquestes condicions.

Pel que fa a l'esmena 213, fa unes modificacions per posar-hi alguns elements que nosaltres..., crec que ja que dóna un criteri objectiu a aquesta ordre no cal variar-ho a través del Pressupost.

Pel que fa a l'esmena 218, aquesta és una tècnica de passar les operacions d'endeutament d'un exercici a l'altre, en alguns casos, seria trencar aquesta tècnica, que entenem que és necessària, sobretot davant l'enderrement, almenys fins ara, amb l'obtenció d'autoritzacions per part del Govern de l'Estat, que, normalment, abans de concedir el seu plàcet a aquesta operació d'endeutament es produeix un retard considerable.

El mateix tema del retard és al qual fa referència l'esmena 223, perquè hi han retards materials en la instrumentació d'aquestes operacions i, per tant, entenem que és lògica aquesta flexibilitat, que allò que estigui disposat, però no instrumentat jurídicament a final de l'exercici, pugui fer-ho, pugui ser objecte d'aquesta instrumentació en l'exercici posterior.

Finalment, les esmenes 220 i 221 són unes esmenes que han estat plenes d'errors, perquè a l'esmena 220 ara se'ns diu –jo aquí tenia anotat «text confós»– que allà on diu «inferior» ha de dir «superior»... (*Algú diu: «Al revés.»*) Perdó, doncs encara ho he entès més malament. Allà on diu «superior» la segona vegada, que no la primera –perquè ho diu dos cops–, ha de ser «inferior». Bé, potser sí que llavors s'assembla més al criteri nostre, però bé, en principi, nosaltres entenem, ens agrada més, a mi m'agrada més el text de l'apartat tercer tal com està ara i no fer aquesta modificació.

I quant a l'esmena 221, hi va haver també un error que ja va ser solucionat en comissió i que ja apareix en el Dictamen. És clar, baixar del percentatge de l'exercici anterior més un 3,5% d'augment, baixar el 7% –com ha quedat clar que es pretén– és reduir fortament aquesta capacitat. Potser amb un estricte sentit acadèmic de conceptes correctes pressupostaris seria molt encertat, però la realitat és la realitat i baixar del percentatge actual –ja no parlo d'augmentar el 3,5%– a aquest 7% que diu vostè, vostè sap perfectament, amb aquestes operacions que fa de Govern a l'ombra en temes pressupostaris, que significaria, grosso modo, baixar pràcticament a la meitat el nivell, el topall actual. I per tant, això, per raons de realitat immediata és inviable, i per tant, hi votarem també de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb l'horari preestablert de votacions, i passades les sis de la tarda, en aquest moment estem en condicions de votar l'article 2, l'article 3, l'article 4 i l'article 5 –els articles 3 i 4 amb les seves corresponents esmenes.

L'article 2 i l'article 5 no tenen esmenes. Per tant, podríem passar a votar directament, en primer lloc, l'article 2 i l'article 5 del Projecte de Llei de pressupostos.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquests article 2 i article 5, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

L'article 2 i l'article 5 de la Llei de pressupostos han estat aprovats per 66 vots a favor, 10 vots en contra i 37 abstencions.

Anem ara a votar les esmenes a l'article 3 i a l'article 4, si es poden votar conjuntament. Es poden votar conjuntament les esmenes del Grup d'Iniciativa? (*Pausa.*) Votaríem, per tant, l'esmena número 12, a l'article 3, i les esmenes números... De tots els grups? Totes alhora? (*Pausa.*) Doncs, totes les esmenes als articles 3 i 4 de la Llei de pressupostos.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes han estat refusades per 48 vots a favor, 56 en contra i 12 abstencions.

Moltes gràcies. Han quedat, per tant, aprovats... Perdó, cal votar els articles 3 i 4 de la Llei de pressupostos.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin? No hi ha abstencions.

Els articles 3 i 4 de la Llei de pressupostos han quedat aprovats per 68 vots a favor i 38 vots en contra.

Continuarem el debat... (*Pausa.*) Són 48 en contra.

L'esmena número 26, a l'article 6, té presentades esmenes de tres grups. Començarem pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar aquestes esmenes, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor president, si m'ho permet, jo acumularia sis esmenes, començant per recuperar l'article primer, que curiosament ens havia quedat aparcat, amb l'esmena número 9, l'esmena 26, l'esmena 27...

El president

A veure, un moment, un moment. 26, 27... Endavant.

El Sr. Fuentes i Navarro

38, 144 i 149.

El president

Endavant.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Bé, la nostra esmena número 9, l'esmena d'addició d'un nou article primer o d'un nou apartat a l'article primer pretén ni més ni menys que marcar una línia general de política en relació amb les finances dels ajuntaments, tota vegada que en aquests pressupostos, malauradament, pateixen una retallada extraordinàriament important, una retallada global de 4.000 milions de pessetes, és a dir un 12%, retallada que, per cert, no es correspon amb els conjunt de les retallades que tenen els pressupostos, perquè les previsions de les aportacions als ajuntaments es situen en aquest Pressupost als nivells de 1991; el conjunt dels departaments baixa un 1%, les transferències de capital del conjunt dels pressupostos baixen un 22% i, en canvi, les transferències als ajuntaments baixen un 41,5%.

Nosaltres pensem que aquest és, si se'm permet, un atemptat contra les finances dels ajuntaments de Catalunya, és una negació a la pràctica de l'aplicació del principi de subsidiarietat, del principi de dotar de recursos, de dotar de competències, però sobretot dels mitjans per fer-los possibles, que tira endavant el Govern de la Generalitat.

I això ens sembla especialment greu, ens sembla especialment greu perquè se'ns intenta justificar amb l'argument de la contenció, l'argument que tots ens hem d'estrènyer el cinturó i, per tant, també ho han de fer els ajuntaments. I això ens sembla extraordinàriament greu sobretot quan, fa molt poc, estàvem debatent en aquest Parlament, en relació amb les finances de la Generali-

tat de Catalunya, i tots vàrem coincidir que calia millorar la quantitat de les finances de la Generalitat i també els mecanismes de corresponsabilitat fiscal d'aquestes finances. I això vam fer-ho en un moment en què és imprescindible la reducció del dèficit, en què és imprescindible que ajustem al màxim els nostres pressupostos.

Per tant, si anar a millorar les finances és bo per a la Generalitat, per què no és bo, si més no, mantenir els mateixos nivells que tenien els ajuntaments l'any passat? Això és el que pretén aquesta esmena. Per tant, mantenir l'import global de les previsions pressupostàries, totes les assignacions consignades en els Pressupostos de l'any passat, destinades a transferències corrents i de capital a les corporacions locals que hagin estat subjectes de supressió o modificació, naturalment amb independència del Fons de cooperació local per als municipis, que s'haurà de regir, com és obvi, per les previsions de l'article 6 i de l'article 22, al qual, naturalment, després nosaltres i també, sens dubte, altres grups de la cambra ens referirem.

Nosaltres hem presentat també altres esmenes a què ara faré referència. A l'article 6, crèdits ampliables, tot i partint de la constatació, de la consideració, de la voluntat del nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que els crèdits ampliables, l'ampliació de crèdits sigui una figura limitada. Vostès diran: «Home, vostès diuen que ha de ser una figura limitada i ens presenten tot un seguit d'esmenes que pretenen ampliar crèdits.» És que no tenim altra alternativa, no hi ha altra possibilitat, sobretot ho veurem quan analitzem aquestes esmenes, perquè la primera que hem presentat un conjunt de grups d'aquesta cambra -hi faré només referència i altres grups també s'hi referiran- és en relació amb el municipi de Badia. En relació amb el municipi de Badia, nosaltres ja vàrem presentar una esmena en el departament corresponent perquè..., home, perquè es millorés la dotació de Badia, per als serveis no obligatoris, perquè es donés compliment a les previsions de la Llei de creació del municipi de Badia, que vull recordar que l'any passat tenia una dotació de 200 milions de pessetes i aquest any té una dotació de 80 milions de pessetes.

Nosaltres, el conjunt de grups -el nostre, el d'Esquerra Republicana i el Socialista- que hem presentat aquesta esmena, pensem que aquest crèdit, naturalment, ha de ser ampliable, però, a més, ha de ser-ho perquè s'apliqui d'acord amb els resultats i l'informe de la Sindicatura de Comptes.

Nosaltres, a més a més, teníem ja presentada una altra esmena amb la qual volem fugir del subterfugi que contempla l'article sisè quan parla, precisament, del municipi de Badia, quan diu que «per intentar plantejar, per anar a resoldre el compliment del que assenyala la Llei de creació del municipi». Nosaltres volem, purament i simplement, que en el text es digui: «Per complir les disposicions de creació del municipi de Badia», perquè no pugui haver-hi, efectivament, cap escapatòria en aquesta qüestió.

Nosaltres hem presentat també una altra esmena perquè siguin ampliables les aportacions al Pla únic d'obres i

serveis de Catalunya, que també vull recordar que en relació amb l'any passat ha patit una disminució, de 4.512 milions de pessetes a 4.121 milions de pessetes. Però, a més a més, el Pla únic d'obres i serveis a Catalunya s'ha fet, es fa, sense l'acord del conjunt dels ajuntaments de casa nostra, sense l'acord de les entitats municipalistes. Per tant, és absolutament imprescindible que aquesta partida sigui ampliable, però és més imprescindible encara que tot això es faci d'acord amb les entitats municipalistes. Per què? Perquè es pugui debatre efectivament quines són aquestes obres i serveis que s'han de tirar endavant, d'acord amb els ajuntaments. Perquè en molts casos, en molts casos, algunes de les obres que s'assignen..., que tiren endavant, per exemple, consells comarcals, poden tenir..., poden ser discutibles, amb aquest caràcter, i a més en molts casos tampoc està plenament justificada la diferència d'adjudicacions que tenen uns ajuntaments en relació amb altres.

Finalment, en aquest bloc, en aquest conjunt d'esmenes que nosaltres hem defensat, en tenim dues, en tenim dues, la 144 i la 149, que es tracta també de demanar informació, que estan en línia, podria semblar, amb les que ha defensat abans el senyor Novella, però que aquí del que es tracta és que s'informi detalladament els ajuntaments i els consells comarcals de les subvencions que s'atorguin en el seu àmbit territorial. He de dir, de tota manera, que crec que és prudent retirar l'esmena 149, tota vegada que, les dues esmenes, jo crec que, sens dubte per un excés en el desig que almenys una d'elles pogués prosperar, foren evidentment reiterades en la nostra petició.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Estava somrient, perquè el senyor Roc Fuentes, que fa molts anys que ens coneixem i sé que és un dels advocats més brillants de la població nostrada, se n'havia adonat –millor dit, crec que se n'ha adonat mentre les defensava– que hi ha dues esmenes repetides, i jo ja l'esperava a la cantonada i m'he hagut d'apartar de la cantonada perquè l'ha retirada: efectivament, la 144 i la 149, amb paraules lleugerament diferents, deien el mateix. Que consti, ja que l'entrava un grup com el de vostès, molt seriós en el seu treball, que em vaig trencar el cap molta estona a veure on hi podia haver el moll de l'os, el perquè, a veure quina variant hi podia haver, i vaig ser incapaç de trobar-les.

Bé, també, per començar, estic molt satisfet que el senyor Roc Fuentes també hagi començat dient que quedava sorprès que, no sabia per què –com ho ha fet anar?: per una qüestió pintoresca o curiosa–, s'havien saltat unes esmenes. És que jo, senyor Fuentes, precisament jo ho he preguntat, també, i el senyor president m'ha dit: «Ah!, és que vostè no està al cas, però és que

hi ha hagut un acord, d'aquestes, deixar-les per a més endavant.» Em tranquil·litza que ja som dos que no estem en aquesta conxorxa.

Bé, aquesta esmena número 9 que ha defensat el senyor Roc Fuentes és una de tot aquest conjunt de disposicions –millor dit, de disposicions no: d'articles, formalment, amb tots els ets i uts– que complementen, teòricament, l'article 1. Aleshores, jo voldria dir dues coses, que les dic ara, i això em permetrà no repetir-les quan altres companys del senyor Roc Fuentes, m'imagino, al llarg del debat, vagin defensant l'esmena 4, la 5, la 6, etcètera. Miri, a part de tot el que es va dir en el debat de totalitat –del perquè, quina era la base del Pressupost, quins són els grans principis–, no cal discutir. Les partides, a hores d'ara, tret que en el debat subsegüent es tombés algun departament o organisme autònom –amb la debacle consegüent, eh?–, si no és aquesta hipotètica possibilitat, les partides ja estan fixades, una per una, en comissió. Aleshores, és d'un voluntarisme estèril voler introduir grans principis –«el gran principi que defensa aquest Pressupost és tal cosa, o tal altra, o la de més enllà»: en aquest cas, el tema de l'Administració local–, perquè les partides són el que són, i el Pressupost és el que és; agradarà més, agradarà menys, uns hi estaran més contents o altres més descontents, en funció d'uns principis polítics, molt legítims tots ells, però bé, en definitiva, el Pressupost és el que és. Per més, diguem-ne, floritures que féssim ara creant articles 1 bis, 1 ter, 1 quater, no serviria absolutament de res.

Però deia, més enllà del debat de Pressupostos, jo voldria llegir, per no llegir-ho més endavant en multitud d'ocasions, el leitmotiv pel Govern –i per nosaltres, òbviament– del que vol dir aquest Pressupost, i això ho diu en l'exposició de motius. L'exposició de motius, al final de la primera columna, diu: «La present Llei conté els pressupostos de la Generalitat per al 1996. L'objectiu bàsic dels esmentats pressupostos és la reducció del dèficit, d'acord amb els escenaris de convergència europea. La consecució d'aquests objectius implica una important contenció de la despesa pública, que en el seu conjunt tindrà un creixement en termes reals negatiu respecte al 1995. En aquest context, la distribució de la despesa incorpora unes prioritats clarament definides pel que fa a les àrees relacionades amb l'estat del benestar; en conseqüència, davant dels augments en ensenyament, sanitat i habitatge, es produeix una considerable reducció de la capacitat de despesa assignada a altres departaments.» Aquests són els principis, i els faré gràcia d'anar-los insistint en això. Tot el que vostès vulguin, tot el que nosaltres voldríem..., tot això és molt bonic, tot està molt bé, però davant d'uns recursos escassos, davant d'una intencionalitat clara i concreta, que es posa al frontispici, a l'exposició de motius de la Llei, poca cosa més caldria formalment, realment, afegir-hi.

Per altra banda, deixant de banda l'aspecte real i anant al formal, una declaració –perquè no és més que una declaració de bona voluntat, o bones intencions, aquesta esmena, i totes les altres, d'un article 1 septies–, doncs, no té una virtualitat concreta. Quin abast, quin constreyniment jurídic comportaria el que diu aquest

article 1, que no lligaria amb les partides de l'estat de despeses ni de Governació ni de cap departament? En tot cas, si això vostès ho haguessin presentat com una esmena a l'exposició de motius, seria una esmena que, si s'acceptés, si nosaltres votéssim a favor, quedaria molt bé, però cometriem una falsedat, perquè no s'adiu –i vostès ho han criticat– amb el que diu l'estat de despeses en el seu detall, que no va per aquí. Perquè, si hi ha aquesta austeritat, aquesta contenció, la baixa de totes unes partides, i només destacant-ne a l'alça unes quantes de concretes, òbviament –com defensava abans en rèplica em sembla que era al senyor Martí Carnicer–, l'Administració local, entenem que no té per què tenir un tracte diferent de totes les altres partides, llevat d'aquelles que taxativament l'exposició de motius i les partides concretes ja estableixen. Per tant, senyor president, a aquesta esmena, ens hi oposarem.

Aleshores, si trobés..., sí, de les altres esmenes, l'esmena 26 és una esmena que curiosament, després de tota la «guerra», diguem-ne, entre cometes, que vam fer el Grup nostre –la senyora Vendrell– amb el senyor Antoni Farrés en la passada legislatura, en la llei de creació de Badia, doncs, sembla que vostès ara estiguin obsessionats amb Badia, perquè el senyor Novella, en la seva explicació magistral inicial, només ha baixat, jo diria, en un cas concret al detall: quan ha parlat de Badia. I vostè torna a insistir amb Badia. És clar, qualsevol que ens escoltés amb l'orella distreta –que ja seria molt, aquesta tarda, que ens escoltessin encara que fos amb l'orella distreta–, doncs, pensaria que vostès i nosaltres, com la resta de grups de la cambra, discrepem sobre quines són les obligacions del Govern de la Generalitat amb aquest nou municipi. I no és cert, perquè amb l'esmena 26 vostès volen afegir-hi «d'acord amb els resultats de l'informe de la Sindicatura de Comptes»; ja els està bé, el que diu el Projecte de Llei, però vostès hi afegeixen –nosaltres entenem que de forma innecessària– aquest informe de la Sindicatura de Comptes. I això ja ho diu la Llei, i la Llei diu moltes altres coses, i hi ha una comissió paritària de seguiment, que també la podríem recollir... No cal, ja ho diu la Llei.

I l'altra, la 27, encara que vostè, senyor Fuentes, n'ha fet una defensa bastant aferrissada, almenys per mi és purament una qüestió semàntica. Perquè, és clar, què diu ara el Projecte de Llei? «Per a afrontar el compromís econòmic que representen les disposicions transitòries...» Vostè diu: «No: "Per a complir les disposicions..."» Nosaltres creiem que diu el mateix. (*Veus de fons.*) Bé, discrepem: complir unes disposicions i afrontar el compromís que comporten aquestes disposicions, per nosaltres és el mateix. I per tant, doncs, no veiem motiu per què acceptar aquesta concisió addicional del seu text.

L'esmena 38..., bé, l'esmena 38, en aquesta línia de facilitats de cara a l'Administració local, ho compremem, però, amb aquesta, ja puc anunciar a tota la resta de cent sis –perquè són cent set– esmenes que demanen la declaració de caràcter ampliable d'una pila de partides, en aquesta línia d'allò que els he llegit abans, de quines són les finalitats bàsiques del Pressupost, ens hi hem d'oposar. Aquí és una porta oberta al dèficit. I un

dèficit important, perquè tots som conscients dels grans problemes que té l'Administració pública a nivell municipal; si, a través d'aquesta secció, haguéssim d'ajudar d'una forma decisiva a superar aquests problemes municipals, el Pressupost de la Generalitat quedaria totalment desequilibrat. En tot cas, la partida, tal com està prevista en aquests moments, garanteix les subvencions programades, que ja estan programades ara, del Pla únic d'obres i serveis. Aquí el que passa no és que hi hagi realment una menor aportació, sinó una nova redistribució d'anualitats –si volen, és una mica de..., de pegat–, però és una nova redistribució d'anualitats en funció de l'evolució històrica: és retardar uns pagaments per poder donar..., per poder mantenir els compromisos. Jo crec que, dintre d'una política de realitats, és el millor i l'únic que podem fer, si és que alhora volem mantenir aquests principis que li deia, de contenció de la despesa.

Pel que fa a la 144, «telescopada» amb la 149, aquest és un tema que any darrere any ha sortit: que els consells comarcals i els ajuntaments siguin informats de totes les subvencions que facin tots els departaments i organismes de la Generalitat a entitats privades o públiques o persones del seu municipi o del seu territori. Bé, és un tema que hem debatut molts anys: jo recordo una vegada, amb el president de la Federació de Municipis, que li vaig dir que això semblava una espècie de submissió medieval al senyor municipal per part del poder de la Generalitat. Però, bé, siguem pràctics: i per què no al revés, o per què no de forma paral·lela? Potser ens podríem posar d'acord algun dia a intercanviar informacions. Perquè això –i ho reconec, senyor Roc Fuentes– podria evitar una certa picaresca, o una picaresca certa, de moltes entitats que tiben l'americana a tothom, des de l'Ajuntament al Govern de l'Estat, passant per la Generalitat, la Diputació, els consells comarcals, el qui sigui, i a veure qui dóna alguna cosa, i entre tots a veure si treuen faves d'olla. Bé, és una cosa per parlar –òbviament, jo diria que no aquí, en el Pressupost de la Generalitat, perquè només podríem obligar la Generalitat, sinó en un altre terreny–, mirar de trobar aquesta difusió, aquest intercanvi d'informació, que seria útil i que es podria programar quines són les finalitats prioritàries. Perquè, lògicament, si un consell comarcal o un ajuntament sabés allò amb què el departament ics de la Generalitat ha subvencionat una entitat, diria: «Doncs jo no ho subvenciono, perquè crec, coneixent la situació d'aquesta entitat, que no cal donar-li més.» O a la inversa: el mateix paper o la mateixa actitud podria adoptar el Govern de la Generalitat. Ara, unilateralment no, i per això ara, com els anys anteriors, ens oposarem a aquesta esmena, i a la seva fillola.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També per defensar l'esmena número 26, presentada per tres grups, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. I, si m'ho permet, acumularia en aquesta intervenció la defensa d'altres

esmenes, algunes d'elles també presentades juntament amb altres grups –aquest és el cas de les esmenes 178, 181 i 184–, i també la defensa d'altres quatre esmenes, aquestes només del Grup Socialista –que serien les números 31, 33, 179 i 258.

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, em temo que és un episodi que, tot i que jo, que sóc novell d'aquesta legislatura, doncs, no he tingut ocasió de seguir-ho directament, però em temo que ens trobem en un episodi més, reiterat en les anteriors legislatures, que ha iniciat fa un moment el diputat senyor Roc Fuentes, de defensa aferrissada per part nostra –i lamentem que s'hagi de reiterar any darrere any– d'uns mínims al nostre entendre absolutament elementals, de participació dels pressupostos o de les hisendes locals en els pressupostos de la Generalitat. I és un episodi més, que en aquesta ocasió es planteja absolutament agreujat, a partir de la retallada –brutal, podríem dir sense hipèrbole– d'un 12,5% de les transferències amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat a favor dels ajuntaments. Aquestes participacions, no únicament no creixen, sinó que disminueixen en una proporció molt important.

En aquest conjunt d'esmenes a què he fet referència, hi han esmenes que afecten algunes de les participacions més emblemàtiques i altres que afecten qüestions més concretes. Començaré per les que tenen potser un contingut més general i, entre elles, de forma molt especial, la figura del Fons de cooperació municipal de Catalunya, en definitiva, la participació dels ajuntaments en els pressupostos, en els ingressos de la Generalitat, en la forma d'una transferència incondicionada.

En els Pressupostos del 85, per primera vegada, es va dotar aquest fons amb la quantitat de 4.000 milions de pessetes, quantitat que estava molt per dessota del que s'havia anat reclamant des de feia ja uns quants anys, però que al nostre Grup li va semblar que era, que constituïa un gest mínimament significatiu per preveure, per reconèixer, per primera vegada, aquesta participació, amb la perspectiva –alimentada, em fa la impressió, pel conjunt del debat que hi va haver en aquell moment– que aquest fons era una primera aportació que hauria de créixer significativament en el futur. Doncs, bé, aquest fons no creix: es queda congelat en els 4.000 milions. I no solament això, sinó que, en ocasió del debat de les esmenes a la totalitat dels Pressupostos, alguns portaveus del Govern i del Grup de la majoria es permetien assenyalar com una aportació positiva el manteniment d'aquesta partida; es permetien assenyalar, doncs, que hi havia una previsió per primera vegada d'aquest fons, quan el que en definitiva es feia era mantenir una aportació dels Pressupostos de l'any passat.

Mirin, si els ajuntaments de Catalunya participessin en els ingressos de la Generalitat en la mateixa i absolutament insuficient proporció en què participen en els ingressos de l'Estat no cedits a les comunitats autònomes, aquesta participació dels ajuntaments de Catalunya seria no de 4.000 milions de pessetes, sinó que seria de més de 30.000 milions de pessetes. I aquest és el sentit de la nostra esmena número 179: recordar que la participació –hi insisteixo: en la mateixa proporció absolutament insuficient en què participen els ajuntaments en els ingressos, en els impostos no cedits de

l'Estat– seria, hauria de ser, en uns termes de raonabilitat, en una societat que sempre s'ha sentit compartint els valors de la descentralització i del municipalisme, com a mínim, de 30.000 milions de pessetes. Lluny d'això, veiem que les previsions del Projecte segueixen sent dels minsos 4.000 milions de l'any passat.

De totes formes, som conscients que els moments actuals són moments d'esforç econòmic per part de tothom, són moments de contenció i, més enllà de fer constar aquesta dada dels 30.000 milions en la nostra esmena 179, anuncio ja la retirada d'aquesta esmena. Per què? En benefici de defensar un plantejament molt més modest, compartit amb altres grups, que es concreta en l'esmena número 178 i que demana un gest –també un gest mínim–, d'incrementar fins a 8.000 milions aquesta participació dels ajuntaments en els Pressupostos de la Generalitat.

A part d'aquesta participació general –que nosaltres creiem, hi insisteixo, que de forma absolutament mínima hauria de concretar-se en 8.000 milions de pessetes–, també volem plantejar la necessitat de reflectir en aquests Pressupostos, de forma expressa, la singularitat del municipi de Barcelona: aquest és el sentit de l'esmena número 181, també conjunta amb altres grups. En l'exercici econòmic del 95, el municipi de Barcelona no veu reflectida la seva singularitat, que la Llei municipal de Catalunya li reconeix explícitament, i creiem nosaltres que aquesta singularitat hauria de tenir un reflex mínim. No creiem que amb els 1.000 milions de pessetes que reclamem es resolguin, ni de bon tros, una petita part de les despeses de capitalitat que assumeix el municipi de Barcelona –estudis d'aquest Ajuntament i d'altres institucions han xifrat aquestes despeses en quantitats molt més elevades. Però, bé, més que sigui pel gest simbòlic, i aquest nosaltres creiem que és el sentit d'aquesta esmena, creiem que, com a mínim, s'hauria de preveure aquesta quantitat de 1.000 milions, destinada específicament a aquest municipi.

Al marge d'aquestes esmenes, de caràcter molt general, i que afecten transferències incondicionades a favor dels ens locals, em voldria referir també a altres esmenes més singulars, més pròpies del nostre Grup, i que incideixen en aspectes més puntuals. Per una banda, hi ha l'esmena número 31, que demana un compromís de la Generalitat de contribuir a finançar les despeses financeres –i valgui la redundància– dels crèdits, o del deute, millor dit, que tenen els ens locals. És una petició que també ve de lluny –malauradament l'hem reiterat en altres debats pressupostaris– i que, al nostre entendre, té una justificació implacable. Tothom sap perfectament que els ajuntaments –i les altres entitats locals de Catalunya, però sobretot els ajuntaments–, en els darrers anys, han fet un esforç inversor extraordinari per establir multitud de serveis, per fer multitud d'obres, moltes vegades més enllà de les seves competències, moltes vegades fent funcions de suplència d'inversions que corresponen a altres administracions públiques –especialment la Generalitat– i que aquestes administracions no fan; els ajuntaments, dic, han fet funcions de suplència, han dut a terme un esforç inver-

sor important, per fournir la població d'equipaments d'obres, d'infraestructures, de serveis que aquesta població necessita. Aquest esforç, evidentment, s'ha fet en moltes ocasions amb càrrec al deute municipal; deute que, a més a més, moltes vegades s'ha vist agreujat amb motiu dels retards amb què en moltes ocasions la Generalitat ha fet efectives les seves aportacions en els casos en què hi han estat, aquestes aportacions. Aquest creixement del deute –motivat, hi insisteixo, moltes vegades per la col·laboració dels ajuntaments en l'exercici de competències de la Generalitat–, creiem que hauria de merèixer una certa col·laboració d'aquests Pressupostos, i és per aquest motiu que demanem que es prevegi per part d'aquests Pressupostos la possibilitat –i d'aquí que ho vehiculem per la forma del crèdit ampliable–, la possibilitat que la Generalitat col·labori a subvencionar fins a tres punts del deute que tenen contret els ajuntaments –de la càrrega financera, perdó, d'aquest deute.

També per la via del crèdit ampliable, demanem en la nostra esmena 33 que hi hagi un gest de col·laboració efectiva de la Generalitat en l'organització del Segon Congrés de Municipis Catalans. Aquest Parlament, i el Govern de la Generalitat també, han fet gestos, han formulat declaracions, declaracions polítiques, declaracions de bona intenció, declaracions de suport a l'organització del Segon Congrés de Municipis Catalans, amb el benentès que aquest esdeveniment ha de ser important, tant per aprofundir en l'anàlisi dels principals problemes que tenen plantejats els ajuntaments, com també com un element que pot jugar un paper molt positiu en el procés d'unificació del municipalisme a casa nostra. Bé, més enllà d'aquestes declaracions de bones intencions, d'aquestes declaracions polítiques de suport, és evident que l'organització d'un esdeveniment d'aquestes característiques costa diners, i és evident que seria bo que aquest Parlament, a més d'aquestes declaracions, també assumís el compromís, assumís la voluntat de col·laborar a sufragar part del cost de l'organització d'aquest congrés. D'aquí que demanem que algunes partides del Departament de Governació, que poden ser més escaients a la col·laboració en l'organització d'aquest congrés, doncs, tinguin també la consideració de crèdits ampliables, amb aquesta única finalitat.

I per últim, em voldria referir a la nostra esmena número 258, que demana que es porti a terme, per part del Departament de Governació, un estudi exhaustiu sobre les diverses partides d'aquests Pressupostos de la Generalitat que tenen com a finalitat la d'efectuar transferències condicionades a favor dels ens locals. Al nostre entendre, les transferències dels Pressupostos de la Generalitat a favor dels ens locals no únicament disminueixen –i aquest és un problema que podríem dir que és singular d'aquests Pressupostos–, sinó que, a més a més, en el passat, sovint s'han envoltat de sospistes, moltes vegades fundades, de manca d'objectivitat en la distribució, de manca de coordinació entre uns i altres departaments, de manca, en definitiva, de transparència en l'administració de moltes d'aquestes partides. La Llei municipal de Catalunya va preveure en el seu moment una figura que tenia per finalitat intentar resoldre algun d'aquests problemes que acabo d'assenyalar:

em refereixo a la figura del Pla director d'inversions locals, figura aprovada en la Llei municipal i que, que jo sàpiga, mai s'ha portat a la pràctica, més enllà d'alguns estudis previs de caràcter introductori. Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat hauria d'afrontar decididament la confecció d'aquest Pla director d'inversions locals, eina absolutament imprescindible per donar rigor, coherència, coordinació, objectivitat, a la gestió de les múltiples partides que amb càrrec a aquests Pressupostos es transfereixen a les entitats locals. D'aquí que, com a primer pas, demanem que en el marc d'aquests Pressupostos es faci un mandat al Departament de Governació de fer un estudi sistemàtic de totes les partides dels Pressupostos de la Generalitat que prevegin transferències condicionades o finalistes a les administracions locals, indicant, en cada cas, els criteris de distribució, les finalitats i altres elements identificatius que permetin tenir clar un panorama exhaustiu de quines són aquestes partides, de quines són les quantitats que reben els ajuntaments a partir d'aquest procediment, i tenir, per tant, una informació, al nostre entendre absolutament necessària, per poder afrontar d'una vegada l'elaboració d'aquest Pla director d'inversions locals, ja que creiem que aquest Pla, a més de garantir el manteniment de les transferències necessàries per seguir expressant la col·laboració de la Generalitat en les obres i serveis de competència municipal, ha de ser també una eina de racionalització i objectivació d'aquestes transferències. És per aquest motiu que demanem el seu vot també a aquesta esmena.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Mir ha defensat en dues tandes una sèrie d'esmenes. La primera d'elles, la 26, no en diré res, perquè és la mateixa esmena que ja ha defensat abans el senyor Roc Fuentes. Ja he vist –no me n'havia adonat primer, perdoni'm, senyor Mir– que era una esmena conjunta i, per tant, doncs, és clar, tant dret tenia vostè com el senyor Roc Fuentes a defensar-la; ell l'ha defensat primer, jo li he explicat el motiu pel qual nosaltres no hi donàvem suport, i per tant no faria més ara que repetir el que vostè haurà sentit quan li explicava al senyor Roc Fuentes la posició del nostre Grup.

Quant a l'esmena 179, doncs, ja veig que vostè s'ha sentit generós i ha baixat, en l'esmena del seu propi Grup, de 34.000 milions. En ares a la viabilitat –que, ai las, no serà possible–, doncs, la retirava en benefici de la 178, conjunta, que només són 11.000 milions. Però només 11.000 milions! És allò que diuen: de quin pa fa rosegons, vostè! És clar, aquí una objecció que jo podria fer és d'ordre formal, perquè, és clar, a aquests nivells del debat la partida aquesta ja està fixada en comissió; per tant, no hi ha aquesta xifra. Ara, és clar, vostès tenen una esmena després que amb bona voluntat podríem dir: «Com que tenen l'esmena 184, que diu

que amb transferències ho cobriran...», bé, doncs, diguem que encara és viva, però farem possibles per la nostra part perquè no ho continuï essent. En tot cas, és clar, vostè ha fet una filosofia del perquè aquests 4.000 milions, que també és una mica curiós que siguin 4.000 justos –bé, vostè i tots els altres grups signants d'aquesta esmena–, que siguin 4.000 milions, i vostè ha fet una filosofia que, pel que he entès jo –i perdoni'm si ho he entès d'una forma una mica barroera–, és dir: si no existís la Generalitat, els ajuntaments cobrarien més, perquè els impostos que té transferits a la Generalitat, si els tingués l'Estat..., l'Estat argumentava que ens donaria... Bé, què faria l'Estat, no ho sap ningú, eh?; per tant, és una mica el conte de la lletera. En tot cas, la legislació és la que és: la Generalitat existeix; la Generalitat, per unes lleis molt clares i concretes, ha rebut la transferència dels rendiments d'uns determinats impostos. Tot això pot anar evolucionant; molt bé. El dia que sigui podrem discutir, en una etapa pressupostària de major facilitat, podrem restablir, millorar, com tots desitgem, el finançament municipal. Ara, a base d'una hipòtesi, no realitzada en aquests moments, de dir: «És que la legislació, si digués una cosa diferent del que diu...» Però bé, però és que no ho diu. I aleshores augmentem 4.000 milions; evidentment, donar 4.000..., millor dit, 8.000 milions posa en aquesta esmena conjunta, la 178, tot i que després autoritzen el Govern –pobre Govern!– que els tregui d'allà on pugui, tornem a estar en aquelles coses que si és un pressupost reduït, un pressupost auster, de contenció, no es pot disposar de 8.000 milions o de 4.000 milions més, tranquil·lament, retallant algunes partides per donar satisfacció a aquesta necessitat.

Pel que fa referència a l'altre paquet d'esmenes, la 31, és clar, vostè em sembla que no era encara diputat a la legislatura anterior, i per això li recordaré o li diré, si els seus companys no li ho han dit, que en aquella legislatura, després d'un gran debat amb participació de totes les forces polítiques, vam adoptar una resolució, la Resolució número 101 de la quarta legislatura, en què es deia que sí, que la Generalitat entraria en aquest joc d'ajudar a pagar la càrrega financera dels ajuntaments; però aquesta mesura, per acord –em sembla unànime, de tothom; en aquells moments hi havia unes negociacions a nivell d'Estat i les associacions municipals de tot l'Estat, que s'havia de fer unes reunions a la Corunya, si no ho recordo malament–, bé, doncs, aquest gest, més que simbòlic, perquè era un compromís formal de pagar, de participar en la solució d'aquest problema..., l'actuació de la Generalitat estava condicionada a l'adopció d'una mesura similar de l'Administració central; administració, ni la d'abans ni l'actual, que, que sapiguem, no ha fet res. Fins i tot, si vostè busca les partides de l'estat de despeses al Departament de Governació, trobarà dues partides específicament obertes, simbòlicament, esperant que hi hagi aquesta aportació de l'Estat i poder-hi fer també la Generalitat el compromís –insisteixo– de la Resolució 101. Mentre no hi hagi la contrapart, en funció del que hi aportí l'Administració central, nosaltres entenem que el compromís que ha d'adoptar és un esforç global, no un esforç només de la Generalitat; i per tant, per via pressupostària entenem que no s'hi pot posar.

Quant a l'esmena 33, és una esmena molt concreta, la del Congrés de Municipis de Catalunya. El Departament de Governació m'ha autoritzat a explicar..., millor dit, més que explicar, a ratificar una vegada més –que el Govern en diverses ocasions ja ho ha fet, de forma..., no diré potser de màxima solemnitat, però sí de forma pública– el seu propòsit de recolzar aquest congrés municipalista; el Parlament, si no ho recordo malament, també –em sembla que era a finals de la legislatura passada– vam fer una moció que instava el Govern a ajudar, i, evidentment, el Govern, un cop se sàpiga quin és el cost d'organització d'aquest Congrés, veurà què hi pot fer i farà la seva aportació. Però des d'ara, d'una forma indefinida, comprometre's, i amb partida ampliable, a pagar el que sigui ens sembla que no s'adiu amb la cautela d'un bon pare de família i, per tant, no la votarem favorablement.

L'esmena 179, bé, torna a ser el mateix tema, però aquí sí... Ah, perdó, ja n'hem parlat abans, que és aquesta de la participació dels impostos. Sí, ja l'hem comentada abans.

I la 258... Perdó, és que deu ser la 184. Ara no recordo el número... Vostè ha defensat una esmena sobre 1.000 milions de pessetes per a l'Ajuntament de Barcelona. Bé, això vostè haurà vist el Pressupost o, millor dit, el Projecte de llei de pressupost, i, per tant, s'haurà adonat que hi ha un article, el número 5, apartat segon, que ja preveu una possibilitat, amb càrrec a fons de l'Estat, per dotar d'aquesta realitat, d'aquest major cost que li comporta a la ciutat de Barcelona la capitalitat del país. Ara, d'això que per via d'esmena, sense contrapartida, s'hi aportin 1.000 milions de pessetes, dintre d'aquella línia que li he llegit de l'exposició de motius al Projecte de llei no ens sembla viable.

Finalment, l'esmena 258 és una disposició addicional nova en què vostès pretenen una sèrie de compromisos del Departament de Governació sobre «un informe sobre les partides del Pressupost destinades a entitats locals, indicant la finalitat», etcètera, fer tot un macroestudi sobre això. Aleshores, com suposo que vostè no ignora, després d'un canvi d'impressions amb el Departament de Governació, el nostre Grup està en posició d'oferir-li una esmena transaccional, que pel que fa a la primera part és gairebé el text que vostès tenien, suprimint el segon paràgraf, i quant al segon apartat de la disposició addicional, com és lògic, des de la perspectiva nostra, ho variem, intentem introduir unes modificacions que ens sembla que donen un caràcter realista a aquest estudi, i, fonamentalment, es parla de la participació de totes les administracions públiques a Catalunya. Dic «li ofereixo» perquè m'ha arribat alguna informació, via rumor, que vostès considerin satisfactòria... Bé, veurem ara què ens diran, però, bé, és un esforç que fem des de la nostra posició d'acostar-nos a la posició del Grup Socialista, i per això, senyor president, li lliuraria una transacció sobre aquesta esmena 258, última de les que ha defensat el senyor Mir. Li ha arribat al seu moment; si ell hi estigués d'acord i retirés l'esmena, ho votàriem favorablement, i, si no, malauradament, hauríem de votar-hi de forma negativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 26 i aquelles que vulgui acumular, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Si li sembla bé, acumularia unes quantes esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, que serien l'esmentada 26, la 156, la 183, la 187, i després també ens manifestaríem respecte a unes esmenes conjuntes que hem fet amb el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista, com són la 178, la 181, la 184 i també la 352. I per acabar aquesta prèvia, ja li avanço que retirariem algunes esmenes, que serien les següents: retirariem l'esmena 161...

El president

Un moment... Endavant.

El Sr. Morera i Tanyà

L'esmena 161, com deia, l'esmena 182 i l'esmena 186.

El president

D'acord.

El Sr. Morera i Tanyà

Bé, el comú denominador de les esmenes que em dispo a defensar, com ja es pot preveure, són de caire estrictament municipal, tot i que estan referides a diversos articles d'aquest text articulat. Alguna d'aquestes esmenes, la veritat sigui dita, ja em sembla que han estat a bastament comentades tant per part de l'oposició com per part del portaveu de la majoria, i ja ha quedat prou clar que el Grup que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, hi votarà en contra. En qualsevol cas, com que aquestes són esmenes conjuntes, em sembla que em crec que en el deure de referir-m'hi, ni que sigui succintament.

Bé, pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, ens veiem, una vegada més, i jo diria un any més, en l'obligació de presentar un conjunt d'esmenes a l'articulat, al text articulat, concretament i especialment a l'article 22, el que fa referència a la participació de l'Administració local en els Pressupostos de la Generalitat, perquè entenem que, tal com se'ns ha presentat el Projecte de pressupostos, representa un greuge important respecte als ajuntaments. Jo diria que per part del Grup d'Esquerra Republicana, en el nostre posicionament inicial i posterior de retorn dels pressupostos, un dels fonaments, precisament, d'aquesta oposició és precisament pel tractament que es fa dels ens locals respecte al Govern de la Generalitat. Aquest diputat, que ja té l'experiència de la passada legislatura, va poder ser testimoni, en alguns casos fins i tot protagonista, d'alguns dels debats que es van celebrar respecte a la situació del món municipal català; doncs, he de dir que, després de passats els anys i després d'arribar a unes resolucions, que al nostre entendre compor-

taven que el Govern assumia uns compromisos, he de dir que amb la presentació d'aquest Projecte de pressupostos de l'any 96 que fa el Govern, la veritat sigui dita, aquells compromisos per part del Govern han quedat pràcticament en res. Perquè jo diria que una de les característiques principals d'aquest Pressupost, que, com tothom sap, és un pressupost de contenció, de retallada general de la despesa, però una de les característiques fonamentals és precisament les retallades pel que fa a les transferències a les corporacions locals. Un estudi elaborat, que ja se n'ha fet referència, a la Federació de Municipis arriba a la conclusió, pel que fa al Projecte..., tot i que en el debat de les esmenes puntuals hi han hagut algunes petites diferències, però la conclusió final és que, en conjunt, pel que fa a les transferències de les corporacions locals, tant pel que fa a les transferències de capital com a les transferències corrents sumades, el Projecte de pressupostos del 96, respecte al del 95, representa una minoració de les transferències als ajuntaments d'un 12,5%.

Jo diria, com he dit abans, que aquesta era una de les característiques, malauradament, és un dels trets més característics d'aquests Pressupostos, amb els quals, com he dit, Esquerra Republicana no pot estar d'acord. Si tots estem convençuts que la situació de les finances municipals són difícils, si ja n'estàvem convençuts l'any 93, què hi hem de dir l'any 96? Si resulta que l'any 96 les transferències es rebaixen pràcticament de 4.000 milions de pessetes, hem de dir que la situació de les finances municipals a Catalunya, o, en tot cas, les previsions, són encara més negatives. He de dir, en aquest cas, que tenint en compte, per exemple, l'experiència que hi ha en d'altres llocs, com és el cas del País Basc o de Navarra, o si també ho comparem amb l'estructura pressupostària de pressupostos municipals a nivell europeu, una de les coses que crida més l'atenció respecte a aquests pressupostos, respecte als pressupostos dels ajuntaments catalans, és precisament el volum que representen les transferències d'altres administracions. He de dir que en el cas de Catalunya el percentatge per a l'any 96, un cop s'aprovin aquests Pressupostos, de les transferències d'altres administracions, tenint en compte que només s'augmenta un 3,9% la participació en els tributs de l'Estat, doncs, el volum pressupostari que representarà les transferències als ajuntaments baixarà i, per tant, s'haurà de buscar d'altres alternatives, quan ja se sap que, pel que fa a l'endeutament i d'altre tipus de recerca de recursos, els ajuntaments catalans, a hores d'ara, ja han arribat pràcticament al seu zenit. He de dir que d'un estudi que està elaborant Esquerra Republicana, d'aquelles dades que van proporcionar l'any 93 i l'any 94 de la realitat dels ajuntaments catalans respecte als ajuntaments navarresos i, en concret, dels ajuntaments bascos, he de dir que, si s'aproven aquests Pressupostos, la distància, la diferència entre els ajuntaments catalans i els ajuntaments que les autonomies dels governs respectius tenen concert econòmic és i cada vegada es fa més gran. Si comptem els diners que per habitant representen les transferències de l'Administració basca o de l'Administració navarresa respecte als ajuntaments i respecte a Catalunya, la diferència, la diferència per capita, cada vegada és més gran. En el cas navarrès arriba entre

42.000 i 45.000 pessetes; en el cas català –no per dades pròpies, sinó per dades que ha aportat la mateixa Associació Catalana de Municipis– no arriben a les 25.000 pessetes.

Per tant, trobem absolutament escandalós, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que la retallada pressupostària que fa el Govern de la Generalitat també arribi a les transferències a les administracions locals. En alguns casos i en alguns departaments, aquestes transferències..., la minoració és absolutament espectacular. Si agafem el Departament, per exemple, de Medi Ambient, és més del 90%; i a d'altres departaments arriba precisament a unes dades molt similars. Això fa que molts ajuntaments catalans, pràcticament, no puguin fer front a aquelles possibilitats que tenien respecte a actuacions en medi ambient, en agricultura, en treball.

Pel que fa a les esmenes concretes que giren al voltant d'aquesta opinió que ja he expressat, jo entenc, a bastament, vull fer referència en concret a tres esmenes: la 156; pel que fa a l'esmena 156, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, el que demanem, purament i simplement, és que l'article 13 del text articulat incorpori la possibilitat que, si els ajuntaments avancen els diners per a la construcció d'infraestructures, la Generalitat, quan pagui a posteriori aquesta inversió que ha endegat per als ajuntaments, pagui a més a més els interessos. Jo diria que és un tema de justícia i em sembla que objectivament no hauria de plantejar-se gaire problemàtica en aquest sentit.

Pel que fa a l'esmena 183, Esquerra Republicana també proposa que la Comissió de Govern Local pugui informar sobre la distribució que es fa del Fons de cooperació local de Catalunya, no en la seva part final, sinó en la seva part reglamentària, i que aquesta distribució, sigui la que sigui, que Esquerra Republicana proposa, també, que sigui de 8.000 milions de pessetes, però que si el Govern estigués d'acord, o el Grup de la majoria, en 7.999 milions, en 100 milions menys tampoc no hi tindriem cap problema; en tot cas em sembla que la quantitat no és la que aquí interessa més, però el que sembla que entenem és que, pel que fa a la distribució d'aquest fons, el Fons de cooperació local de Catalunya, les associacions municipalistes i la Comissió de Govern Local haurien de tenir més presència.

I per acabar, l'esmena 352. Esquerra Republicana, igual que la resta de grups, planteja un pla de finançament local per al període 97-2001. Jo diria que aquesta és una esmena que és absolutament assumible per tothom, que lliga perfectament amb el debat que es va tenir l'any 93, que ja es plantejava i ja es preveia la possibilitat d'estructurar aquest pla de finançament en el qual intervindrien diverses administracions, entre les quals també hi hauria el Govern de la Generalitat.

I per acabar, senyor president, si m'ho permet, només un aclariment: Esquerra Republicana també ha fet una esmena referida al refinançament del deute municipal. El portaveu de la majoria ha dit que això ja s'havia tractat, i que el Govern de l'Estat s'havia negat a participar en aquest cofinançament del deute financer dels ajuntaments, i té part de raó. El que passa és que recorda-

ria –perquè jo sí que era diputat a la passada legislatura– al portaveu de la majoria que, el plantejament que va fer el Govern de la Generalitat era el següent: pel que fa al refinançament intervindrien els ajuntaments, evidentment; la Generalitat, però sempre que hi intervingués l'Estat, i aquesta negociació sempre es va plantejar de forma absolutament bilateral. El que va fer el Govern de l'Estat, i en concret el seu ministre d'Economia, em sembla que recordo que era el ministre Solbes, va dir que això era, des d'un punt de vista de visió d'Estat, era absolutament impensable, i que el plantejament s'hauria de fer amb la resta de comunitats autònomes. Esquerra Republicana i algun altre grup van dir que el Govern –i en aquell moment, la consellera, la senyora Cuenca– ho fes d'aquesta forma; és a dir, que demanés a la resta de comunitats autònomes que estan regides pel règim comú, que tinguessin la voluntat d'entrar en una negociació col·lectiva, perquè tots els ajuntaments, jo diria, estan afectats per la mateixa problemàtica, pel que fa al finançament, i que seria la forma d'aconseguir-ho. No vam tenir resposta de la Conselleria, i la situació és la que és. Això no treu, evidentment, que es torni a pressupostar 1.000 pessetes, que és una quantitat absolutament simbòlica, però si no es fa aquest altre plantejament, és a dir, d'incorporar la resta d'autonomies, aquesta voluntat quedarà absolutament en no-res.

Per la meua banda, res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa referència a l'esmena 26, de Ciutat Badia, el que ha fet el senyor Morera, com abans el senyor Mir, és sumar-se a la primera intervenció que ha fet el senyor Fuentes, és una esmena conjunta. El que jo he dit al senyor Fuentes, també, òbviament, s'aplica a les manifestacions que ha fet el senyor Morera.

Pel que fa a l'esmena 156, que és aquest tema que creiem que és interessant, que interessa, pot interessar els ajuntaments, i es practica, d'execució anticipada de projectes d'inversió, doncs, el que pretén l'esmena 156, dient que és de justícia, és que, si en interès mutu, però especialment de l'ajuntament, es fa un conveni per anticipar aquella inversió, que a la Generalitat li costi més diners. Això és el que pretén aquesta esmena, perquè li hagi de pagar els interessos produïts per aquesta operació. Val a dir que jo diria que, més que de justícia, aquí el que passa és que l'ajuntament no sols vol rebre subvencions sinó que, per pactar anticipar un projecte d'inversions, que se suposa que l'interessa i per això pacta amb la Generalitat, farà de banquer de la Generalitat, cobrant interessos. Ens sembla una cosa que als nostres ulls no té presentació i, per tant, no hi donarem suport.

Pel que fa a l'esmena 183, encara que el senyor Morera ho ha començat a explicar d'una manera, al final ha

explicat realment el que pretén, que no és informar sobre la distribució, sinó a l'hora de fer el reglament, i això, la normativa aplicable amb caràcter de llei en aquests moments en aquesta Comissió de Govern Local de Catalunya és clara i neta: el reglament el fa el Govern, i aleshores la distribució, l'aplicació d'aquest reglament és allà on es rep l'informe previ d'aquesta Comissió, i com hem dit en anys anteriors, ens sembla que això és totalment correcte.

L'esmena 186 és l'esmena, en certa manera, podríem dir que és la resposta a la crítica que jo feia abans, em sembla que era al senyor Mir, que deia: «Escolti, vostès van parlant d'una participació...» Ah, l'ha retirada. Ho trobo molt bé, perquè, és clar, semblava que no era una esmena d'Esquerra Republicana, perquè, amb una petició generalitzada de règim de concert econòmic, aquí, acceptar que hi hagués una participació d'un 3,71 no sé què, d'uns impostos transferits, quan en l'explicació només es parlava de Navarra i d'Euskadi, doncs, li agraeixo la retirada, almenys hi ha una coherència de pensament.

I finalment, en l'esmena 187 és presentat lleugerament diferent el que havia presentat o, millor dit, que havíem debatut amb el senyor Mir abans. És clar, el senyor Morera m'ha corregit, i accepto la correcció: jo desconeixia aquestes gestions del senyor Solbes; a mi, la veritat, el senyor Solbes, malgrat que durant gairebé dos anys vam donar suport a la seva força política, no el considero una autoritat que m'obligui a acceptar uns seus criteris. Que el senyor Solbes digui que no vol pagar el que semblava que l'Estat havia de pagar, i que la senyora Cuenca s'entengués a passar el platet a totes les comunitats autonòmiques a veure si entre tots feien una tasca subsidiària de l'Estat... Molt bé, nosaltres no hi estem d'acord, i per això mantenim el principi *quod scripsi scripsi*: el que deia allà és que l'Estat havia de pagar; si l'Estat no vol pagar, molt bé, doncs, és una condició que anul·la la resolució, però això no ens obliga, ni a nosaltres ni als nostres consellers, a anar pidolant a la resta de conselleries que entre tots facin la caritat al Govern central.

Per tots aquests motius, senyor president, nosaltres votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Morera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. A veure, l'esmena 28, del Grup Socialista.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Acumularia, per a la seva defensa, en un sol torn, l'esmena número 28, que és la que toca ara, la número 66, la 68, la 283, la 286, la 287, i també donaria no per defensades sinó per retirades, perquè tenen a veure amb el tema del transport, anunciaria ja que retirariem les esmenes a la totalitat, la 450, de Ferrocarrils, i la 452.

El president

D'acord.

El Sr. Corbacho Chaves

Bé, l'esmena número 28 pretén i proposa, en un tema d'una enorme importància, cada dia més important, que és el tema de la seguretat viària; és evident que el tema de la seguretat viària necessita no solament la intervenció que es pretén a través del Pressupost, sinó d'altres temes, com és, per exemple, el que s'està discutint i s'està demanant, del tema de dotar d'una llei de les grans ciutats, que realment doni resposta a determinades mancances, però assistim ara a la discussió del Pressupost de la Generalitat, al Pressupost del Govern, en el tema de l'Institut de Seguretat Viària, i en un tema que preocupa, perquè cada dia té més importància, doncs, dic que assistim a un pressupost de 115 milions de pessetes que, quan anem al pressupost per veure exactament quines són les possibilitats o quines coses farà aquest pressupost, o quines polítiques es faran a través d'aquest pressupost en el tema de la seguretat viària, observem que el capítol 1 és de 99 milions de pessetes; difícilment es pot portar a terme una política de seguretat viària. Ja sé que la Generalitat no és competent en aquesta matèria, en la totalitat que afecta sobre aquesta, però evidentment que, de 115 milions de pessetes, dedicar 99 milions de pessetes al capítol 1 fa difícil entendre que hi haurà una autèntica política de seguretat viària. No obstant, l'esmena, el que pretén és sumar esforços, i sumar esforços amb la idea del que és el tema de la cooperació, el tema de la col·laboració, el tema de la prevenció. I és en aquest sentit que proposem que es facin les modificacions pressupostàries que calguin per donar la possibilitat de fer campanyes de cooperació en aquesta matèria conjuntament amb els ajuntaments.

La resta d'esmenes tenen a veure amb el tema del transport, i fonamentalment amb el tema del transport de l'àmbit de l'EMT, de l'àmbit metropolità. Hem de dir, en primer lloc, que nosaltres vam saludar molt favorablement i creiem que va ser una qüestió molt positiva el tema de la signatura del contracte-programa. Havíem vingut reclamant reiteradament la necessitat que el Govern de la Generalitat es fes càrrec d'una part d'una despesa tan important com és el tema del transport públic en un àmbit molt important, com és l'àmbit de l'EMT. Es va signar el contracte-programa, i a partir d'aquí la Generalitat, el Govern de la Generalitat ja forma part, com una administració més, important, fent-se càrrec d'una part també important de la despesa ordinària que suposa el transport públic. Però, dit això, s'ha de dir que el contracte-programa, l'actual contracte-programa no resol la problemàtica financera, no resol el problema econòmic del transport públic. I, en aquest sentit, els ajuntaments encara continuem fent una aportació extraordinària per fer possible el manteniment, l'equilibri economicofinancer del transport en l'àmbit de l'EMT. I no solament els ajuntaments que pertanyem a l'EMT, la qual cosa podria, fins i tot, tenir una certa raó, sinó fins i tot ajuntaments que no pertanyen a l'Entitat Metropolitana de Transport, al seu àmbit, fan una transferència, a través de la Mancomu-

nitat de Municipis, de 2.000 milions de pessetes. 2.000 milions de pessetes als quals s'han de sumar 3.000 milions de pessetes, també, a través del recàrrec de l'IBI, del 0,06% que es recapta a través de l'IBI, per fer possible que el finançament del transport pugui, en definitiva, ser suficient per sostenir la despesa. És en aquest sentit que nosaltres demanem en una de les esmenes, concretament en l'esmena número 68, que, de la mateixa manera que els ajuntaments fem un esforç econòmic al marge de l'EMT per al tema del finançament del transport, hi hagi també, per part de la Generalitat, per part del Govern de la Generalitat, una aportació extraordinària del 50%, més o menys, d'aquesta aportació que fem els ajuntaments, xifrada en 3.000 milions de pessetes, que seria necessària per dispensar els ajuntaments que no estan en l'àmbit de l'EMT, que, en definitiva, no està cobert pel contracte-programa.

Per altra banda, l'esmena 66 fa referència a un altre tema no menys important, que és el tema de la tarificació social. El tema de la tarificació social és el que permet que determinades capes de la població, que determinada gent de la població, fonamentalment la gent amb escassos recursos econòmics, pugui gaudir del transport a través d'una subvenció que fem les administracions. El cost que significa aquest servei del tema de la tarificació social en l'àmbit de l'EMT són 1.500 milions de pessetes. L'aportació que fa la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat, per aquest concepte és de 18 milions de pessetes. Ja es veu, evidentment, que 18 milions de pessetes permeten al Govern de la Generalitat aparèixer com que realment contribueix a un programa d'aquestes característiques, però de cap de les maneres aquest programa realment pot ajudar a intentar paliar la gran despesa i fonamentalment l'esforç econòmic que hem de fer els ajuntaments per sostenir un programa d'aquestes característiques. És per això que també en l'esmena 66 demanem que es faci un esforç que vagi en la direcció de sufragar el 50% del cost que significa aquest Programa.

Sempre hem dit que el gran problema del transport és evident que resideix en l'àmbit metropolità. Aquesta setmana hem tingut coneixement que es presenta el que serà l'avantprojecte de la possible autoritat única del transport, que, evidentment, esperem –i no és objecte d'aquesta esmena– que en el transcurs de les converses i també de la corresponent discussió es modifiqui del plantejament inicial que aquesta autoritat única o aquest avantprojecte d'autoritat única planteja, perquè, si no, de cap de les maneres podem no solament donar suport sinó prestar el nostre acord a un avantprojecte en el qual novament les administracions locals acabarien pagant i no tindrien competències en la programació, en la planificació, ni el tema perifèric.

Però aquesta autoritat única planteja, evidentment, la necessitat d'ampliar l'àmbit més enllà de l'EMT; planteja la necessitat que el transport vagi més enllà de l'àmbit de l'EMT. I la 286, precisament, és una esmena que va en aquesta direcció. Entenem que cada dia la mobilitat és un element creixent; cada dia hi ha més mobilitat en tot el territori, no solament en el territori de l'Entitat Metropolitana del Transport sinó en el territori de la Regió primera, i és necessari..., i a tot Catalunya,

i és necessari que aquesta mobilitat..., també hi ha problemes de finançament del transport més enllà de l'àmbit de l'EMT. És per això que a la 286 el que demanem, concretament, és que es faci una aportació per a la millora del transport a tot Catalunya.

L'esmena número 287 fa referència al tema del PIT, del Pla intermodal del transport. Si he dit que parlar de l'autoritat única és parlar d'un pla d'inversions per poder portar-lo a terme, que parlar de la integració tarifària és parlar, també, per tant, del Pla de mínims intermodal del transport, parlar de Nou Barris –i se n'ha parlat moltes vegades a les campanyes electorals, en els compromisos electorals, en aquest Parlament– és parlar de Pla mínim intermodal del transport, parlar també de la Zona Franca o parlar, per exemple, del metro lleuger del Baix Llobregat és parlar del Pla mínim intermodal del transport. Aquest és un pla que es va aprovar al seu dia i es ve contínuament demanant al Govern la necessitat de fer aportacions econòmiques, no per al desenvolupament de tot el Pla intermodal del transport sinó per a aquella part mínima necessària perquè realment es puguin portar a terme les inversions precises i necessàries que donin respostes, doncs, al tema de Nou Barris en el tema del metro, que donin resposta també a l'arribada del metro també a la Zona Franca, al Baix Llobregat, i també, per poder posar, en un futur, en marxa tot el tema de l'autoritat única. És en aquest sentit que demanem, a través de l'esmena 287, que es doni resposta i es posi en marxa el Pla de mínims intermodal del transport.

I finalment, la 283, ja no té res a veure amb el transport, però sí que té també a veure amb tot l'àmbit de l'àrea metropolitana i, concretament, de Barcelona i de la conurbació de Barcelona: és el tema de les rondes. Hem reclamat reiteradament i, fins i tot, feia poc hi va haver una proposició no de llei que es va retirar, la necessitat d'establir un acord, una negociació que doni resposta a una problemàtica creixent, que és el tema del manteniment i el tema de l'autoritat de les rondes de Barcelona. Les rondes de Barcelona, en aquest moment, hi ha una part molt important d'aquestes rondes, que totes elles no tenen una autoritat única, no hi ha un manteniment integral, no hi ha una vigilància integral i és absolutament imprescindible i necessari abordar el tema de l'autoritat única de les rondes.

Creiem nosaltres..., i això no és incompatible a la vegada per demanar i demanar al Govern central també la seva participació en un possible consorci i, fins i tot, el finançament del cost dels 1.300 milions de pessetes que costa el manteniment d'aquestes rondes. Hi ha una part d'aquestes rondes que, actualment, no se'n fa càrrec cap Administració del seu manteniment i del seu cost, i si no hi ha una resposta més o menys immediata, més tard o més d'hora, això representarà o significarà un greu problema a una de les vies bàsiques importan- tíssimes del tema de la conurbació de Barcelona. I de cap de les maneres acceptarem, els ajuntaments que formem part d'aquestes rondes, de donar-li el caràcter de via local, de via urbana. Això va més enllà d'un car- rer d'un municipi, això ha de tenir una consideració de tenir una conurbació que dona servei, fins i tot més enllà de la conurbació de Barcelona, i entenem que han

de ser altres administracions les que s'han de fer càrrec del seu manteniment, de la seva despesa i la impulsio d'una autoritat única, que nosaltres entenem que hauria de ser mitjançant la figura d'un consorci.

Aquestes són les esmenes que presentem i que, per tant, esperem el suport majoritari perquè siguin aprovades.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Escudé, per al torn en contra, té la paraula.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Corbacho ha defensat sis esmenes; les tres primeres, la 28, 66 i 68, encara que em sembla que no ho ha dit en cap ocasió, són aquelles esmenes o són esmenes d'aquelles, que n'hi ha una tirallonga, que demanem que unes partides existents tinguin la consideració d'ampliable. El criteri genèric –ja ho he explicat abans i després, i si vol també hi tornarem a insistir–: una partida ampliable que no vagi acompanyada d'una partida ampliable d'ingressos identificable amb ella és directament un dèficit, no el ser que apliquéssim aquella famosa esmena 127, del Grup Socialista, que seria enganyar-nos per un altre cantó, perquè seria acceptar que el Pressupost és elàstic al 100% i que es poden treure diners de qualsevol partida, deixant sense personal... –això em fa pensar, ara que el senyor Dalmau feia gestos afirmatius amb la testa: a la Comissió, fa uns dies, el Grup Socialista feia la baixa a una multitud d'esmenes a una sèrie de departaments, precisament a la Seguretat Social, quan el senyor Martí Carnicer ens havia explicat en començar que la Seguretat Social estava comptada a la baixa; per tant, els seus companys, en treure diners, els treien de la Seguretat Social. Imaginin aplicar l'article... Oh, i tant senyor Clotas, cito el *Diari de Sessions*, cito les esmenes del seu Grup i cito el que vulgui en reforçament de la meua posició.

Bé, en definitiva, doncs, és inassolible aquesta petició del senyor Corbacho. A més a més, li haig de dir algunes coses, que ja sé que ell coneix i que no hi està d'acord, perquè jo crec que el fil conductor d'aquestes esmenes ha sigut un aferrissat sentit municipalista, que a vegades compartim però en la seva justa mesura. Perquè, és clar, a l'esmena 128 no sols demana que aquesta partida, la 04.33.226.09, sigui ampliable, sinó que sigui destinada a una cosa molt concreta, que són les campanyes conjuntes de la Generalitat - ajuntament. Jo li explico, per si no ho sabés; jo ho sé perquè m'ho ha dit el Departament, no tenia coneixement previ, òbviament, que aquesta partida, que no és ampliable, va destinada a campanyes d'abast nacional de l'Institut Català de Seguretat Viària. Per tant, ja, a part del problema de no ser ampliable, és que seria alterar parcialment la seva finalitat; no és el mateix la campanya de previsió dels riscos de la circulació a nivell de municipi concret, que no pas una campanya d'abast nacional.

Pel que fa a l'esmena 66, l'esmena 66, també partida ampliable, és clar, aquesta partida del Departament de Política Territorial, com sap perfectament el senyor

Corbacho, és una partida de subvenció, perquè qui té en principi la responsabilitat del transport urbà municipal és el mateix ajuntament. Per tant, entenem que més enllà de l'esforç ja considerable que fa el Govern de la Generalitat per subvencionar, doncs, amb unes quantitats determinades, doncs, no es pot incrementar i menys amb aquesta pretensió que arribés al 50% de la despesa real.

La mateixa qüestió passa amb l'esmena 68, que també afecta el Departament de Política Territorial; torna a passar el mateix: l'EMT és, fonamentalment, una agrupació o una entitat supramunicipal, per tant, té una competència d'administració local. Aleshores, aquest sobrecost sembla al nostre Grup que no correspon al Govern de la Generalitat sufragar-ho. Per altra banda, se m'ha explicat que els municipis que formen part de l'Entitat Metropolitana de Transport estan rebent una participació més alta de la que els tocaria, donat que reben el mòdul més alt com si fessin tots ells un sol municipi. Per tant, aquest sobrecreix, sobrepuig... Bé, jo veig, distingits i distingides alcaldesses i alcaldes socialistes que em diuen que no, jo els ho explico, i ja he començat dient «a mi se m'explica»; no puc donar fe de si és així o no és així, però això és l'explicació que se m'ha donat. I, és clar, una cosa que es podria fer per ajudar a sufragar aquesta política necessària i convenient, més enllà del que pot fer la Generalitat, seria destinar aquests increments que se'm diuen que es rep per part dels municipis integrants d'aquesta àrea.

Pel que fa a l'esmena 283, aquí entrem en uns temes que, tant com pressupostaris, senyor Corbacho, no se li amagarà que són temes d'abast polític que sobrepassen el Pressupost. És clar, en una esmena que vostè demani que es faci per via de disposició addicional, que es faci un consorci per a la conservació i manteniment de les rondes de Barcelona, és molt lloable, però jo encara no conec que hi hagi entitats, administracions, que facin consorcis perquè a una se li digui que faci consorcis. Per consorciar, tots els consorciables han d'estar-hi d'acord. I vostè sap perfectament quina és la situació: els compromisos que té la Generalitat, els compleix; la Generalitat té un compromís de la conservació i el manteniment d'un tram, el tram Diagonal -cinturó, que és de la seva titularitat. Tota la resta, parlem-ne. Si obrim la premsa tots aquests dies, doncs, veiem que hi ha informacions, no sé si ben autèntiques o no, que diuen que tot això va per bon camí, però, bé, nosaltres no hem de llegir el diari sinó que el que aquí se'ns demana és que per via de llei apliquem unes obligacions de la Generalitat, que ara per ara no té. Per tant, doncs, com és lògic, el Departament de Política Territorial en el seu estat de despeses té les partides necessàries i suficients per fer front als compromisos que té en aquests moments. Si el dia de demà adoptés altres compromisos, per consorci, per concert, per conveni, aleshores en podríem parlar. Però, ara per ara, aquesta és la situació.

Pel que fa a l'esmena 287, torna a ser un altre tema paral·lel al que acabem d'explicar. També, teòricament, hi ha moltes converses; sembla que diu la premsa que «es desglança»; jo he vist un dibuix molt bonic d'un tramvia futurista, que no sé qui l'ha dibuixat... Sí, sí, a la premsa d'ahir o d'avui hi ha un tramvia que diu que

farà meravelles, que aixecaran un carrer, no sé què faran, però bé, tot això no diré que és ciència-ficció, però tot això està molt bé a la premsa; si s'arribés a un acord, doncs, tots satisfets però, en definitiva, per via pressupostària en un Projecte de llei de pressupostos, posar aquest Programa de mínims i tot això ens sembla que no és adequat, perquè en definitiva –i vostè hi ha fet referència– l'any 95 es va firmar un conveni de finançament d'infraestructures del transport metropolità, del període 95-97, i que, doncs, aquest contracte preveu el que preveu i, en definitiva, el que no preveu són aquestes coses que vostès demanen en aquesta esmena 287.

Finalment, a l'esmena 286, vostès demanen que, dintre de les previsions pressupostàries, el Govern promogui l'extensió del transport públic de viatgers a tot el territori de Catalunya. El Departament ha fet un esforç de bona voluntat per mirar de trobar un acostament amb el Grup Socialista en aquest tema; ara ens sembla excessiu aquest terme «d'extensió a tot el territori», i a nosaltres ens agradaria més parlar de la millora; és més realista.

Bé, en definitiva, senyor president, jo li faré arribar una transacció sobre aquesta esmena 286, i en el cas que el Grup Socialista li donés satisfacció, arribat el seu moment, i retirés l'esmena 286, nosaltres la votaríem favorablement. Altrament, hauríem de votar com la resta d'esmenes que ha defensat suara el senyor Corbacho, de forma negativa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 29 té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo voldria defensar, en nom del meu Grup Parlamentari, dos blocs d'esmenes: per un cantó, la 29 i la 310 –totes dues fan referència a les polítiques d'igualtat d'oportunitats del Govern–, i per altra banda, tres esmenes, la 64, 215...

El president

Un moment, un moment... 64...

La Sra. Mayol i Beltran

...215 i 315, que fan referència a la política sanitària.

El president

...215 i 315.

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Mayol i Beltran

Començant pel primer grup –són dues esmenes–, el que plantegen, com qualsevol discussió de pressupost situa, són les prioritats del Govern. Ho plantegen a partir de l'esmena 29, que el que demana és que s'incrementi el suport a les entitats de dones i a l'Administració local per part de l'Institut Català de la Dona. Aquesta té una explicació molt clara; l'hem anat fent any rere any perquè, al nostre parer, és inconcebible que el pressupost d'un organisme que tendeix fonamentalment a la igualtat d'oportunitats dels homes i les dones dediqui només un 15% del seu pressupost a fer polítiques cap enfora, que la resta d'aquest pressupost, el 85%, són gairebé despeses d'estructura i de funcionament. Aquest any, aquesta defensa té un especial interès pel fet que hi ha hagut un descens sorprenent, important, del 79%, d'ajut, diguem-ne, a les administracions locals per fer programes d'igualtat d'oportunitats. Ja quan vaig fer aquesta defensa en comissió, la defensa d'un increment d'aquesta partida, que ha passat de 41 milions de pessetes a 9 milions de pessetes –per tant, un decrement del 79%–, la senyora Panyella em va contestar que aquests diners no és que es deixessin de consignar, sinó que havien canviat de departament. Jo voldria demanar, en aquest cas al senyor Escudé, que em digués on han anat a parar; perquè aquesta diputada ha buscat als pressupostos de l'ICASS, i la partida d'atenció primària és una partida congelada –ho parlàvem fa un moment amb la senyora Barenys–, és una partida d'atenció primària on s'inclouen les cases d'acollida per a dones maltractades, que, segons la senyora Panyella, tenen un increment que és correlatiu al decrement de l'Institut Català de la Dona i, clar, amb una partida d'increment zero. No hem sabut veure aquest increment. Per tant, jo diria que, si això és veritat, és a dir, si és cert que hi ha hagut una translació de consignació pressupostària, diguin-me on; i si no, en qualsevol cas, nosaltres pensem que és una reducció molt i molt important. I es congela la partida de suport a associacions de dones; aquest també és un criteri pressupostari que no compartim. No compartim el decrement tan important que té aquest institut, però especialment no compartim el que significa el decrement d'ajut a corporacions locals i l'estancament d'ajut, de suport a associacions de dones, pel que significa d'entendre una determinada política que té, al nostre parer, com a títol central, hauria de tenir el consens i el suport al moviment associatiu de dones.

La segona esmena fa referència al que és una acció d'impuls del Govern. Nosaltres plantegem que el Govern presenti un programa d'objectius fins al final de la legislatura per a l'aplicació a Catalunya de la plataforma d'acció aprovada a Pequín, en el marc de la cimera mundial de Nacions Unides sobre la situació de les dones al món. Està bé que l'Institut Català de la Dona hagi fet una publicació sobre les catalanes a Pequín, que en diuen elles; però, a part de fer publicacions per difondre aquesta plataforma d'acció, el que és important és que el Govern digui què pensa, com pensa aplicar aquesta plataforma d'acció a casa nostra. I això requereix un pla d'intervenció, i voldríem, amb aquesta esmena, fomentar, incrementar l'acció del Govern en aquesta direcció.

Aquests eren els primers dos grans blocs d'esmenes. Les altres he dit que fan referència a la política sanitària, i així ara les passaré a defensar.

La primera és ampliar el crèdit que fa referència a l'atenció primària, i també té una explicació, al nostre parer, contundent, i és que aquest any s'hauria hagut d'acabar o hauria hagut de finalitzar la reforma de l'atenció primària a casa nostra; deu anys acaben el 96. I a hores d'ara tenim una cobertura poblacional del 54%, amb un nivell d'implantació de la reforma del 58%; per tant, estem just a la meitat d'aquesta reforma. Els he de dir que la reforma de l'atenció primària no és qualsevol cosa. Per als diputats i les diputades que coneixin menys els temes de sanitat, defensem –i fins ara en aquest Parlament no s'ha dit el contrari, encara que jo crec que les obres, d'alguna forma, evidencien posicions polítiques diferents–..., però com a mínim de la boca, a la boca li fem dir que és l'estructura del sistema sanitari, l'atenció primària. Com pot ser que la reforma de l'atenció primària sigui l'estructura del sistema sanitari i a hores d'ara estigui només al 54% de la implantació a nivell de Catalunya? He de dir que aquest any no estem assistint a un estancament d'aquesta reforma, sinó que estem assistint a una aturada de fet de la reforma. No és veritat, com diu en la memòria –amb aquest intent, a vegades, de disfressar el contingut polític del que és un pressupost–, no és veritat que aquest any anem a obrir disset nou centres d'atenció primària, no és veritat: tots els centres que es preveuen obrir aquest any estaven consignats o a la partida del 94 o en el Pressupost del 95; per tant, l'any 96 no hi ha cap increment dels centres d'atenció primària. Insisteixo, no és que anem a poc a poc: és que estem aturant la reforma de l'atenció primària. Amb una assignatura pendent: Barcelona ciutat. A Barcelona ciutat ni un 30% de la població avui en dia està acollida en aquesta reforma, perquè és més difícil la jerarquització dels metges; aquest és un argument que es dona. Nosaltres voldríem saber quines polítiques s'han fet per incentivar aquesta jerarquització. I, clar, davant d'això, vostès em poden dir: «I quines conseqüències té?» Té una conseqüència que altera un dels sistemes fonamentals del que és la sanitat, que és la inequitat: avui dia no tot el conjunt de la població de Catalunya està tenint la mateixa atenció primària a tot el territori.

En posaré tres exemples: les persones que acudeixen als centres reformats, per exemple en el cas de la pediatria, poden portar les seves criatures, quasi adolescents, evidentment, perquè són més que criatures, fins als catorze anys, a atendre-les en els centres d'atenció primària reformats; les persones que han d'anar, han d'acostar-se, diguem-ne, als antics ambulatoris, en els centres d'atenció primària no reformats, només hi poden anar fins als set anys. El que és la sollicitud de proves complementàries: les persones que estan en centres reformats poden accedir-hi fàcilment a partir de l'atenció que es dona en aquests centres; per a les altres hi ha tot un conjunt, diguem-ne, de gestions a fer que, evidentment, dificulten moltíssim la consecució d'aquestes proves, amb molta més burocràcia. I, en definitiva, hi ha una qualitat de l'atenció que no tothom hi accedeix en les mateixes condicions. I per tant, aquest endarreriment de la reforma comporta automàticament

una inequitat, que vol dir una desigualtat en el territori. Nosaltres plantejem, amb aquesta ampliació de crèdit, que la Generalitat assumeixi que una part important de la despesa sanitària ha d'anar en aquesta direcció, i l'aturada de les inversions invalida o, d'alguna forma, dificulta seriosament aquest avenç. Aquesta era una primera esmena, per nosaltres, clau.

La segona que jo voldria defensar és la 215, i en aquest cas plantejo un altre tema cabdal, que jo no m'hi estendré gaire perquè en faré un dels eixos de la defensa de l'esmena a la totalitat del Departament de Sanitat. Fa referència a la concessió d'un nou aval, o, per ser més exactes, d'una ampliació de l'aval concedit en aquest Parlament l'any 93 a l'Hospital General de Catalunya. Vostès ens volen fer aprovar en aquest Parlament una concessió –insisteixo– d'una ampliació d'aval per valor de 1.600 milions de pessetes, sense ni una justificació. A hores d'ara, jo estic convençuda que aquest Parlament aprovarà demà, previsiblement, o demà passat, la concessió d'un nou aval a l'Hospital General de Catalunya sense saber a què s'adreçarà aquest aval, amb quina finalitat i en quines condicions. Nosaltres tenim informació, que jo li demanaria, senyor Escudé, que me la desmentís o me la confirmés, que aquest aval s'adreçarà al pagament d'obligacionistes; és a dir, l'Hospital General de Catalunya té tan bones previsions, és una empresa tan eficaç i amb tan bones previsions que ni tan sols ha previst els diners destinats a pagar els interessos de les persones que han deixat diners a l'Hospital General de Catalunya. Jo pregunto: és veritat o no és veritat? O sigui, aquest aval es destinarà al pagament d'interessos als obligacionistes?, és veritat o no és veritat? I, si és veritat, com jo em temo que és així –i a més en un mitjà de comunicació el conseller ho confirmava fa dos dies–, el que jo voldria saber és: com és possible que, havent concedir un aval fa tres anys, que a hores d'ara aquest Parlament no té informació sobre si hi ha hagut incidències o no hi ha hagut incidències? No sabem si l'aval que vam concedir fa tres anys avui en dia ha servit, s'ha hagut d'executar, perquè l'Hospital General de Catalunya no ha pogut pagar el préstec que va demanar als bancs; no ho sabem. La informació de l'Institut Català de Finances que s'envia al Parlament no permet conèixer aquesta informació. Aquesta diputada va entrar unes preguntes el 23 de maig que a hores d'ara no han estat contestades. Per tant, amb quina credibilitat nosaltres podem donar un nou aval? És com demanar-nos un xec en blanc –un xec en blanc. I, a més a més, quan la informació és que això es donarà per pagar interessos. La pregunta és: si una entitat no ha previst, no està en condicions de pagar els interessos d'uns obligacionistes, d'on traurà els diners per pagar el préstec que nosaltres avalarem en aquest Parlament? Aquesta és la pregunta. Per tant, jo demanaria –insisteixo– aquesta resposta, perquè crec que, d'alguna forma, fins i tot, seria important per veure després en el debat cap on orientem la nostra posició.

I per acabar, l'última esmena que voldria defensar fa referència a la farmàcia. Miri, aquest és un tema d'una gran actualitat, sobretot quan el Govern del PP ha anunciat que és possible que una de les mesures que utilitzi per a reduir el dèficit públic –a proposta, per cert, de Convergència i Unió– sigui cobrar cent pessetes per

recepta. Jo els voldria dir, quan defenso aquesta esmena, que el que nosaltres plantegem són dues coses: per un cantó, que el Govern elabori un programa de reducció i racionalització de la despesa farmacèutica i, a més a més, diem que promogui en el Consell Interterritorial de Política Sanitària el suport a la implantació de productes farmacèutics genèrics i altres mesures que tendeixin a la reducció de la despesa farmacèutica. Vostès ja tenen una proposta política, i l'han anunciada, i el Govern del PP s'hi ha acollit amb entusiasme: que cada persona pagui cent pessetes per recepta.

Jo, davant d'això, voldria fer tres reflexions. La primera reflexió: és sabut, és sabut arreu, i qualsevol informació que vostès llegeixin sobre mesures racionalitzadores de la despesa farmacèutica..., que, donat que qui genera despesa farmacèutica són els professionals, les mesures que s'adrecen a la població són molt poc eficaces. Les mesures, perquè veritablement tinguin eficàcia, s'han d'adreçar o al sector de professionals que prescriuen els medicaments o a la indústria farmacèutica. Per altra banda, els he de dir que vostès fan una política que és la següent, i és una política de fons: donen suport i impulsen reduccions fiscals per a les persones que tenen patrimoni, per exemple... Els he de dir què significarà això... Sí, sí, senyor Escudé, no faci cara estranya, perquè ho sap millor que jo. Vostès han donat suport a Madrid a unes reduccions fiscals perquè les persones que tinguin plusvàlues, que tinguin patrimoni, paguin com a molt fins al 20% de les reduccions fiscals. I què vol dir això per a l'Estat? Vol dir, com a mínim, més de 200.000 milions de pessetes que deixen d'ingressar. I a canvi diuen: «Anem a incrementar els ingressos de l'Estat a partir de cobrar cent pessetes a les persones que demanin receptes.» Quina és la conseqüència d'això? Que els ciutadans, cadascú de nosaltres, pagarem el que els senyors que tinguin plusvàlues deixin d'abonar per a l'any 96.

Davant d'això, davant d'això hi ha altres propostes alternatives, que són les que planteja el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds en aquestes propostes. Vostès prodrien fer..., per exemple, tres coses que podrien impulsar a Madrid: en primer lloc, que el Govern de la Generalitat impulsés a Madrid que es fessin llistats positius de medicaments, que només des de l'Estat es financessin per part de la Seguretat Social aquests llistats de medicaments que tenen, per exemple, un valor intrínsec farmacològic molt comprovat, i en aquest sentit impulsar una política de genèrics, que significa una reducció de la despesa, pel cap baix, del 20%, en comptes de fer el cobrament de les receptes a cent pessetes; en segon lloc, per exemple, podrien impulsar que es receptin i es vinguin les quantitats necessàries per a cada procés terapèutic, i no com ara, que si necessites prendre cinc pastilles d'antibiòtic te'n venen, te'n dispensen una capsula que en té cinquanta, i la resta queda a la farmaciola. Per tant, en definitiva, les nostres propostes van amb un objectiu que és reduir la despesa farmacèutica, però amb criteris que afectin les persones i la gestió d'aquest sistema, i no els usuaris del sistema.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Escudé, per al torn...

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Farem el torn en contra d'aquestes cinc esmenes que ha defensat la senyora Mayol. Primer, les dues referides a l'Institut Català de la Dona.

L'esmena 29..., bé, d'entrada haig de dir que és una disposició d'aquelles que intenten modificar l'article 6, declarar partida ampliable. Això vagi per endavant: nosaltres, pel que he explicat abundantment, ens oposarem a tota l'adopció de noves partides ampliables. Dit això, és clar, la senyora Mayol m'ha donat la sensació que volia que jo em barallés amb la meua companya, la senyora Vinyet: «...i em digui si és veritat que la senyora Vinyet va dir que aquestes partides eren no sé on...» Bé, jo no tinc cap interès a discutir-me amb la senyora Vinyet, però, com a mínim, el mateix no-interès de discutir-me amb la senyora Vinyet, el tinc de no discutir-me amb vostè, senyora Mayol. Em fa més respecte vostè que la senyora Vinyet, en el sentit que dintre del Grup Parlamentari podem discrepar amb més facilitat perquè coneixem uns i altres quina és la situació; en el cas de vostè, tractant-se d'un grup de l'oposició, haig d'extremar la nostra atenció i cortesia. Per això li haig de dir que la senyora Vinyet m'ha comunicat, lògicament, que la seva transcripció de la seva declaració no és *verbatim*, o sigui, no són paraules literals, i que ella pensa tenir el plaer, quan convingui, de fer el debat de totalitat de l'organisme corresponent, i llavors explicarà la seva posició. Miri, senyora Mayol, jo el que li responc és l'esmena. A l'esmena, vostè no parla de dones maltractades, sinó que parla que sigui ampliable, al Departament de Presidència... No que li digui a un altre departament què passa: que al Departament de Presidència, 02, l'aplicació de l'Institut Català de la Dona sigui ampliable, diu, per donar suport a les entitats de dones i a l'Administració local per fer programes que fomentin la presència de les dones en tots els àmbits de la societat. És un tema molt genèric, no és cap dels casos que vostè m'ha dit. I aquí sí que li puc donar –perquè és el que vostè preguntava– a quines partides és: és a la partida 480.01, «Entitats de dones», i 460.01, «Administració local». Ara, sempre dintre de l'Institut Català de la Dona, al Departament de Presidència.

Pel que fa a l'esmena 310, aquesta petició que fa vostè que el Govern presenti un programa, els responsables polítics d'aquesta actuació m'han informat que totes aquestes actuacions que vostè demana estan incloses ja en el tercer Pla d'actuació del Govern per la igualtat i que, per tant, no cal incloure-ho addicionalment. I aquest programa també ha d'incloure, també inclourà, les directrius que dóna el quart Programa d'acció comunitària per la igualtat entre dones i homes. Per tant, entenem que és innecessària, aquesta petició d'un nou programa, perquè ja està contingut en aquest programa que li dic jo, el tercer Pla d'actuació del Govern.

L'esmena 64, que pel número ja veig també que és una altra disposició en el sentit d'augmentar una partida, passar-la a caràcter ampliable, doncs, per les mateixes raons, nosaltres no hi podem donar suport. Aquesta partida concreta, per a la reforma de l'assistència primària, m'informa el Departament que s'ajusta a les previsions del que *pot* fer aquest any, no del que caldria, del que fóra bo, del que fóra excellent fer... En això estàrem d'acord, però l'economia és l'art d'administrar uns recursos escassos i, dintre d'aquest Pressupost –que ja li he llegit al seu company, senyor Fuentes, en començar, quins són els principis increbantables d'aquest Pressupost, que és la contenció de la despesa–, no podem fer més filigranes i declarar ampliable aquesta partida.

Pel que fa a l'esmena 215... Ah!, bé, també em demanava que li expliqués si era veritat... Jo no sé si és veritat, el que vostè diu, o no és veritat; jo, l'únic que li puc dir és que aquesta lletra d, que amplia en 1.600 milions de pessetes l'aval per al crèdit que concerta l'Hospital General de Catalunya, és per respondre al pla de «reflotament» d'aquest hospital. Vostè repassi el pla o programa de «reflotament», i veurà... (*La Sra. Mayol i Beltran, de l'escó estant, diu: «No el tinc...»*) Bé, doncs, demani'l, seguint el conducte reglamentari (*remor de veus i rialles*) –vostè ho sap: article 13 del Reglament, i, si convé, el senyor president de la cambra l'empararà, si és que, cosa que no crec que passi, l'Administració de la Generalitat no l'hi fa arribar. Doncs, vostè podrà comprovar, per la seva pròpia constància, sense el possible esbiaixament que li pogués proporcionar la meua informació, vostè podrà obtenir de primera mà quin és l'abast exacte d'aquest programa.

Aleshores, queda l'esmena 315, l'esmena 315, que, és clar, la veritat..., vostè ha dit que feia cara rara: no, no, senyora Mayol, és que *tinc* la cara rara, sap? (*Rialles.*) Aleshores, jo el que volia dir... Vostè diu «no faci cara rara» perquè, és clar, jo crec que tenia raó de tenir-la i fer-la, en aquest cas concret, perquè el que vostè demana, o el que el seu Grup demana, en aquesta esmena, és una cosa molt concreta, és una cosa molt específica: és un tema de la despesa farmacèutica, que hi hagi, diu..., que elabori un programa de reducció i racionalització, i llavors impulsarà el suport a la implantació de productes farmacèutics genèrics. I aleshores vostè ha fet tota una filosofia de la nostra actuació, ens ha donat uns consells, que almenys per part meua n'he pres bona nota, del que hauríem de fer a Madrid, etcètera, però, és clar, és un tema molt més ampli, com li llegia, del que vostè demana. És clar, el que vostè demana..., jo he procurat obtenir informació i se'm diu que el Servei Català de la Salut promou els medicaments genèrics dels productes que hagin exhaurit la seva patent –perquè, és clar, aquest és un tema que hi ha uns drets i unes garanties legals contra els titulars d'unes patents i, per tant, han d'haver exhaurit la seva patent–, i aleshores... –i en això coincidiria molt parcialment amb vostè, quan ha dit que caldria, m'ha semblat entendre, que caldria una intervenció de l'Administració central, perquè nosaltres estem d'acord que la normativa estatal necessària per poder donar recolzament a aquesta pràctica és inexistent–, i aleshores se'm diu més: se'm diu que hi

ha un concert entre el Servei Català de la Salut i el Consell de Col·legis de Farmacèutics en què es preveu aquesta programació.

Aleshores, jo tenia aquí preparada una resposta molt extensa per a una altra esmena d'un altre grup, també sobre el tema sanitari; ara, com que vostè ha donat tants criteris i tantes idees sobre com s'havia de fer la racionalització del medicament, si no hi té inconvenient, jo li explicaré tot el que el Departament de Sanitat està fent, està programant de fer de forma immediata, en què veurà que..., em sembla, m'ha semblat que en una pila de coses podríem estar d'acord el seu Grup i el nostre –i m'excuso, potser, amb el Grup Socialista, que té una altra esmena, la 298, que diu el mateix, perquè, doncs, ja donaré ara aquesta explicació.

El Departament entén que la utilització de medicaments no és un fet aïllat de l'assistència sanitària, ja que es deriva de tot un seguit d'actuacions assistencials. Per tot això, la racionalització de l'ús dels medicaments no es pot aconseguir si no és incidint sobre tots els factors assistencials, clínics i socials que influeixen en la seva utilització. El plantejament definit pel Servei Català de la Salut passaria per potenciar, mitjançant la compra de serveis, la incentivació, el desenvolupament d'aquelles activitats dirigides a potenciar un ús més eficient de medicaments. Pel que fa a la política de medicaments genèrics, el Servei està d'acord en la promoció de medicaments genèrics... –tot això, ja li ho he explicat abans. En relació amb la persecució de frau, enumerem les mesures adoptades relatives a mesures cautelars i de control en matèria de talonaris de receptes i actuacions adreçades als prescriptors i dispensadors per part de la inspecció sanitària. Pel que fa a la fixació d'un vademècum d'especialitats recomanades, ha estat prioritzat l'establiment de criteris per a la selecció de medicaments que permeti la confecció de formularis en l'atenció primària de la salut. D'altra banda, per tal d'incidir sobre la despesa farmacèutica, han estat proposades des de l'àrea sanitària una sèrie d'activitats incloses en els diferents models de gestió de la prestació farmacèutica, les quals es poden resumir en: estudis d'utilització de medicaments –antidiabètics, antihipertensius, antidepressius, etcètera–; millora dels sistemes d'informació farmacèutica, per tal d'adaptar-los a l'estructura del Servei Català de la Salut pel que fa a la desagregació per entitats proveïdores i unitats productives i distribució territorial –regió, sector, EAP, etcètera–; creació de consells assessors en la utilització d'alguns medicaments, com l'eritropoetina, l'interferó o l'hormona de creixement; l'edició de butlletins d'informació terapèutica, *BIT* o *BIF*, amb una informació objectiva, científica i independent, orientada als problemes terapèutics detectats; el disseny d'experiències pilot d'incentivació als equips d'atenció primària, amb criteris de racionalització de l'ús dels medicaments...

El president

Senyor Escudé, li ha passat de molt el temps. Pot continuar. No li retiro la paraula, però li ha passat de molt el temps.

El Sr. Escudé i Pladellorens

No, no, gràcies, senyor president. Una vegada que em passo del temps no voldria incomplir aquests preceptes i, per tant, doncs, acabo aquí. I després, si la senyora Mayol no hi tinguéis inconvenient, de forma privada li faria passar la resta de l'explicació. (*Remor de veus.*) Bé, potser aprofitaré el torn en contra a l'esmena del Grup Socialista... (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Si us plau, guardin silenci!

El Sr. Escudé i Pladellorens

... per continuar. En tot cas, senyor president, anuncio la nostra decisió de votar en contra d'aquest conjunt de cinc esmenes que ha defensat suara la senyora Mayol.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per defensar l'esmena 30, i aquelles que tingui la bondat, té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré les esmenes 30 i 108..., no, perdó, 30 i 252...

El president

Com diu?

El Sr. Bosch i Garcia

Primer la 30, que és unitària –suposo que els altres grups de l'oposició també la defensaran–, la 252, que també és unitària, dels tres grups de l'esquerra de la cambra, i després, d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, la 102, la 108, 246 i 251. Són de temes diversos, però les agrupo per poder-ho deixar enllestit en una sola intervenció.

En primer lloc, faré una referència a les esmenes que parlen de la cooperació al desenvolupament. És un debat que en aquest pressupost que estem discutint ha estat bastant discret, però recordo que el darrer debat similar que vam tenir en aquesta cambra, que va ser el desembre del 94, va estar envoltat d'una forta polèmica i d'una gran mobilització al carrer. Segurament arran d'aquestes pressions populars, i de la gestió que van fer els mateixos grups de la cambra, es va arribar a un compromís unànim de destinar, per a l'any 1995, 1.150 milions a la cooperació al desenvolupament al Tercer Món. Aquests milions, aquests 1.150 milions, eren menys del 0,7% recomanat pels organismes internacionals, especialment per les Nacions Unides. De totes maneres, el Grup d'Esquerra Republicana, lluny de sentir-se satisfet en el seu objectiu, hi va donar suport, comptant que es podia considerar un primer pas i esperant la voluntat del Grup majoritari i del Govern que això aniria augmentant en els anys següents, fins

arribar a aquest 0,7% mínim que les Nacions Unides recomanen per ajudar al desenvolupament del Tercer Món. Durant l'any 95, doncs, es va aplicar aquest pressupost, aquest acord; el que no puc estar en aquests moments és satisfet ni de la inversió que s'ha fet, ni de l'ús que se n'ha fet, ni molt menys de la informació que ha estat facilitada sobre aquest ús. Cal dir que aquell acord incloïa 500 milions de pessetes de les conselleries de Presidència, Sanitat i Seguretat Social i Indústria i Energia, i també es comprometia, en el seu segon punt, a presentar comptes al Parlament del desenvolupament d'aquesta execució pressupostària. Cal dir que les preguntes per escrit al Govern que el Grup d'Esquerra Republicana va presentar al final de la quarta legislatura per conèixer l'ús d'aquests fons van decaure, al cap de diversos mesos de no ser respostes, per la dissolució del Parlament.

Aquest any en què estem, el Grup Parlamentari d'Esquerra, una altra vegada, va tornar a fer les preguntes per escrit, per conèixer la destinació d'aquests 500 milions pressupostats i aprovats en el pressupost del 95. De la informació facilitada amb molt de retard per part del Govern, cal dir que no es coneix, o no es donen prou detalls com per poder-ne fer un balanç, però que d'algunes informacions que ens donen no hi podem estar en absolut d'acord. Per exemple, es considera ajuda a la cooperació més de 150 milions de Sanitat destinats a Bòsnia. Ens sembla que el conflicte de Bòsnia i l'ajuda humanitària a aquest conflicte i a les víctimes del conflicte és un objectiu molt lloable, molt necessari, però que no es pot considerar ajuda al desenvolupament. Tampoc es poden considerar ajuda al desenvolupament els 56 milions destinats a la cobertura hospitalària a emigrants estrangers, ja que, segons el criteri de la Conselleria de Sanitat, qualsevol estranger que sigui atès a Catalunya forma part de l'ajuda humanitària al Tercer Món. Tampoc pensem que hagi de considerar-se ajuda al Tercer Món els 63 milions destinats a les despeses de funcionament del Copca, del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, en els quals s'inclouen 39 milions de despeses de personal, inclòs un delegat a Brusselles. Brusselles, pel que ens sembla, no és al Tercer Món. També inclou 245 milions de despeses de promoció i diversos milions més dedicats a projectes energètics pretesament al Tercer Món.

Davant aquest balanç, que tampoc no es veu cobert per la informació que es facilita a les entitats, ja que el Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament, creat el 30 d'octubre de l'any passat, encara no ha rebut cap informe detallat del Govern i ni tan sols encara no s'ha reunit per aprovar el seu reglament... Per tant, la informació d'aquell acord de l'any 94 no ha arribat ni al Parlament –o no ha arribat prou complet al Parlament– ni tan sols ha arribat a les entitats que formen part del Consell Català de Cooperació. És per això que nosaltres presentem aquesta esmena a la disposició addicional vint-i-quatrena, que és l'esmena 251, en la qual reclamem l'ús, la inversió del 0,7 de tots els ingressos de la Generalitat, i no només reclamem una quantitat de diners determinada, sinó que, a més a més i sobretot, reclamem més transparència, demanem que el Parlament sigui informat semestralment d'aquesta

informació i que el Consell Català de Cooperació la rebi també puntualment.

A més a més, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya dóna suport a les dues esmenes presentades conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya en la qual es marca un mínim de 1.150 milions, no posar un màxim, sinó un mínim, la qual cosa és compatible amb la nostra esmena, i també l'esmena 30, que és deixar una partida oberta, un crèdit ampliable per a la destinació al Tercer Món.

Segurament, aprovarem, el Parlament aprovarà la proposta del Govern i, per tant, quedarem una altra vegada lluny del 0,7% que la societat i moltes entitats i alguns partits d'aquesta cambra reclamem. En qualsevol cas, confiem que, si més no, millori el flux d'informació i la qualitat dels diners destinats a la cooperació al Tercer Món; si almenys no puja la seva quantitat, almenys millorin en qualitat. És per això, doncs, que demano el vot favorable a aquestes tres esmenes relacionades amb l'ajuda a la cooperació amb el Tercer Món.

La resta d'esmenes que presenta el Grup d'Esquerra Republicana fan, donen voltes entorn de la política de benestar social; en concret l'esmena 102, segur que satisfarà plenament el senyor Escudé i el Grup de la majoria, ja que en lloc de demanar un crèdit ampliable, que s'afegeixi un crèdit ampliable, proposem la seva eliminació. Proposem l'eliminació del crèdit ampliable que permet que els beneficis, els ingressos obtinguts a través del joc de l'EAJA, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, vagi als serveis socials. Pensem que no podem fer dependre els serveis socials i el seu finançament de l'atzar de les loteries que administra la Generalitat. Pensem que els serveis socials han de tenir criteris fixos de finançament i que, en qualsevol cas, si són ampliables, ha de ser en funció de la demanda, no en funció de si els catalans juguen més o menys als jocs d'atzar. I precisament, com que pensem que la demanda és el que ha de marcar l'ampliació dels crèdits, en qualsevol dels casos, nosaltres, a l'esmena 108, proposem l'ampliació de les partides destinades al pagament de subvencions en concepte d'ajudes d'urgència social. Segons la informació facilitada pel Govern –i en dono només uns detalls– dels ajuts durant l'any 95, dels ajuts a la gent gran per cobrir les despeses derivades de patologies estructurals dels habitatges, de les 637 sol·licituds presentades, el 58% van ser denegades, la majoria per manca de pressupost. El 47% dels ajuts per a l'adquisició d'habitatges adaptats per a persones de mobilitat reduïda, també van ser denegats, també la majoria per manca de pressupost. El 60% del suport a famílies amb persones grans discapacitades va ser denegat i els ajuts per a l'acolliment residencial, el 51% va ser denegat per manca de pressupost.

Pensem que no podem limitar aquestes ajudes estrictament al pressupost disponible, i que calen aquestes ampliacions per tal de permetre que totes les persones que ho demanin i que compleixin els requisits mínims sol·licitats puguin rebre aquestes ajudes i no en calgui la denegació, i a més a més per manca de pressupost, per una limitació governamental i no per les limitacions de les peticions dels peticionaris.

L'esmena 246 sol·licita l'augment del 50 al 75% de les places dels cursos dels programes de formació ocupacional destinats a les persones en situació d'atur. Si la lluita contra l'atur ha de ser prioritària, pensem que totes les aportacions públiques i totes línies de formació ocupacional han de tenir com a destinataris prioritaris els treballadors en situació d'atur. I és per això que aquest 50% previst en la divuitena disposició addicional proposem el seu augment fins al 75%.

La 347 proposa o posa les bases per... No l'havia dita? En tot cas, l'afegeixo ara, si ha estat un error meu. Proposem posar les bases per retornar la Direcció General d'Atenció a la Infància a Benestar Social. Saben els senyors de la majoria que som de l'opinió que moltes àrees que en aquests moments depenen de Benestar Social, haurien d'anar a dependre d'altres departaments i que en aquest sentit veiem amb satisfacció el fet que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes hagi estat traspasada a Governació, però, en canvi, no veiem positivament que la Direcció General d'Atenció a la Infància hagi passat a Justícia. El mateix president de la Generalitat, en aquesta mateixa sala, reconeixia que això aportava una criminalització de la infància i, en canvi, nosaltres pensem que la criminalització, en tot cas, o l'ús de la justícia en el món de la infància han de ser extrems ja límits i no inicials. La infància hauria de dependre del món de la política social i pensem que la recent reforma és un error i, per tant, proposem posar les bases pressupostàries perquè la Direcció General d'Atenció a la Infància torni a dependre de l'àrea social del Govern i no de la Justícia.

I finalment, les tres últimes esmenes: la 349 reclama el compliment d'una Moció, d'una Moció parlamentària aprovada en aquest mateix Parlament durant la quarta legislatura, per buscar les fórmules necessàries perquè les entitats d'iniciativa social no vegin perjudicat el seu funcionament per la manca de pagament de l'Administració pública de la Generalitat. Encara fa poques setmanes diverses entitats reclamaven aquí, en aquest mateix edifici, mesures per evitar la morositat de la Generalitat en el pagament de les subvencions concedides, cosa que es fa especialment greu quan són entitats que atenen directament persones, que utilitzen professionals per atendre aquestes persones amb problemes socials o amb problemes físics o psíquics i que, per tant, qualsevol retard en el pagament d'aquestes subvencions els comporta perjudicis gravíssims. Cal, doncs, que la Generalitat busqui, directament o a través d'entitats bancàries, l'ajuda necessària per no penalitzar el treball de les entitats d'iniciativa social.

I les dues últimes esmenes fan referència al compliment també d'una llei, d'una normativa legal aprovada per aquest Parlament, en aquest cas la Llei de supressió de barreres arquitectòniques. Simplement demanem el compliment de la segona disposició addicional de la Llei de supressió, d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, aprovada el 13 de novembre de 1991, en la qual la segona disposició addicional diu que: «El Govern de la Generalitat de Catalunya determinarà anualment un percentatge de les seves partides pressupostàries d'inversió directa en els edificis d'ús públic de la seva titularitat o sobre el qual disposi per

qualsevol títol de dret d'ús per a la supressió de barres existents.» Aquest percentatge no ens consta que hagi estat determinat en tots aquests anys que funciona o que està en aplicació aquesta Llei i, per tant, a través dels pressupostos d'aquest any reclamem aquest compliment i el coneixement d'aquests percentatges per a l'eliminació de barreres arquitectòniques dels edificis d'ús de la Generalitat.

I la quarta disposició addicional reclama al Govern de la Generalitat que promogui campanyes informatives i educatives dirigides a la població en general per tal de sensibilitzar-la en el tema de les persones amb limitacions, a fi de fomentar la seva integració real a la nostra societat. Malgrat les enormes partides que la Conselleria de Benestar Social té dedicades a la propaganda, encara és hora que haguem de veure, després de cinc anys d'aplicació d'aquesta Llei, una campanya de divulgació a tota la societat amb aquests objectius. Per tant, reclamem que els diners destinats a la informació o la propaganda en el camp social siguin destinats prioritàriament a la conscienciació en el camp de la supressió de barreres arquitectòniques, cosa que ens semblaria realment de gran utilitat.

Amb l'objectiu que el Grup de la majoria o els dos grups que donen suport a la majoria acceptin o transaccionin alguna d'aquestes propostes, demano el suport de la cambra a aquestes esmenes d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc parlarem d'aquest conjunt d'esmenes, algunes conjuntes i una altra exclusiva d'Esquerra Republicana, la 30, 252 i 251, que fan referència a la qüestió d'ajut al Tercer Món. Se'm fa difícil dir alguna cosa que tingui un contingut considerable sobre aquest tema, perquè, és clar, quan el meu opositor parlava que si no podíem gastar més diners, ens gastéssim els mateixos, però amb diners de més qualitat, no sé ben bé què volia dir. O quan explicava que Brusselles no serveix per a res, aleshores, què vol dir, si l'ajut al Tercer Món ha de ser a peu de Tercer Món, no veig..., potser filosòficament a algú li pot significar un mèrit, però per mi es pot fer una tasca molt més favorable en pro d'un ajut a uns països en vies de desenvolupament des d'una bona organització ben comunicada a Brusselles o a Ginebra, que no pas anant a Tombouctou, però bé. Jo el que diria és el que em sembla que és lògic que digui.

És clar, l'esmena 30 demana que sigui partida ampliable; tot el que he dit abans sobre partides ampliables és d'aplicació aquí, més per quan aquí sí que és una partida que teòricament, amb aquella esmena que abans deia que no podíem acceptar d'Esquerra Republicana, que defensava el senyor Huguet, dient que quan sigui imprevisible... Aquí és previsible. Pot ser inexacte, però

em sembla que els estudis sobre el producte interior brut de casa nostra són clars i nets. Per tant, saber que hem d'arribar al 0,7, ho podem comptar perfectament. Aleshores, aplicant la doctrina d'Esquerra Republicana, no tindria per què ser esmena ampliable, però, bé, és una esmena conjunta i, en tot cas, fixin-se vostès, repassin amb mi què diu aquesta esmena conjunta. És: «a fi d'apropar». Què vol dir, jurídicament, «apropar»? Una pesseta, 1.000 milions, 100.000 milions..., intentant, jurídicament és com dir: «Intentem fer una cosa.» Aquí quin caràcter normatiu té un intent? Intentant aconseguir encara més indefinició, i llavors, la frase definitiva, «al més aviat possible.» Ja sé que fa molts anys un comú amic d'uns i altres, el senyor Martín Toval, va dir que «al més aviat possible» és «quan es pugui». Però bé, en això ens sembla que nosaltres en aquest debat no hi hauríem d'entrar, almenys pressupostàriament parlant. Aleshores, realment seria –perdonin-me–, per part nostra, una manca de responsabilitat total que acceptéssim aquesta esmena que voldria dir qualsevol cosa possible interpretable. S'imaginin vostès els interventors de la Generalitat què haurien de fer per intervenir, per fiscalitzar, disposar diners amb càrrec a aquesta partida? Seria una cosa tremenda.

L'esmena 252, l'altra esmena conjunta, va per un altre cantó, que, la veritat, de bell antuvi hom pot dir: «Home, com que diu "mínim"...»; miri, és més simpàtic dir: «És un mínim». El text diu: «Tants diners, doncs, un mínim», però és clar, acaba aquí, amb el mínim; perquè si vostès repassen el text, aquesta disposició diu: tantes pessetes, 1.150 milions, distribuïts de la següent manera: a) tants milions amb càrrec a això, b) tants altres milions amb càrrec a allò. Aleshores, no tindria cap sentit acceptar una esmena que digués: «Mínim de tant, distribuït d'aquesta manera», tornaria a quedar fix i no seria mínim ni màxim, seria la quantitat. Per tant, em sembla que és una esmena que seria improcedent acceptar-la.

Pel que fa a l'esmena pròpia d'Esquerra Republicana, la 251, va per un altre cantó, va per un altre cantó, que és el de parlar d'ingressos propis. Jo recordo que fa uns anys, potser fa dos o tres anys, ja vam fer un debat de la importància d'aquest tema, i cadascú comptava els ingressos propis de la Generalitat de maneres molt diferents. Em sembla que van sortir, pel cap baix, tres conceptes del que eren ingressos propis de la Generalitat. Per tant, és un concepte molt relatiu i, en tot cas, òbviament cal suposar, no he fet els números, però des del moment que Esquerra Republicana ha presentat aquesta esmena 251 és que els números li deuen sortir que l'aportació supera aquests 1.150 milions, perquè, si no, no tindria sentit. En superar aquests 1.150 milions no podríem acceptar més, ja que aquí afectaríem, no l'estat de despeses, sinó d'ingressos, faríem finalistes uns ingressos que no tenen aquest caràcter; i si tinguessin una finalitat específica no seria un impost, sinó que, en tècnica pressupostària, seria una taxa. Per tant, doncs, tampoc podem acceptar aquesta esmena. En canvi aquí, curiosament, accepta, sigui dit entre parèntesis, que l'administri el Comissionat d'Actuacions Exteriors, aquest que abans era criticat perquè anava a Brusselles a fer no sé què.

Bé, deixant aquest tema, perquè és un tema molt important, el senyor Bosch al final deia: «És que la societat demana...»; sí, sí, la societat demana això, i demana moltíssimes altres coses. I el que s'intenta fer, i això és la feina del polític, i en som tots nosaltres, i la feina de l'administrador és distribuir les coses en funció d'unes prioritats i fins a determinat límit, perquè cadascú tindrà els seus criteris, però, òbviament, com que no podem subvenir a tot, a partir de determinat nivell d'una dotació, podem dotar, iniciar la dotació d'un altre. Bé, no és descobrir res: és la teoria de la utilitat marginal, de l'escola de Viena i de Jevons i de tota una colla. Per tant, ara, jo l'únic que puc dir... —i això sí que és una aportació, no diré personal, però del nostre Grup i que alguna vegada l'hem fet—, el senyor Bosch m'ha fet recordar, quan ha dit: «I els grups polítics, tothom demana...» Sí, i nosaltres també demanem. I per això el nostre Grup, des de fa molts anys, per decisió unànime del Grup, que fa un moment el portaveu actual em confirmava que es mantenia, de les dotacions que rebem del Parlament nosaltres el 0,7 el donem al Tercer Món. És una cosa molt petita, però està a la nostra mà; nosaltres fem un sacrifici. Ara, anar a un altre nivell, a establir aquestes magnituds, aquesta diguem-ne alegria pressupostària, en el sentit de declarar partides ampliables i d'una manera tan poc concreta com la que es fa, doncs, nosaltres no li podem donar suport.

Altres esmenes, no relacionades amb aquest tema, que ha defensat el senyor Bosch: la número 102. La número 102, és clar, aquí també és curiós, és una esmena tradicional, ja ho sé, però també és curiós —deixin-me que em meravelli, encara— perquè després de ser tan poc estrictes amb els conceptes correctes pressupostaris, perquè es demana més de cent vegades que partides siguin ampliables, una partida que és ampliable, vostès demanen que deixi de ser-ho. I per què? Perquè a vostès no els agrada l'ingrés variable, que, com dèiem, senyor Hugué, si recorda aquest matí, és la primera i bàsica característica d'un crèdit ampliable, que tingui un ingrés també variable i, per tant, ampliable, perquè procedeix de l'EAJA, per raons molt legítimes i que respecto perfectament, però, bé, el diner no té olor ni color, i si volem diners que puguem treure diners d'allà on sigui. I aleshores, doncs, és clar, que vostès, després de demanar partides ampliables, pertot arreu, una que ho és, per motius de considerar que no és bonic que vinguin uns diners del joc..., un altre podria dir de l'impost del tabac o de l'alcohol o el que fos; hauríem de tenir uns impostos ètics, aleshores seríem molt feliços, molt ètics, però no tindríem prou diners, però, malgrat això, vostè continuaria demanant partides ampliables i que ens espaviléssim d'on ha de sortir. Per tant, la política del dia a dia ens obliga a treure diners d'allà on es poden treure normalment, com fan totes les administracions arreu del món i, concretament, d'aquesta entitat, de l'EAJA, que fa anys que funciona i que fa anys que dóna molt menys, ai las!, del que nosaltres voldríem, però, bé, dóna uns diners que permeten ampliar les partides d'assistència social.

L'esmena 108. Bé, és el tema d'urgència social. Vostè acaba de dir que, de temes socials, res que vingui d'aquí, però que sigui ampliable i que vingui d'un al-

tre cantó. Bé, la nostra posició, no cal que m'hi estengui, ja pot comprendre que és negativa.

Esmena 246. Bé, aquesta és una qüestió, passar del 50% a formació ocupacional d'aturats, que és el que hi ha ara, al 75%, és un tema opinable i que potser a la llarga és possible que la realitat li acabi donant satisfacció a vostè, però no per la via o pel criteri pressupostari, sinó per l'aplicació. Perquè, és clar, vostè ha de comprendre que la distribució d'aquest fons no depèn exclusivament del Govern de la Generalitat, perquè el Govern de la Generalitat, en el seu Pressupost —aquesta disposició addicional divuitena recordaré als diputats i diputades d'altres grups que són crèdits destinats a programes de formació ocupacional— genera, millor dit, rep ingressos generats per altres administracions: l'Administració de l'Estat i els fons europeus. Aleshores nosaltres ens hem de sotmetre a la normativa global. No podem tenir plena llibertat. Ara, el Departament de Treball m'explica que creu que, tal com estan les coses i tal com estan les peticions que fa la societat de cursos d'aquest tipus, que és possible que potser no s'arribi al 75, però que probablement se superarà aquest 50%; ara, serà una realitat en funció de les peticions i dels diners disponibles, però no un apriorisme que ho determinem des d'aquí. Per tant, una garantia jurídica que el 75% s'hi dedicarà no la podem donar.

Aquestes esmenes que al final ha defensat una mica *in promptu* el senyor representant d'Esquerra Republicana, la 347 és «Transferències de crèdit». Aquesta és una esmena curiosa; millor dit, és una esmena comprensible des del debat polític, però no des del debat pressupostari o des del debat de la realitat. Perquè jo accepto, i això ho hem discutit moltes vegades, i he vist les reaccions adverses de les disposicions, al marge del pressupost, disposicions de rang administratiu suficient, que han canviat l'organigrama del Govern de la Generalitat, de l'Administració, millor dit, del Govern de la Generalitat, i han fet que aquesta direcció general hagi canviat d'ubicació. Aquesta és una facultat que, per raons òbvies, té tota administració d'autoorganitzar-se com li sembla. Jo veuria, no diré amb bons ulls, però veuria com una fórmula correcta que vostès, Esquerra Republicana, presentessin una proposició de llei o presentessin una proposició no de llei per demanar que el Govern canviï la seva forma i nosaltres ja diríem el que opinéssim, però bé, i que com a conseqüència d'un hipotètic acord favorable a aquest retornar a la situació *quo ante* que, aleshores en el Pressupost recollíssim la fórmula de retornar a les partides pressupostàries. Però, és clar, vostè posa el carro davant dels bous. Perquè vostè, sense cap precepte que digui que la Direcció General torna a Benestar Social, vostè diu: «Es farà el canvi de partides perquè torni.» Això no ens sembla correcte. Discutim primer el que és primer, i si arribéssim a un acord, aleshores seria el moment de fer la readaptació del Pressupost, però no abans.

Finalment, vostè ha defensat l'esmena..., no ha donat els números, però suposo que són les esmenes 349, 350 i 351. Quant a l'esmena 349, diu que «s'establiran mecanismes per a evitar els retards». Això és un desig de bona voluntat que tots compartim i jo crec que cap administració... —i en aquests moments, desgraciada-

ment, totes les administracions estan en aquest cas—, no hi ha cap administració que tingui propòsit deliberat de retardar els pagaments, però les tensions de tresoreria, en moments concrets, obliguen a fer-ho. La necessitat fa llei. Aleshores, em sembla un xic voluntarista dir que es farà un mètode perquè no es retardi. Bé, aquest mètode no s'especifica. La realitat és la realitat i, és clar, preguntat el departament corresponent, en aquest cas suposo que deu ser Benestar Social, em diuen que està previst fer-ho, que tenen unes prioritats per a centres i entitats d'atenció a la vellesa, disminuïts d'infància, etcètera, però, és clar, vostè... Ja he acabat, senyor president? No? (*Rialles.*) Bé, doncs en definitiva seria un brindis al sol posar una cosa que és incomplible en funció de la realitat. Si no es paga és perquè no es pot, no perquè hi hagi un mètode adient com diu vostè.

L'esmena 350, el tema de les barreres arquitectòniques, l'hem discutit molts anys. La llei té uns períodes d'aplicació, a nosaltres l'Administració de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, ens diu que l'està complint.

I finalment, l'esmena 351, la partida de «Publicitat», que són 22 milions i mig, em diu el Departament que els destina a les publicacions del Departament per donar a conèixer els diferents serveis socials i, concretament, això que vostès sembla que demanen més a l'esmena 351, les campanyes informatives adequades a col·lectius de disminuïts, les efectua específicament l'ICASS amb una partida, em diuen en aquests moments que de 10 milions de pessetes. Potser és insuficient però és el que hi ha en aquest moment i, en tot cas, és una partida que no és ampliable.

Moltes gràcies, senyor president. I, per tant, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

El president

Per defensar l'esmena 32 i les que vulgui agrupar, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Riera.

(*Pausa.*)

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, l'esmena 30 també és del Grup Socialista, per tant, també li correspondria fer el posicionament.

El president

Faci el posicionament i el senyor Riera haurà de tornar un moment al seu escó. Perdó. El diputat senyor Carbonell té la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Acumularia les esmenes 30, 252, 56 i 58. No la 256, sinó 56 i 58. Són dos temes diferents: dues esmenes. L'esmena 30 i 252, com abans ha fet referència el diputat Bosch, fan referència a la necessitat d'enfortir les partides destinades *pròpiament* —i aquest és un aspecte bàsic, perquè creiem que encara no està prou clar per a l'executiu de la Generalitat que han d'existir unes partides *pròpiament* a la cooperació i al desenvolupa-

ment— als països del sud, intentant aconseguir al més aviat possible el 0,7 del PIB recomanat pels organismes internacionals. Ens en trobem lluny, ens en trobem encara molt lluny. A Catalunya, únicament algunes administracions locals, malgrat les dificultats que es troben aquestes administracions locals, han aconseguit arribar al 0,7 del seu pressupost. Això demostra que, si hi ha voluntat política, és possible aconseguir l'aplicació d'aquest 0,7. Les dues esmenes acordades amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa - Els Verds es situen en la línia, encara llunyana, d'enfortir aquest punt. Pensem que és un objectiu possible, necessari, per tal de contribuir des del nostre país a la indispensable cooperació entre el nord i el sud al servei d'un desenvolupament integrador i equilibrador i contribuir a trencar el mur quasi invisible entre la prosperitat i la misèria, que és avui el mur més important entre els països de l'hemisferi nord i els països de l'hemisferi sud.

I ara passaré a les esmenes 56 i 58. Aquestes dues esmenes fan referència a la proposta del Grup Socialista d'ampliar, senyor Escudé, dues partides pressupostàries del Departament de Cultura que creiem que tenen un paper bàsic en la dinamització del món cultural, ja sigui des de l'impuls de les administracions locals, ja sigui des del paper de la iniciativa privada. A l'esmena 56 demanem que les transferències a les corporacions locals per a la promoció del cinema, de la música, del teatre i la dansa, es puguin fer en funció dels resultats de la convocatòria pública, i demanem a l'esmena 58 un augment significatiu de les transferències a les empreses del món de la música, dansa, teatre, per tal de reforçar l'ajut públic a les arts de l'espectacle.

Ens trobem, de fet, senyor president, amb dos àmbits del nostre país que han quedat molt perjudicats pels retalls pressupostaris: el món local i el món de la cultura. En el seu conjunt —i ja aquesta tarda s'ha dit àmpliament—, les administracions locals rebran 4.200 milions menys, un 12,5, i en el Departament de Cultura la reducció als ajuntaments és d'un 22%, passant de 269 a 212 milions. I en el món de la cultura aquesta retallada continua essent molt important, i allò que més ens preocupa és el fet que afecta unes partides molt importants en els àmbits de la creació i la difusió cultural, àmbits massa sovint desatesos, marginats, deixats a banda per l'executiu. A tall d'exemple, vull recordar-los la compareixença que vam tenir a la Comissió de Cultura de totes les entitats representatives del món de la música; va ser una compareixença colpidora de com avui viu el món de la música la seva situació. I si miréssim el món de la dansa i el món del teatre, suposo que veuríem unes imatges similars.

És per tot això, senyor president, que presentem dues esmenes en la línia d'ampliació dels crèdits per tal de respondre a unes realitats bàsiques del país que avui es troben desateses.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Carbonell, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Carbonell ha defensat les esmenes 30 i 252. Val a dir que els acords..., i que hi estic d'acord, senyor president; no és una crítica, és un comentari per a futures ocasions. Resulta que agrupant esmenes escurcem el temps, però és que ara, si ho ha observat, senyor president, els grups defensen les mateixes esmenes, vol dir que hi ha una colla d'esmenes que han estat defensades en tres ocasions, o ho hauran estat, o s'hauran defensat en tres ocasions, amb els temps acumulats corresponents... No, no, no hi tinc res a dir; l'únic que puc dir –i el senyor Carbonell ho entendrà– és que, malgrat que jo estic plenament d'acord amb la molt bonica explicació que ha fet sobre els temes del Tercer Món, no ha afegit ni un bri d'informació addicional que pugui fer canviar ni l'argumentació que he fet als seus companys d'altres grups ni donar satisfacció a aquesta proposta.

Pel que fa a les esmenes 56 i 58, deia bé el senyor Carbonell: «Ja hi tornem a ser, estem a les partides ampliables.» El criteri, el coneix perfectament; en altres ocasions, que es deia que el debat era massa llarg, jo feia una única intervenció sobre l'article 6, i ara n'hauré de fer, doncs, potser cent set, perquè es va agafant la tècnica... No, no, no hi tinc cap inconvenient; el mes de setembre podem estar perfectament aquí. Bé, aleshores... (*Veus de fons.*) Sí, sí, totalment d'acord. Aleshores, és clar, la crítica fonamental és la de sempre: no es pot admetre. Ara, fixi's bé, senyor Carbonell, que, almenys a l'esmena 56, el Grup Socialista, aquesta declaració de partida ampliable de tots els temes relacionats amb les corporacions locals de cara a una sèrie d'activitats artístiques, diu: «en funció dels resultats de la convocatòria pública que s'efectui». Això vol dir que, malgrat el rebuig filosòfic, podríem dir, pressupostari del tema, encara tindria un cert sentit aquesta esmena, de dir: «Miri, fem un concurs, se'n presenten deu, en donem a deu, encara que ens passem; se'n presenten vint, en donem a vint.» Almenys hi ha un element objectiu. Però l'altra esmena, senyor Carbonell, la 58 –i que no és pas poca cosa, perquè és la promoció del cinema, la música, el teatre, la dansa, la promoció del cinema, el vídeo, la televisió, la música, el teatre i la dansa–, l'únic criteri que se'n dona per declarar-la ampliable, i és el que ha de servir perquè després l'Administració digui: «Doncs sí, la declaro ampliable», és –fixi's bé què diu– «per tal de reforçar l'ajut públic a les arts de l'espectacle». Per tant, aquí hi ha un element d'incertesa absolut i total, perquè és un criteri plenament subjectiu. «Per tal de reforçar», què vol dir? Doblar la partida?, centuplicar la partida?, eliminar totes les partides que no siguin ampliables? Eliminar la Seguretat Social del personal de la Generalitat per donar ajut als vídeos, etcètera? Em sembla que encara és més inviable que l'altra.

Però, bé, en definitiva, en virtut del que he explicat, senyor president, arribat el seu moment, votariem en contra d'aquestes quatre esmenes que ha defensat el senyor Carbonell.

Moltes gràcies.

El president

Ara em penso que sí, que al senyor Ignasi Riera li correspon presentar i defensar l'esmena 32 i aquelles esmenes que vulgui agrupar, que m'agradarà que me les digui per endavant.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 30, 252 –aquestes es refereixen al 0,7%–, les esmenes 47, 59...

El president

Un moment, un moment...

El Sr. Riera i Gassiot

Sí.

El president

47?

El Sr. Riera i Gassiot

59, 314, 5 i 32, que fan referència a normalització lingüística, i les esmenes 34 i 35, que es refereixen a universitats i recerca.

El president

Endavant.

El Sr. Riera i Gassiot

Quan havia de començar el torn, que ha estat substituït pel senyor Carbonell –i això sempre és un honor–, per parlar del tema del 0,7%, dubtava de si dir: «Dono per defensades aquestes esmenes, perquè no m'ha agradat la resposta del senyor Escudé ni la lletra de la resposta, i molt menys encara la música.» Molt sovint, parlant d'aquestes temes en d'altres moments parlamentaris, ens hem trobat amb interlocutors del seu Grup que parlaven d'una altra manera del 0,7%; que, en tot cas, recordo que no és una arbitrarietat, sinó que és una recomanació de les Nacions Unides, i d'aquesta recomanació de les Nacions Unides justament hi ha un compromís, en aquest cas un compromís de partit, per carta, que tenim nosaltres, del que era el secretari general del seu partit, senyor Escudé, en què diu que farà tot el possible perquè el Parlament pugui aprovar aquest 0,7%, justament, destinat al Tercer Món. I per tant, ens trobem davant d'un compromís polític que, com ha insinuat vostè en la resposta, s'ha convertit en compromís social de molta gent, i en aquests moments són molts els col·legis professionals –que no crec que els sobri ni un duro per al seu exercici quotidià– que destinen un 0,7% dels seus pressupostos, precisament, a solidaritat amb el Tercer Món. Jo, per exemple, pertanyo al Col·legi de Periodistes, que hi destina aquesta quantitat; en d'altres casos, diputats del seu Grup..., recordo molt bé el senyor Jaume Padrós, que deia: «I el nostre Col·legi de Metges», i algú «el Col·legi d'Assistents Socials», ho deia la senyora Rosa Barenys també, etcètera, etcètera. I s'ha dit també aquí, col·lectius po-

lítics... Jo el que puc dir, per la nostra part, és que cada any, en l'aprovació dels pressupostos, Iniciativa per Catalunya, que tampoc no és un col·lectiu polític que tingui diners a dojo per fer el que vulgui, destina un 0,7%, justament, al Tercer Món.

I a més, volia fer una consideració curiosa, i és que molts països no han arribat a aquest 0,7%, molts països d'Europa no hi han arribat. Curiosament, els que hi han arribat són els països nòrdics. Però si vostès han llegit la memòria de la Presidència veuran que un dels objectius de la memòria de la Presidència és que Catalunya mantingui i incrementi les seves relacions amb països de la Unió Europea i especialment amb els països nòrdics; suposo que també per a imitar coses com aquesta, que és la destinació del 0,7%. Les raons, d'altra banda, faig meves tant les que ha dit el senyor Xavier Bosch com les que ha dit el senyor Carbonell, i per tant no insisteixo més en aquest punt.

Passo a parlar de normalització lingüística, a partir –si es vol– del plantejament que fem a l'esmena 32, en què demanem recursos per a l'aplicació efectiva de les lleis i decrets que regulen la política de normalització lingüística. A l'esmena 47 parlàvem de la formació permanent de mestres; a la 59, del català en la formació permanent d'adults; en la 314, recursos per al doblatge i subtitulació en català de programes per a televisió locals, i en la número 5, coordinació de les activitats dels diferents departaments per aplicar la Llei de la normalització lingüística i, en tot cas, el Pla general de normalització lingüística presentat en aquest Parlament per part del Govern de la Generalitat.

I aquí voldria plantejar el tema dels recursos i de si es tracta de recursos ampliables o no. En el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* del 13 de desembre de 1995, hi ha reproduït el discurs de l'aleshores candidat, senyor Jordi Pujol, en què parla dels recursos que arriben de l'Estat com a recursos finalistes destinats a fer polítiques determinades aquí. Doncs bé, ens diu el candidat Jordi Pujol que cada any arriben 4.500 milions de pessetes destinats a normalització lingüística. Pregunta: «I on són després aquests 4.500 milions de pessetes que arriben com a recursos?» Els llegeixo les *ipsissima verba* del després president de la Generalitat: «Encara podem afegir un fet molt positiu d'aquests darrers temps, i és que el cost de la normalització lingüística ha estat incorporat d'una forma ja permanent al càlcul del finançament autonòmic. Això ve a pujar uns 4.500 milions anyals i, a més, és políticament..., és un fet políticament significatiu.» Jo també crec que és un fet políticament significatiu; seria políticament molt significatiu que, rebent diners finalistes per a la normalització lingüística, alleguéssim que no tenim diners per a la normalització lingüística. Això sí que seria políticament molt significatiu; jo diria, *massa* significatiu.

Crec que és important reiterar el que hem dit nosaltres des de fa molt temps i que continuem dient: estem d'acord amb l'orientació, creiem correcta l'orientació de la política lingüística del Govern de la Generalitat, però la creiem del tot insuficient en la seva aplicació, i que les retallades provocades enguany en certs capítols de l'aplicació de la política lingüística poden ser d'una greu irresponsabilitat política i social, perquè estem

tractant d'un tema que és axial, vertebrador de moltes coses a Catalunya. Els que vivim en zones de les quals la Llei de normalització lingüística –articles 23, 24 i 25– parla com a zones, a partir del que les dades sociolingüístiques expliquen, d'escassa implantació històrica del català, sabem molt bé que no hi ha conflictes en el tema del català, però que no s'ha resolt, ni de lluny, tot el que s'ha de resoldre; és a dir que necessitem aportacions permanents de recursos, i que trencar en aquests moments les aportacions de recursos pot ser altament perillós.

Hem aconseguit que el català sigui una llengua pública; hem aconseguit consens polític i social i hem aconseguit que no hi hagi conflictes significatius: això és veritat. Ara, el que no resulta clar i català és l'aplicació del català a tots els cicles d'ensenyament. Seria molt important en aquests moments tenir un estudi, un veritable llibre blanc sobre com s'aplica el català a tots els nivells de l'ensenyament. Per exemple, la formació secundària; per exemple, la formació professional on, curiosament en relació amb la primària, són més els docents catalanoparlants, però, com que han estudiat en castellà i treballen a partir de materials en castellà, els és més fàcil impartir les classes en castellà. Les dades en aquest cas són relativament esborronadores, i això s'hauria de tenir en compte. Cada vegada que demanem les actes d'Inspecció ens trobem que aquest és un tema que als inspectors no els acaba d'interessar o no ens acaben de fornir les dades que necessitem per saber en quin moment ens trobem de la normalització lingüística a l'ensenyament.

No és clar i català l'ús de la llengua pròpia de Catalunya als mitjans de comunicació. Se n'ha parlat moltes vegades; als escrits queda molt clar. Als de ràdio, malgrat l'esforç que ha fet Catalunya Ràdio, que abans havia fet Ràdio 4, que ara fa COM Ràdio, malgrat l'esforç que fan moltes emissores locals, ens trobaríem que hi ha un cert esforç però que, en canvi, els percentatges són encara molt baixos, però és que en el tema de la televisió, si s'havia arribat a un grau notable de televisió de programes en català, a partir de TV3, de Canal 33 i dels programes de la segona de Televisió Espanyola, a partir de l'aparició de les televisions privades i de cap voluntat política perquè aquestes televisions privades hagin també d'impartir programes en català, resulta que en aquests moments el percentatge de televisió en català a Catalunya no va més enllà del 32%. Per tant, ens trobem en una situació enormement problemàtica. Quan nosaltres plantejem un tema que pot semblar menor de recursos per al doblatge i subtitulació en català, en un tema molt concret, és que volem insistir en quina és la situació real.

Es diu que hi ha hagut recursos –i parlem també d'això en les nostres esmenes– per a docents. Com que he estat durant molts anys professor dels cursos de reciclatge per als mestres de català, els vull recordar que en cert moment el conjunt de professors que fèiem aquest reciclatge vam redactar un document, vam enviar-lo al Departament d'Ensenyament –jo aleshores encara no era diputat, no el vaig enviar al Parlament–, a través del qual dèiem que amb aquells cursos, sense fer cap mena

de trampa, aprovant tothom, no formàvem professors de català; que amb aquells estudis impartits no consideràvem, si fossin en anglès, que formàvem professors en anglès, perquè el que aconseguíem era trencar una escorça: eren molt positius per això, trencàvem una inèrcia en contra del català, però no aconseguíem crear de veritat professors de català.

I això és una situació com l'actual. En aquests moments, entre les despeses s'ha fet la despesa dels especialistes de català, cosa que vol dir que en aquests moments, a molts llocs on els mestres reciclats de castellà a català no poden garantir que hi hagi un ensenyament normal en català, no compten tampoc amb el suport dels especialistes, tema molt important. Hem dit nosaltres per què volem una nova llei de política lingüística, i hem insistit en un tema que tampoc suposa, en aquests moments, una aportació de recursos especials; demanem negociació política. L'article 3.3 de la Constitució parla de les obligacions de l'Estat en el tema de la normalització lingüística; és curiós que jo no recordo haver vist en els pactes de govern entre el PP i CiU apunts concrets que diguin les obligacions que té l'Estat en matèria de normalització lingüística.

Quan aquest Parlament aprova per unanimitat una moció subsegüent a una interpellació, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia, i que, gràcies al diputat senyor Orriols, aconseguim que hi hagi una moció consensuada final, en aquests moments, amb la retallada de recursos que hi ha en aquest Projecte de pressupostos, no es podrà portar endavant. Què vol dir, per tant? Que, per una banda, estem fent aprovació de *desiderata*, que després, en canvi, no..., als quals després no atorguem partida pressupostària. I repeteixo: d'una banda, tenim els 4.500 milions; d'altra banda, tenim tot el que hi ha pendent en la negociació amb el Govern central, que té obligacions específiques en aquest tema.

I darrerament, ja per acabar, les dues últimes esmenes. La primera, per demanar diners per a programes de reforma..., perdó, de recerca. El nostre Grup ha insistit des de fa molt temps en aquest tema, i algú dirà per què? Perquè no entenem que pugui haver-hi una política de reactivació laboral si no hi ha una política justament de recerca. La no-recerca ens fa fer, ens fa ser gent més colonitzada encara, i un que viu en una comarca on el 65% del capital industrial és capital alemany, el 30 i tant per cent d'aquest capital és capital japonès i no arriba al 2% el capital autòcton, un té molt clar, precisament, per què en aquests moments és del tot urgent que hi hagi un increment de la recerca. Algú dirà: «És que per a això no hi ha recursos tampoc.» Compte! Amb els recursos actuals ens anem allunyant progressivament de la mitjana europea; és a dir, cada vegada som més la zona d'Europa que no té, en aquests moments, possibilitat ... Ara, per què dic que no es necessitin recursos especials? Perquè també aquí hi ha una part molt important de gestió política. M'agradaria saber quines gestions s'han fet per tractar d'entrar en el quart programa europeu, per al quadrienni 94-98 amb un finançament màxim d'11.046 milions d'ecus per

participar justament en aquests fons per incrementar la recerca.

I acabo anunciant només l'esmena 35 –suposo que quan tornem a parlar del tema d'universitats en podrem parlar més–, la política de beques als estudiants universitaris. No es pot ni tan sols començar a plantejar un tema que s'ha de plantejar, que és el de les taxes universitàries, si abans no es planteja seriosament el tema de les beques. Bé, també aquí hi ha una prioritat política perquè nosaltres sabem que hem estat reclamant moltes vegades la transferència de la gestió de les beques, i això no suposa increment de pressupost, això suposa increment d'activitat política.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. De bell antuvi el senyor Riera ha defensat, per tercera vegada aquest vespre, l'esmena 30 i la 252. Jo ja he explicat quina és la posició del nostre Grup; des de la perspectiva pressupostària, no crec que hi hagi d'afegir res més de nou.

L'esmena 47, com moltes de les esmenes que hem estat debatent al llarg d'aquesta tarda, són esmenes que demanen el caràcter d'ampliable del crèdit corresponent. Ja he dit el que opinava el nostre Grup del concepte de crèdit ampliable, i això, doncs, ho haig de repetir també en aquesta qüestió de la normalització lingüística en el Departament d'Ensenyament. De totes formes, el Departament d'Ensenyament considera –em diu– que, un cop planificades les activitats de formació, no hi ha factors que impliquin una ampliació futura, posterior; per tant, no hi ha cap necessitat del caràcter d'ampliable d'aquesta partida.

Pel que fa a la partida..., perdó, a l'esmena 59, és el mateix tema: partida ampliable al Departament de Cultura, i curiosament diu, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, diu: «per garantir l'acompliment de les lleis i resolucions aprovades pel Parlament». Això és partir d'una posició sofisticada inicial, de considerar que, per garantir el compliment de les resolucions del Parlament, ha de ser partida ampliable permanent. Nosaltres no hi estem, en absolut, d'acord; si hi ha un compromís és un compromís xifrat i aleshores creiem que està prevista la partida corresponent de l'estat de despeses. Si hi ha una insuficiència, discutim-ho; hi va haver esmenes de variació de partides en el Departament de Cultura, les van discutir vostès amb els meus companys en Comissió i es van posar d'acord o no es van posar d'acord. Ara, dir que per complir les resolucions, sense cap explicació ni justificació, malgrat l'explicació extensa que ens ha fet el senyor Riera, doncs, dir que, necessàriament han de ser partides ampliables, nosaltres, òbviament, no hi estarem d'acord.

Pel que fa a l'esmena 314, bé, aquesta és una qüestió que el senyor Riera n'ha parlat molt poquet, diria, perquè el doblatge i subtitulació en català de les televisi-

1110

ons locals públiques és un tema molt específic. El Departament –i això el senyor Riera ho sap perfectament, suposo, i per això presentava la disposició addicional–, en el Pla general de normalització lingüística no s'hi preveu una línia d'ajut per a aquesta activitat concreta de les televisions locals públiques. Ara, el Departament em diu que està estudiant fórmules, que sembla que pot aconseguir fórmules perquè els films doblats siguin posats a disposició de tots els mitjans i, per tant, també de les televisions locals. Però establir una partida de línies d'ajut per a aquest doblatge exclusivament per a televisions locals, ens sembla excessiu i no hi donarem suport.

Després, tornant enrere, tal com ha fet el senyor Riera, ens trobem amb l'esmena número 5. L'esmena número 5 és una esmena d'aquell conjunt que ja comentàvem fa bastant estona amb el senyor Roc Fuentes, que són –podríem dir– grans declaracions de principis del que diu el pressupost, del que conté el pressupost. Una vegada més haig de repetir, senyor Riera, el que deia al seu company: el pressupost és el que és; vostè estarà d'acord o no estarà d'acord que dóna satisfacció a unes necessitats de normalització lingüística, o del que sigui en qualsevol altra de les esmenes a aquests articles addicionals a l'article 1, però, en definitiva, hi ha el que hi ha. Si acceptéssim –si acceptéssim– aquesta esmena, no canviàriem absolutament res, perquè no té un contingut normatiu que justifiqui una variació concreta d'unes partides.

Per altra banda –i aquest és un argument que han utilitzat abans i se m'acudeix ara–, és que vostè, senyor Riera, si repassa el títol primer de la Llei de pressupostos, parla d'aprovació del pressupost i règim de les modificacions. Dintre d'aquest títol primer, el capítol 1, que és l'afectat, diu: «Capítol 1. Aprovació del pressupost». I res més que això, és l'aprovació del pressupost, i aquest capítol 1 té només dos articles: l'article 1, que són els crèdits inicials, que dóna la llista de crèdits inicials de tots els òrgans de la Generalitat, i l'article 2, que parla d'un tema molt concret: vinculació de crèdits de la Seguretat Social. Vol dir que aquí no hi cap conceptualment, en absolut, en aquest títol, capítol, cap referència d'aquestes que vostès volen que –dic–, en tot cas, serien unes esmenes a haver presentat a l'exposició de motius, i que si les acceptéssim –com deia al senyor Fuentes– intentaríem enganyar-los, perquè diríem que és una cosa que és prioritària; si després resulta que és molt prioritària o menys prioritària, en definitiva és prioritària exactament fins on arriben les partides que, a hores d'ara, ja estan fixades a l'estat de despeses.

L'esmena número 32, l'esmena 32 torna a ser una altra partida ampliable, en aquest cas al Departament de Presidència. L'argumentació és la mateixa d'abans, i vostè tampoc no ha concretat xifres per les quals calgués ampliar aquesta partida concreta: la 02.01.481.02.

El mateix passa amb l'esmena 34, sobre el tema de la recerca. Vostè ha subratllat la importància de la recerca, hi estem totalment d'acord. Ara, això i menys –hi insisteixo– en l'etapa actual del Pressupost d'enguany, tal com he llegit ben clarament explicitat en l'exposició de motius del Projecte de llei, no hi encaixa declarar ampliable una partida com aquesta, que és una partida força, força important. Sí, fa referències geogràfiques més enllà de l'Ebre, m'ha semblat indicar. Però bé, si ve, ja vindrà; no es preocupi: diners que vinguin de l'Estat seran aplicats finalísticament o no en funció de com vinguin fixats. Al llarg del Pressupost està ple de partides –vostès presentaven una esmena sobre aquesta qüestió, precisament, perquè suposo que els ha cridat l'atenció–, està ple de partides de 1.000 pessetes; partides obertes esperant la hipotètica recepció de diners de fora. Bé, si arriben diners, ja hi ha la partida, però no serà una partida ampliable. Serà una partida modificable en funció d'uns diners que vinguin d'un altre lloc.

I finalment, l'esmena 35. El senyor Riera ha dit: «Bé, ja en parlarem més; només és un petit tast del tema de les beques.» És clar, el senyor Riera sap que la Generalitat ha reclamat insistentment la competència sobre concessió de beques; però per ara... I vostès també, d'acord, d'acord; no, no, si estem conformes. Però, és clar, una vegada més, no discutim el desideratum o desiderata: discutim les realitats en el terreny pressupostari. No podem fer aquí com si es tractés d'una proposició no de llei o d'una moció. Hi ha el que hi ha; i aleshores, com que no disposa, no té competències sobre beques, no podem acceptar que en aquesta direcció general s'hi posi específicament una partida ampliable per aquesta qüestió. I, en tot cas –i amb això acabo, senyor president–, el senyor Riera suposo que sap –és una cosa ben sabuda– que la normativa estatal no és de tipus individual, no genera drets individuals, sinó que hi ha uns crèdits disponibles i uns criteris o quocients o puntuació per a arribar-hi; per tant, tampoc ens serviria de res declarar-la ampliable, perquè, per ser ampliable efectivament o eficaçment, hi hauria d'haver un dret individual a la concessió de beca, cosa que no és així.

Per tots aquests motius, senyor president, arribat el seu moment, que suposo que serà demà al migdia o demà a primera hora de la tarda que acabarem l'article 6, amb les seves cent set esmenes, en aquell moment nosaltres hi votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyores diputades, senyors diputats, es suspèn la sessió fins demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i quatre minuts.